

ஸ்கூட்டியவை ஒரமாக நிறுத்திவிட்டு எடுத்துப் பார்த்தால், அவருடைய மாமா வீட்டிலிருந்துதான் அழைத்திருந்தார்கள்.

"ஹலோ... நான்தான் மாமி பேசறேன் ப்ரீதி... எனக்கு பயமா இருக்கு... நீ உடனே கிளம்பி வர முடியுமா?" பதட்டத்துடன் கேட்டார் அவளுடைய மாமாவின் மனைவி கௌசல்யா.

"மாமி! என்னசு? மாமா கூட ஊரிலே இல்லையே... ஏதாவது ப்ரச்சனையா?"

"ஆமாண்டி! வீலாவை நம்ம பக்கத்து நர்ஸிங் ஹோமிலே சேத்திருக்கேன்.. நீ தேசில வாயேன்! விபரம் சொல்றேன்..." மேலே பேச முடியாமல் உடைத்து போய் அழ ஆரம்பித்தாள் அவர்.

"சரி... நான் உடனே வரேன் மாமி... வசத்த நர்ஸிங் ஹோம் தானே?" என்று கேட்டுவிட்டு அவசரமாகக் கிளம்பினாள்.

அங்கு சென்ற பிறகுதான் தெரிந்தது... வீலா தூக்க மாத்திரைகளை சாப்பிட்டு தற்கொலைக்கு முயன்ற விபரம்!

அவளைக் கண்டதுமே அழ ஆரம்பித்த கௌசல்யா, விசம்பல்களுக்கிடையில் மெதுவாக விபரம் கூறினாள்.

"பெரிய பணக்காரப் பையனாம்... யாரோ ஒருத்தனை இவ விரும்பி இருக்கா! அவனுக்கு காதலிக்கிற மாதிரிப் பழகிட்டு திடீர்னு இவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க மறுத்திட்டானாம்.. அதனால இந்தப் பாவிப் பொண்ணு இப்படி ஒரு முடிவெடுத்திருக்கா..."

அவர் முடித்த உடனே ப்ரீதியின் மனம் பதறிப் போனது. பதைப்படன் வேகமாக வீலாவிடம் சென்றாள்.

"ஸ்டமக் வாஷ்" செய்யப்பட்டு ஒய்த்து போய் படுத்திருந்தாள் அவள்.

ஆதரவாக அவள் தலையைக் கோதியவள். "வீலா... என்டி இப்படி ஒரு மடத்தனமான முடிவெடுத்தே?" தவிப்புடன் கேட்டாள்.

ஒரு விம்மலுடன் திரும்பி தலையணையில் முகம் புதைத்தவள், சமாதானமாக வெகு நேரமாகியது.

பிறகு, திக் திக் திணறி அவள் கூறிய கதை, பெரும் வேதனையைத் தந்தது.

"நான்... ஒருத்தரை... அது மாசமா விரும்பறேன் ப்ரீதி... அவர் பெரிய பணக்காரர்! அவர் என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்டேன்னுட்டாரு..." வேதனை மூட்டி கூறினாள்.

"அவரும் உன்னை விரும்பினாரா?"

ப்ரீதி கேட்டபோது, தயக்கத்துடன் தலை குனிந்தபடி தலையசைத்துவிட்டு உடனே விசம்ப ஆரம்பித்தாள் அவள்.

வீலாவின் விழிகளிலிருந்து வெள்ளமாய் வழிந்த கண்ணீரை, அவள் பரிவுடன் துடைத்து விட்டாள்.

"அழாதே வீலா... நடத்ததை எல்லாம் ஒரு கெட்ட கனவா நினைச்சு மறந்துடனும்... எனக்கு பெரிய வருத்தம் என்ன தெரியுமா? எப்பவுமே காலேஜுல நடக்கிற விஷய மெல்லாம் என்கிட்ட மறைக்காம ரேஷ் பண்ணிப்பே! இவ்வளவு முக்கியமான விஷயத்தை எப்படிடி மறைச்சே! காதல் வந்தா எல்லாமே கண்ணை விட்டு மறைஞ்சிடுமா?"

"எனக் கூட்டுப்பாடு இல்லாம எதை வேண்டுமானாலும் கேட்கும்.. அமை பாயும்!"

"ஆனா அதை அடக்கக்கூடிய மரபெரும் சத்த உன் எரிடம் மட்டும்தான் இருக்கிறது. உன் புத்தியின் சத்தைய முதலில் அறிந்து கொள்!"

"இது பரமஹம்ச யோகானந்தரோட பொன் மொழி! உன்னை.. உன் உணர்வுகளை முதல்லே அடக்கப் பழகிகோ... ப்ரீதி..."

அதைக் கேட்ட வீலா மிரண்டு விழித்தாள்.

"உன்னால முடியலையே... உன்னை மாதிரி போல்டா, ஸ்போர்டிவ்ளா என்னால இருக்க முடியாது..." ஒரு பெருமூச்சுடன் முடித்தாள்.

"யாருடி அந்தப் பெரிய மனுஷன்? அதுதான், இந்தப் பணக்கார ஆளுங்களை எல்லாம் தம்பவே கூடா துன்றது...! உனக்கு என்டி இப்படி புத்தி போச்சு... அவரு கிட்டே நான் வேணாப் பேசுவா!" ஆதங்கத்துடன் கேட்டாள்.

உடனே பதறிப் போய் எழுத்து அமர்த்தாள் வீலா.

"வேணாம் ப்ரீதி!... எல்லாமே முடிஞ்சு போச்சு... அதை மறுபடி கிளற வேண்டாம்... விட்டுடுடி!" கையெடுத்துக் கும்பிட்டபடி கண்ணீருடன் இறைஞ்சினாள்.

ப்ரீதிக்கு, தாங்க முடியாத கோபமும் வெறுப்பும் வந்தன.

"உன் அலட்சியத்தாலும், புறக்கணிப்பாலும் ஒரு பெண் எப்படி உருக்குலைத்து போயிருக்கிறாள் பா?"

என்று, அந்தப் பணக்காரனின் சட்டையைப் பிடித்து உலுக்கி முகத்திலறைந்தாற்போல் கேட்க வேண்டும் போல்!

பிறகு வீலாவிடம் இது பற்றி அவள் ஒன்றுமே பேசவில்லை. மாமிவிடம் விடைபெற்று அலுவலகத்திற்குச் சென்றாள்.

தான் எடுத்த பேட்டியையும், போட்டோவையும் எடிட்டரிடம் கொடுத்தபோதுதான், வீலாவைக் காதலித்தவன் யாரென்றே கேட்காமல், தான் வந்து விட்டது நினைவு வந்தது.

இன்றிரவு, அவளைப் பார்க்கச் செல்லும்போது, கட்டாயம் கேட்க வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

2

அன்று, பத்திரிகை அலுவலகத்தில் வேலைகள் இயல்பாக நடந்தன.

மாலையானதும், மருத்துவ மனைக்கு வீலாவைப் பார்க்கச் சென்றபோது அவள் இயல்பாகி

இருந்தாள்.

ராமலிங்கம் மாமா, ஊரிலிருந்து வந்திருந்தார்.

கவலையுடன் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தவரின் முகம், பெரும் வேதனையிலிருக்க, ப்ரீதிக்கு அதைப் பார்க்கத் தாங்கவில்லை.

மெதுவாக, தணிந்த குரலில் வீலாவிடம் விசாரித்தாள்.

"ஹீலா! உன்மேலே அந்த ஹீரோ, சாரி... சாரி... அந்த வில்லன் பேரு என்னடி?"

"ம்... ஆகாஷ்... ஜே.பி. குரூப் ஆஃப் கம்பெனில் வேலா சோமன்" மென்று முழுக்கியபடி கூறினான் அவன். ப்ரீத்தியின் புருவங்கள் உயர்ந்து விண்ணைத் தொட்டன!

"தி ஃபேமஸ் ஜே.பி. குரூப் ஆஃப் கம்பெனில் சோமன் ஆகாஷ்? அவர் பெரிய பிக் ஷாட்டர்சேடி... நீ எப்படி அவரை மீட் பண்ணினே?" யோசனையுடன் வினவினான்.

"என் ஃபிரெண்டோடே பர்த் டே பாச்ட்டிக்கு அவர் வந்திருந்தப்போ பார்த்தேன்.. அதுலதான் ஆரம்பமாக... என் காதல்! வேண்டாம் ப்ரீத்தி... அதைப் பத்தி பேச வேணாம்.. விட்டுடலாமே..." பெருமூச்சுடன் முடித்தான் அவன்.

பிறகு, அவளை மருத்துவமனையிலிருந்து டிஸ்சார்ஜ் செய்து வீட்டில் விட்டுவிட்டு ஹாஸ்டலுக்கு வரும்போது நோயாகி விட்டது.

அவளுடைய இளமைக் காலமும், பழைய நினைவுகளும் மனதில் கரை புரண்டு வந்தன.

ப்ரீத்திகா தன் சிறு வயதிலேயே தாய் தந்தையை ஒரு விபத்தில் இழந்து விட்டதால் மாமாவின் ஆதரவிலேயே வளர்ந்தவள்.

முதலில் கௌசல்யா அவளை வளர்க்க மறுத்தாலும், சம்பளமில்லாத ஒரு வேலைக்காரியாய் அவள் கிடைத்தது, அவளுக்கு பெரும் வசதியாய் போனது.

ப்ரீத்தியைவிட ஒரு வயதே சிறியவளான ஹீலா, ஒரு துரும்கைப் கூட நகர்த்தாமல் இருக்க, வீட்டிலுள்ள அனைத்து வேலைகளிலும் ப்ரீத்தியின் தலைமையில்தான் விழும்.

தன் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு, அவளும் அனுசரித்து நடந்து கொண்டாள்.

ஆனால், அவளுடைய படிப்பிற்கு மட்டும் கௌசல்யா தடை விதிக்காமல் பார்த்துக் கொண்டாள் ராமலிங்கம்.

அவளுடைய பெயரில் பெற்றோரால் போடப்பட்டிருந்த வைப்புத் தொகையின் வட்டியும், வீட்டு வாடகையும், ப்ரீத்தியின் படிப்பிற்கு மிகவும் உதவின.

மாமா வீட்டிலேயே தங்கியிருந்து, ஜானலிலிருந்தும் படித்து முடித்து அவன் வேலைக்குச் சேர்ந்த பிறகுதான், ஒரு முடிவெடுத்து ராமலிங்கத்திடம் பேசினான்.

அவர் ஒத்துக் கொள்ள விட்டாலும், இனியும் அவர் களுக்கு பராமாக இருக்க அவன் விரும்பவில்லை.

வேலைக்குச் சேர்ந்த அந்த மாதமே, ஒரு வொர்க்கிங் விமன் ஹாஸ்டலில் சேர்ந்து விட்டாள்.

ஹீலாதான் அவள் பிரிவில் மிகவும் ஓய்ந்து போய் வருத்தினான். ஒரு வருடமாகப் போகிறது... ப்ரீத்தி அந்தக் குடும்பத்தை விட்டுப் பிரிந்து வந்து!

திருமண வயதில் பெண்ணை வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு இருக்கும்போது, அருகிலேயே தேவதை போல் ஒரு நாத்தனார் மகளும் இருப்பதை எண்ணி, கௌசல்யாவின் மனம் சஞ்சலத்துடனிருந்த நேரம் அது.

அந்த நேரத்தில் ப்ரீத்தி வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிய போது, முதலில் வாழ்த்தி அனுப்பியதும் அவர்தான்!

ஹீலா ஒப்பனைகளோடு பார்த்தாலே கமராகத்தான் இருப்பாள்... ஆனால் ப்ரீத்தியோ எந்தவித அலங்காரமும் இல்லாததாலும், எல்லோரே ஓயியும் போலிருப்பாள்.

ஸ்டியிசை நிறத்தில், உயரமாக... கொடியிளையுடன், கவிதை பேசும் கண்கள் அந்த முகத்திற்கு அழகு சேர்க்க, குழியும் கன்னங்களோடும் துறுதுறுவென்று இருப்பவளைப் பார்த்தாலே கௌசல்யாவிற்கு அடி வயிற்றைக் கலக்கும்!

ஹீலாவைப் பெண் பார்க்க யாராவது வரும்போது, அவர்கள் கண்களில் ப்ரீத்தி பட்டு விட்டால் என்ன செய்ய தென்ற பரம், அவரைப் பெரிதும் ஆட்டுவித்துக் கொண்டு இருந்தது.

ஆதலாலேயே, உடனே அவளை லேமஸ் ஹாஸ்டல் அனுப்ப சம்மதித்தார் அவர்.

"அவ வரக் கடைசியில் வீட்டுக்கு வரப் போறா... லோக்கல் கார்டியன் தீங்கதானே...? நாமனாம் போய் அப்பப்ப பார்த்துட்டு வந்தாப் போவுது!" என்று கணவரையும் அமமதிப்படுத்தினார்.

ஹீலாவிற்குத்தான், இந்த ஏற்பாட்டில் வருத்தம்!

வா, இறுதி நாட்களில், இல்லையென்றால் பதினைந்து நாட்களுக்கு ஒரு முறை, லூவிறன்று மாமா வீட்டிற்கு ஓடி வந்து விடுவான் அவன்.

சிறு வயதிலிருந்தே வளர்ந்த இடம் என்பதால் அந்த வீட்டிற்கு வந்ததும் ஒரு இதழும், பாதுகாப்புணர்வும், அவளை ஆக்கிரமிப்பதென்னவோ உண்மையாய்!

அத்துடன் ஹீலாவும் அவளுடைய வயதிற்கேற்ற நல்ல துணையாய் இருக்கவே, அந்த வா, இறுதி நாட்

களுக்காகவே, மனம் ஏங்கிக் காதலிருக்கும், மனதிற்குள் கமரான எண்ண அலைகள் கரை புரன, மெதுவாக உறக்க ஆரம்பித்தான் ப்ரீத்திகா.

***

அந்த வாரத்தில், அவளுடைய பேட்டி அருகிய வண்ணக் கவிதையாய், பதிலிசையில் வெளியாகியிருந்தது. நாட்கள், இளமக்க நேரமின்றி சிறகு விரித்துச் சென்றன.

ஆனால், மனதோரம் அந்த ஆகாஷின் மேல் ஒருவித வன்மம் மட்டும் வளர்ந்துகொண்டே போனது.

ஒரு லூவிறன்று, அவன் ராமலிங்கத்தின் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தான்.

அப்போதுதான், ஹீலாவை அன்று மாலை பெண் பார்க்க மாப்பிள்ளை வீட்டினர் வரப் போவதாக கௌசல்யா தெரிவித்தார்.

"உன் மாமா பொண்ணுக்கு கொஞ்சம் அட்வைஸ் பண்ணு ப்ரீத்தி! கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்டேன்னு ஒரே அடம்... மாப்பிள்ளை நமக்கு தூரத்துச் சொந்தம் தான்.. அமெரிக்காவிலே ஸாப்ட்வேர் இன்ஜினியராக இருக்காரு... அவங்களை விரும்பி வரங்க... அவளை புத்திசாலித்தனமா நடத்துக்கச் சொல்லு..."

கலங்கிய விழிகளுடன் அவர் கூற, உடனே மனம் இளகிப் போனது ப்ரீத்திக்கு!

அவருடைய கையைப் பிடித்து ஆதரவாக அழுத்தியவன், "எல்லாம் நான் பார்த்துக்கறேன் மாமி... நீங்க போங்க." நேறுதல் கூறி அனுப்பிவிட்டு, ஹீலாவின் அறைக்குச் சென்றான்.

படுக்கையில் படுத்தபடி விட்டத்தை வெறித்திருத்த வளைப் பந்தபோது, பரிதாபமாய்... அந்த முகமதியா ஆகாவின யீது பெரும் சிறும் வந்தது.

சுயத்தில் வந்த பாடல் வரிகள்தான் அப்போது தினை விற்ற வந்தன!

காதல்... நெருப்பின் நடனம்!
உயிர் உறுக்கித் தோடும் பயணம்!
காதல்... நீரின் சுவை... புயல்கள் உறங்கும்
கடலின் பெயரம்!

காதலின் வித்தியாசமான ஒரு பரிணாமத்தை அப் பாடல் வரிகள் அறிமுகப்படுத்துவதுபோல்!

தலைமைய உறுக்கி திரிந்தவன், "ஹீலு! என்னடி பண்ணிட்டிருக்கே?" பரிவுடன் கேட்டபோது, ஆர்வத்தின் எழுத்து அமர்ந்தான் ஹீலா.

"வாடி... வந்துட்டாயா? என்னவோ மனசே சரியில்லை... எல்லையோ பெரிசா தோத்துப் போயிட்ட மாதிரி ஒரு உணர்வு! ம..." ஒரு பெருமூச்சுடன் திறந்தினான்.

"ஏன்... என்ன தோத்துப் போயிட்டே...? இப்படி ஒரு அருமையான பொண்ணு கிடைக்க அந்த ஆகாஷுக்குத் தான் குடுத்து வைக்கலை! அதை விடு... மாமி அங்கே ஒரு குட்டியூன் சொன்னாங்க... நீ என்னடான்னா இங்கே அழுது வகுச்சிட்டிருக்கே!" கேலியாக அவளையே தோக்கினான்.

"ஆமாம்... பொண்ணு பாக்க வராம்களாம்... எனக்குப் பிடிக்கலை... என்னவோ ரொம்ப ரஷ் பன்ற மாதிரி இருக்கு... என் மனசு இன்னும் கல்யாணங்கற கமிட்டி மெண்ட்டுக்கே... ரெடியாகலையடி!"

"ம்... பொய் சொல்லாதே... கொஞ்ச நாள் முன்னாடி, ரெடியாகிருந்த மாதிரி ஒரு லூபகம்! ஹீலு! காதல்வங்கிற தெல்லாம் வைப்பேலே ஒரு பாஸிங் கிளவுட் மாதிரித் தான்! எப்பவுமே நாம் விரும்பறவங்களைவிட, நம்மை விரும்பி ஏத்துக்கறவங்களைக் கல்யாணம் செஞ்சு கிட்டா, வாழ்க்கை இன்னும் வண்ண மயமா இருக்கும்... மாமியும் பாவம்... ரொம்ப ஆசைகளும் எதிர்பார்ப்புமா இருக்காங்க... பழை எல்லாம் மறந்திடு... புது வாழ்க்கைக்கு உன்னைத் தயார் பண்ணிக்க... ப்ளீஸ்..." மெதுவாகக் கூறினான்.

"இல்லைடி... இது என்னோட ஃபர்ஸ்ட் லவ்! உனக்கு சொன்னா புரியாது..."

"ப்! எல்லாம் எனக்குப் புரியுது. முதல் காதல்தான் ஹெய்க்கணும் இதை உலகத்துல பாதிப் பேர் பேசலா அலைய வேண்டியதுதான்... புரிஞ்சுக்க வீலா... நீ சின்னக் குழந்தையிலேல அப்பா, அம்மா நம்மைப் பெத்து வளர்த்தவங்க... அவங்களுக்கு நம்ம மேல இல்லாத பாசமும் அக்கறையும், வேற யாருக்கும் வரப் போறதில்லை... அவங்க சந்தோஷத்துக்காக... நிம்மதிக்காக நீ இந்த ஏற்பாட்டுக்கு ஒத்துக்கலாம் இல்லையா?" கனிவுடன் கேட்டான்.

திடீரென்று சாமலிங்கத்தின் லூல் இடைமறித்தது.

"அப்படிச் சொல்லுமமா! நீ தான் இவகிட்ட பேசுணும்னு உன்னை வரச் சொல்லலாம்கிறதுக்காக, ஹாஸ்ட்லுக்குப் போன் பண்ணப் போனேன்... வீட்டில் போன் சரியில்லை! அங்கே நீ கிளம்பிட்டதா சொன்னாங்க... இங்கேதான் வரதாவும் சொன்னாங்க...! அவனுக்கு உரைக் கிற மாதிரி சொல்லு... பெரியவங்க சொன்னா, எதுவுமே

உமா.ஒ.க - 2

தப்பாதான் தெரியும்... ஏத்துக்கத் தோணாது!" கூப்பிடல் கூறினான் அவர்.

"மாமர்! அப்படி எல்லாம் ஒன்றும் இல்லை... அவ புரிஞ்சிப்பா... சாவத்தான் அஞ்சு மணிக் கு ரெடியா இருப்பா... பாருங்க... அதுக்கு தான் கேள்யடி!" என்று புண்ணகவுடன் அவளை அணுப்பி வைத்தான்.

பிறகு அவனிடம் பேசினான்.

"ஹீலா! அவனுக்காக தற்கொலை பண்ணிக்கற அளவுக்கு போன நீ... உன்மையிலேயே உன்னை தேசிக் சிருக்கியா? ஏன்னா, தன்னை தேசிக்கிறவங்களுக்கு தற் கொலை என்னமே வராதாம்! தன்னான், தன் திறமையை உணர்ந்து செயல்படாத நீ இன்னொருத்தரோட தேசத்தால் மட்டுமே எப்படி முழுமையா அடைய முடியும்... காதல் தோல்வியில தற்கொலை செஞ்சுக்கணும்னு தினைச்சா இப்போ நாட்டில் இருக்கிறவங்கலே முக்கால் வாசிப்போ குறைட் பண்ணிட்டிடுதான் சாகணும்...!"

"காதல் மறகு மாதிரி! வந்தா சந்தோஷம்... தினம் வரலைன்னாலும் பெரிய கஷ்டமில்லை! எப்பவுமே அதிலேயே தனைச்சிட்டிருக்கவும் முடியாது! வாழ்க்கையில் காதல் ஒரு சினை பாட்ட... அழகான ஹாஸ் மாதிரி! ஆனா அதுவே வாழ்க்கையாவிட முடியாது.

"முதலே பழை எல்லாம் மறக்கக் கத்துக்கணும்... காதல் தோல்வி ஒரு மறுவுனோட வாழ்க்கையையும் தோல்வியாக்கிட நாம் அனுமதிக்கக் கூடாது... காதல் சாம்பல்லைருத்து உயிர்த்தெழுத்து வருகிற ஃபீனிக்ஸ் பறவை மாதிரி புத்துணர்ச்சியோட எழணும்!

"நம்மனை புறக்கணிச்சவங்களுக்கு எதிரா சந்தோஷமான ஒரு வைப்பை வாழ்த்து காட்டணும்... அதுதான் நீ அவங்களுக்குத் தற் மான அடி!

"நீ கிடைக்கலாணு தான் உடைஞ்சு போயிட்டலை பாரு... உனக்கும் மேல எனக்குணு ஒரு வாழ்க்கை இருக்கு... சில கடமைகள் இருக்கு... அதில் என் பாதையை எப்பவையிட்டு வெறிக் கொடி நாட்ட எனக்கும் தெரியுமனு உன் ஏதிரி முகத்துல கலையப் பூணும்... புரிவரா?"

"ம்... ஆனா தன்மான்னம், உய் கொளவம் எல்லாம் தொலைஞ்சு போனபறம், வாழ்வுமான்னு தோணுதே!"

"ஏன்டி... இத்தனை வருஷமா வளர்த்த அம்மா, அப்பாவையிட அவன் உனக்கு முக்கியமாயிட்டானா? அவங்க தினைமைய நீ தினைச்சுக்கடப் பாக்கலையா?"

"எவ்வளவு செல்ஃபிஷ்ஷா முடிவெடுத்திருக்கே? நீ இறத்திருந்தா அவங்களுக்கு எல்லாம் போயிருக்குமே? இருப்பது வருஷம் உனக்காகவே வாழ்ந்த அவங்க முக்கியமா? இருப்பது வாரம் கூடப் பழகா உன்னை வெறுத்து ஒதுக்கின அவன் முக்கியமாணு இப்போ நீ தீர்க்கமான முடிவெடுக்கணும் வீலா!"

"ஆனா அது நல்ல முடிவா... அதிவு பூர்வமா... உணர்ச்சிகளுக்கு அப்பாததா... தெளிவா இருக்கணும்னு தான் எதிர்பார்க்கிறேன்... புரியுதா... நல்லா யோசி!"

கையைப் பற்றி ஆதரவாக அழுத்தியபடி முடிந்தான். வீலாயின் விழிகள், எங்கோ ஜாப் பானை பார்த்தன.

அந்தப் புறக்கணிப்பும், திராகரிப்பும் அவளைப் பேதலிக்கச் செய்திருப்பதை உணர்ந்தபோது, அந்த ஆகாஷை... அவனுடைய கயரூபத்தை ஊருக்கே வெளிச்சம் போட்டுக் காட்ட வேண்டும் போல் ஒரு வெறி வந்தது.

மெதுவாக அவளை அணைத்து சமாதானப்படுத்திய படி, அவள் மனம் மாறும் வகையில் ஆதரவாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான் ப்ரீதிகா.

நான்கு மணிவிலக்குத் துவங்கினான். கௌசல்யா டிபன் வேலைகளில் ஈடுபட, பீர்த்தி வீலாவை அலங்கரிக்கத் துவங்கினான்.

ஐந்து மணிக்கு அவள் தயாரானவுடன் ஹாலுக்கு வந்தவள், "மாமா... அப்ப தான் கிளம்பறேன்" என்றாள்.

"என்னம்மா! எல்லா ஏற்பாடும் செஞ்சுப்பறம், நீ போறேன்னா எப்படி? அடுத்தல்லாம் முடியாது... எதத் தானே உன்னை ஸ்கூட்டரிலே கொண்டு வந்து விடறேன்" சாமலிங்கம் தீவிரமாகக் கூறினான்.

"ஆமாம்... நீயும் இருந்தா எனக்கு எதரியமா இருக்கும் பீர்த்தி... ப்ளீஸ்..." வீலா செஞ்சினாள்.

"ரெண்டு பேரும் புரியாமல் பேசறீங்க... அவளுக்கு ஏதோ வேலையிருக்குன்னு காலையிலே வந்தவுடனே எங்கிட்டே சொன்னா! நான்தான் ஒரு தாலு மணி வரைக்குமாவது இருத்துட்டு வீலாவை ரெடி பண்ணிட்டுப் போடின்னு சொன்னேன்... பத்திரிகை வேலைன்னா கம்மாவா?"

கௌசல்யா கூற, பீர்த்திக்கு சிரிப்புதான் வந்தது... கூடவே அவருடைய பயமும் புரிந்தது.

"ஆமாம் வீலா... முக்கியமான ஒரு வேலை இருக்கு... போகணும்... எதத் தானே போன் பண்ணேன்... மாமா... ப்ளீஸ்... புரிஞ்சிக்கங்க" என்றபடி அனைவரிடமும் விடை பெற்றான்.

ஹால்டுக்கு வந்த உடனேயே ஒருவித வெற்றிடமும், ஏக்கமும் மனதை ஆக்கிரமித்தன.

இறையன்புவின் 'ஒரு நதிவின் ஒசை'வை எடுத்து வைத்து அமர்ந்தபோது, அவருடைய எழுத்தின் ஆட்படுத்தலில், இதயம் மற்ற விஷயங்களைத் தற்காலிகமாகத் தள்ளிப் போட்டு, சென்றது.

"மற்றவர்கள் நம்மை எப்படிப் புறக்கணிக்கலாம்! என்னை நம்மையான கோபம் தெரிப்படுத்தப்பட்டதா லேயே, சிலர் மற்றவர்களுக்கு பாறை காட்டினார்கள்... மற்றவர்கள் நம்மைத் தாழ்வாக நினைக்கும்போது, அவர்கள் நிராகரிக்க முடியாதபடி நாம் வளர்ந்து கொண்டே இருப்பதுதான் ஒரே உத்தி!" என்ற வரிகள் பெரும் உத்வேகத்தையும் பலத்தையும் தந்தன.

கூடவே வளவளக்க, இன்று கண்பாவும் இல்லை... ஊருக்குச் சென்றிருந்தான்.

இரவு சாப்பிடும்போது, பெண் பார்க்கும் திகழ்வு எப்படி நடந்திருக்குமோவென்ற எதிர்பார்ப்பு இறை கோக்க, வீலாவிடம் செல்லில் பேசினான்.

அப்போதுதான் தனக்கு திருமணம் முடிவாகிவிட்டதல்ல செய்தியை, அவள் தம் சங்கடத்துடன் கூறினாள்.

"ஏய்... என்னடி? நாளைக்கு எனக்கு எக்ஸாம் அப்படிங்கற மாதிரி இந்த விஷயத்தை ஒரு பயத்தோட சொல்றோ! நீ சிவா புல் வீலா! நீ சந்தோஷமா இருந்தாத்தான் மாமாவும் மாமியும் திம்மதியா இருப்பாங்க... ஆமாம்... மாப்பிள்ளை பேரென்ன...?" ஆர்வத்துடன் விசாரித்தான்.

"ம்... பிரபு! இரு... நீ அப்பா கிட்டயே பேசு" என்று அவரிடம் கொடுத்து விட்டான், வீலா.

"என்ன மாமா! எல்லாம் தல்லபடி எழுந்ததா முடிந்ததா?"

"ம்... ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு பீர்த்தி... நீ இவ்வாறுதான் எனக்குப் பெரிய வருத்தமே! அவங்களுக்கு வீலாவை ரொம்ப பிடிச்சிருச்சு... மாப்பிள்ளைப் பையன் எல்லாம் தல்லாருக்கான்... ஒரு மாசத்துல அவன் திரும்பி ஸ்கூட்டர் போகணும்... அதனால் அதுக்குள்ள கோவிலிலே கல்யாணத்தை சிம்பினா முடிச்சிட்டு அன்னிக்கு எதத் ஒரு ஹோட்டலிலே கிராண்டா ரிசப்ஷன் குடுத்திட்ட லாஸ்ஸு தினைக்கறேன்... இரு உன் மாமி பேசணுமாம்... என்று அவரிடம் கொடுத்தாள்.

"பீர்த்தி... தேங்கச்சு! நீ புரிஞ்சுக்கிட்டு நடந்துவிட்டே! இனிமே தான் திறைய வேலை இருக்கு... நகை துணி மணி எல்லாம் வாங்கணும்... தினமும், சாயத்திரம் வந்துட்டுப் போடி... நீ வந்தா எனக்குக் கொஞ்சம் தெம்பாயிருக்கும்..." என்றவரின் அலைப்புறத்தலும், மகிழ்ச்சியும் புரிந்தன.

"தான் வரேன் மாமி... *பீரீ* எடம் கிடைக்கிறப்பல்லாம் எட்டாயம் வரேன்." என்று கூறிவிட்டு வைத்தான்.

திடீரென்று அந்த முகம் தெரியாத ஆகாஷ், அவன் நினைவுக்குகளில் பரவினான்.

"தீ ஏமாற்றி விட்டால் வீலா ஓடித்து விடுவாளா? இதோ பா! அவன் திருமணம் முடிந்து வெளிதாடு செல்லப் போகிறான்" என்று அவன் முன் நின்று அலட்சியமாகக் கூற வேண்டும் போல்!

அந்த முகமறியா மனிதன் மேல் விருட்சமாக எழுந்த வெறுப்புடன் அப்படியே சாய்ந்து உறக்கத்தைத் தழுவினான் அவன்.

மறுவாரம் முழுவதும், நாட்கள் நிற்க தோய்ந்த கல்யாண வேலைகளில் சென்றன. வீலாவிற்கு நகை, புடவைகள், கால்மெடிகள் என்று வாங்கியவ, தினமும் ஷாப் பிங் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

ஒரு நாள் கண்பா வாங்கி வந்திருந்த புத்தகத்திலிருந்த ஒரு புகைப்படம் அவன் கருத்தைக் கவர்ந்தது.

ஒரு பாட்டியில், 'ஜே.பி. குருப்பன்' சேர்மன் ஆகவே ஒரு இளம் நடிக்கை கணத்தில் முத்தமிட்டபோது, அந்தப் படம் எடுக்கப்பட்டிருந்தது.

கீழே, அந்த இளம் நடிக்கையையும் அவனையும் இணைத்து செய்தி வெளியிட்டிருந்தார்கள்.

மனதில் தீயின் ஊற்றாய் கோபம் பொங்கியெழுந்தது... இவள்தான் இவனுடைய தற்போதைய காதலியா... இவளால் தான் வீலாவை அவன் நிராகரித்தானா? பல கேள்விகள் மனதில்!

"என்னடி... அவ்வளவு வெறுப்பா அவங்க ரெண்டு பேரையும் முறைக்கிறே?" கரு ஆவலுடன் எட்டிப் பார்த்தபடி கேட்டான்.

"ம்! இவள்தான் வீலாவை ஏமாற்றினவன்... இவள்தான் அவனோட இப்போதைய தற்போதைய காதலியா... ட்ரெஸ்ஸை மாத்தற மாதிரி காதலிகளை மாத்தற இவனுங்களை எல்லாம் திக்க வச்சு கட்டணும்" பட்டபவென்ப பொரிந்தான்.

"ஏய்... அவன்கிட்டப் பணம் இருக்கு... அதை வச்சு எதை வேணா செய்யலாம் தெரியுமா?"

"அதான்! அந்த கதரியத்தான்... தான் ஒரு கோமலம் வான்... தன்னை யாரும் எதுவும் செய்ய முடியாதவகிற திடீர்... எல்லாம் ஒரு நாள் அடங்கும்... தீ வேளைப் பாலு" பெருமயிட்டு அந்தப் புத்தகத்தை மேலே படிக்க ஆரம்பித்தான்.

***

ஒரு நாள், எட்டர் அவளை அழைப்பதாக பூஞ்சன் வந்து கூறினான்.

அடுத்த இரவுவிற்கு ஒரு ஆட்டிகின் எழுதிக்கொண்டிருந்தவன், அதை அப்படியே வைத்துவிட்டுச் சென்று அவருடைய அறைக்கு வந்தான்.

"மேலே கமின் சா?"

"யெஸ் கமின் பீர்த்திகா! உனக்கு ஒரு வேலை தரப் போறேன்... ஒரு இளம் தொழிலதிபர்... அவரை தீ பேட்டி எடுக்கணும்... ஆனா, அவரு கலப்பத்துல இண்டர்வியூ குடுக்க மட்டாருன்னு எல்லாருக்கும் தெரியும்... தீ டீரை பண்ணிப் பாறேன்... தீ மட்டும் இது செஞ்சிட்டேன்னா நம்ம மேகசினோட சர்க்குலேஷன் எங்கயோ போயிடும்!" என்றான் யோசனையுடன்.

"ஒகே சா... ஐ விஸ் டீரை மை பென்ட்...!" சிறு முறுவனுடன் கூறியவன், "யாச் சா? அந்த பிரிண்டஸ் மேன்?" ஆவலுடன் கேட்டான்.

அதற்கு அவர் கூறிய பதில், அவளைத் தூக்கி வாரிப் போடச் செய்வதாய்!

"யிஸ்டர் ஆகாஷ்... 'ஜேபி குருப்' ஆஃப் கம்பெனின் சேர்மனா! அவரோட அப்பா ஜெயப்பிரகாசம் ஆரம்பிச்சு

வச்ச பல் பிரிண்டஸ் பல கோடி ரூபாய் வரமானம் வற அளவுக்கு பெருக்கிவைச்! நல்ல திறமை... உரைப்பது... இப்ப தமிழ்நாட்டில் நம்பர் ஒன் பிரிண்டஸ் மேன்..."

பெருமையுடன் அவர் விவரித்தபோது சட்டென்று ஒருவித வெறுப்புணர்வும், கசப்பும் மனதில் பரவியன.

அவளையா... அந்த ஏமாற்றுக்காரனையா பேட்டி காணப் போகிறோம் என்று நினைத்தாலே, மனம் எரி ததலாகியது.

மறுநாள் காலைவில் அந்த ஆகாஷ்டைய சாஃப்ட் வேர் நிறுவனத்திற்குச் சென்றபோதுதான் அவள் எவ்வளவு பெரிய கோமலவரனென்பது புரிந்தது.

ஆனால், மனதளவில் பெரும் ஏறெறையா மோசமான வளைய இருக்கிறாளே என்ற வெறுப்புடன் அவள் உள்ளே சென்றாள்.

காலை தேர்ப் பரபரப்பிலும், கறுகறுப்பிலும் அனை வரும் ஆழ்ந்திருக்க, ஒரு அலட்சியப் புன்னகையுடன் ரிசப்ஷனுக்குச் சென்றாள்.

மெழுகு பொம்மைபோல் செயற்கையாகச் சிரித்த அந்த வரவேற்புப் பெண்ணிடம் விபரம் கூறியபோது, "அப்பாவினிடமென்ன! இருக்கிறதா?" வென்று கேட்டாள் அவள்.

"ஒரு அழகான பொண்ணு பேட்டி எடுக்க வந்திருக்கிறது தெரிஞ்சா... உன் பாஸ்... அந்த சப்லினட் ஆகாஷ் இங்கேயே ஓடி வந்து விடுவான்" என்று கூற வேண்டும் போல!

தலையைக் குலுக்கி சிறு முறுவனுடன் தன் என்னங்கனிலிருந்து விடுபட்டவன், "இல்லை... ஒரு ஃபைஸ் மினிட்ஸ் ஸ்பேசு பண்ணினாப் போதும்..."

அவளைப் பத்திர மத்த விஷயங்கள் எல்லாம் ஆஃபீஸிலே வரக்கூடாது..." ஆவலுடன் கேட்டான்.

"ஹி மேட்! எங்காளேயே முன் அனுமதி இல்லாமல் அவரை சத்திக்க முடியாது. உங்க மேகசின் ரூலமா அப்பாவினிடமென்ன! ஃபிக்ஸ் பண்ணிட்டு வாங்க... ஹி..." நிதாசனமாய்க் மறுத்தான் அவன்.

நிகரென்று, அந்த இடமே பெரும் அமைதியில் ஆழ்ந்தது.

அந்த வித்தியாசமே அவளை எடுத்துவிடத் திரும்பிய போது, அனைவரும் பல்யமாக எழுந்து நின்றனர்.

நான்கு ஆண்டுகள் லெட்டர் பேடுடன் தொடர், தனித்த குரலில் டிக்டேட் செய்தபடி கம்பீரமாக நடத்து வந்து கொண்டிருந்தான் ஆகாஷ்!

ஆழ்ந்த நிரத்தில் கோட் குட் அணித்து ஆரடிக்கும் மேல் உயரத்தில், கருமை கலந்த மாநிறமாக செதுக்கியது போன்ற கடுமையான முகத்துடன், கரும் கேசம் அலை பாய மிடுக்காக வந்தவனிடம், ஏனோ அவளையாமலே ஒரு மரியாதை வந்தது.

ஒதுங்கி நின்றவன், அவன் அருகில் வந்ததும் "ஒன் மினிட் மிஸ்டர் ஆகாஷ்" என்று அவளை நிறுத்தியபோது, ஒரு பூ விழுந்தால்கூடக் கேட்குமளவு அந்த இடத்தில் ஒருவித அமைதி... உறைபனியாய்!

அலட்சியமாகத் திரும்பியவனின் முகம், எந்தவித மாற்றமில்லாதி அவளை நோக்க, விழிகள் கூர்மையுடன் ஊடுருவின.

"யெஸ்...?" என்றவனின் பார்வை உடனே விலகி, தன்னுடைய கைக்கடிகாரத்தில் பதிந்தது.

அவளுடைய குரல் ஆன்மாவின் இலக்கணத்துடன் வசீகரமாய் மனதில் புகுத்து விட... "ஐயம் சிப்பென்ட்டர் பீர்த்திகா ஃபர்ம் தி மேகசின் 'விடியல்'! நான் உங்களை ஒரு பேட்டி எடுக்கணும்..." என்றான். சிறு முறுவனுடன் அவன் முடிக்கும் முன்பே, அவன் முகம் கடும சீர்த மாறியது.

உடனே தன் மேஜையிடம் திரும்பியவன், "வாட் நான்சென்ஸ் இஸ் திஸ்! என்ன இது பாஸ்கட்...? எனக்குத் தான் இந்த பேட்டி, பப்ளிசிடி இடெல்லாம் பிடிக்காதுன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமில்லை! அப்பறமும் ஏன் இவங்களை இந்த கேம்பஸ்குள்ளே அலஸ் பண்ணி எங்க..." பொரித்துவிட்டு அவனிடம் திரும்பினான்.

விழிகள் சினத்துடன் பளபளக்க, "தமிழ் தெரியும் இல்லை? சொன்னது புரிஞ்சிருக்குமே... அப்பறம் ஏன் திக்கறீங்க?... கெட் லாஸ்ட்" பற்களைக் கடித்துப் பிடிக்க குரலில் சீறினான்.

சட்டென்று அவன் முகம் கருங்கி இறுகியது.

அவனிடம் தெரிந்த அந்த அலட்சியம்... அகம் பாவம்... திவிர்... அனைத்தும் அவளை எரிமலையாக்கின.

அவளைப் பற்றியும், அவளுடைய காதல் வீணை களைப் பற்றியும், உடனே எல்லோரிடமும் அம்பலப் படுத்த வேண்டுமென்று ஒரு வேகம் வந்தது.

ஆனால் லீலாவின் எதிர்காலம் அவளை அடக்க, ஒரு கோப மூர்கடன் நிமிர்ந்தால், எதிரில் அவன் இல்லை.

"ப்ளீஸ்... அவர் சொன்னது கூறிலே விழுந்தது இல்லை... டோனட் டிஸ்டர்ப் அவர் ப்யூட்டி அவர்ஸ்" என்று எச்சரித்தான் அந்த மேஜையார்.

"சே..." என்றபடி திரும்பியவன், "ஒரு நிமிஷம்..." என்று அவனை விரல் சொடுக்கி அழைத்தான்.

"இன்னடங்கிய எடுக்க வந்த என்னை நல்லா இன்னடங்கிய பண்ணி அணுப்பிட்டோமேன்னு சொல்லப் பெருமைப்பட்ட வேண்டாம்னு உங்க பாஸ்கிட்ட சொல்லுங்க..." என்ற பேரொலியோட பலத்தை ஒரு நான் அவர் தெரிஞ்சுப் பாரு... அப்போ எப்படி சிபாக்ட் பண்ணாருன்னு நானும் பக்கறேன்... குட்டைப் என்றபடி வெளியில் வந்தான் அவன்.

அவனுடைய மனம் தீயாய் தவித்தது.. தன் அறிவிற்கும், புத்திசாவித்தனத்திற்கும், தன்மானத்திற்கும் விழுந்த அடியை, சுலபத்தில் மனம் மறக்காதென்பது புரிந்தது.

அவனைப் பற்றிய வெறுப்புச் சதவிகிதம் அவன் மனதில் உயர்ந்து கொண்டே போவதை ஆகாஷ் அறியவில்லை.

5

அல்லுவலத்திற்கு வந்தவுடன், கோபத்துடன் ஒரு ஆட்டிகிளை எழுதி எட்டோரியலுக்கு அனுப்பினான் அவன்.

அதில் சில பணக்கார இளைஞர்கள் விளையாட்டுத் தளமாக மத்திய தரப் பெண்களின் வாழ்க்கையில் விளையாடுவதையும்... அவர்களை ஏமாற்றி விடுவதையும், அது பெண்களைத் தற்கொலை வரை தூண்டுவதையும் பொதுவாகக் கடித்து எழுதியிருந்தான்.

தெஞ்சம் ஓரளவு சமாதானமடைய, மாலைமீல் மாலையின் வீட்டிற்குச் சென்றபோது, வீலாவிடம் எல்லா வற்றையும் கூறினான்.

உடனே, அவன் மூகம் பயத்தில் வெளுத்துப் போனது.

"ஏன்டி அப்படி எல்லாம் எழுதினே இப்ப எனக்கு கல்யாணமாகப் போகுது... நானே பழக எல்லாம் இப்ப நான் மெதுவா மறக்க ஆரம்பிச்சிருக்கேன்... வேண்டாம்... இதை விட்டுடு...! அப்படியே அவரை மறுபடி பாக்க தேர்த்தாலும், மறந்து கூட என்னைப் பத்தி எதுவுமே அவர் கிட்டே தீ போக்கூடாது... எனக்கு பரையில் பண்ணு" என்றான் மிரட்சியுடன்.

தன்னுடைய எதிர்காலத் திருமண வாழ்க்கை பாதிக்கப் படுமோவென்று அவன் அஞ்சுவதை, பீரீத்தி புரிந்து கொண்டான்.

ஒரு தைரியமான முறுவலுடன் அவனுடைய கைகளைப் பற்றியவன், "இனிமே இதை மறத்துடனே... ஒகேயா? அப்படியே அந்த ஆகாஷை பாக்கற சந்தர்ப்பம் வந்தாலும், நீ நான் என் கசினு மூச்சு விட மாட்டேன் போதுமா? அதுக்கு ஏன்டி இவ்வளவு பயப்பட்டுறே? முகத்தைக் கொஞ்சம் சிவச்ச மாதினி வச்சகிட்டு, பிரபுவை நினைச்சி கொஞ்சமா வெட்கப்பட்டு பாப்போம்" கேலி செய்து அவனைச் சீண்டினான்.

பிறகுதான், அவனுடைய மூகம் இயல்பு நிலைக்கே திரும்பியது. தொடர்ந்து வந்த நாட்களில் கல்யாண வேலைகள் இயல்பாக நடந்தன.

திருமண நாளும் வந்தது...

காலைமீல் கோவிலில் நடந்த திருமணத்தில், பெண் தோழியாக பீரீத்தி தான் வீலாவிடமிருந்து துணைபிடித்தாள்.

மாலைமீல் வரவேற்பிலும், மேடைமீல் பரிகப் பொருட்களை வாங்கி அடுக்கியபடி ஓரத்தில் தின்றிருந்தான் அவன்.

மனதில் பெரும் நிம்மதியும், முகத்தில் புன்னகையு மாய் வலம் வந்து கொண்டிருந்தான்... கௌசல்யாவும், ராமலிங்கமும்!

அந்தக் குடும்பத்தின் மகிழ்ச்சி தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டுமென்று பார்த்ததைச் செய்தபடி திரும்பிய வளின் விழிகள், ஒரு கணம் இமைக்க முடியாமல் உறைய, கால்கள் பூமியில் புதைவது போல்!

ஒரு 'பொக்கே'யுடன், வாசல் ரிசர்வுன் அருகே வந்து கொண்டிருந்தான் அந்த ஆகாஷ்!

மனம் பதைத்துப் போகத் திரும்பினால், வீலாவும் அவனை கவனித்து விட்டது. அவன் முகத்திலேயே தெரிந்தது.

மூகம் சத்தப் பணயின்றி வெளுத்துவிட, மிரட்சியுடன் தின்றிருந்தான் அவன்.

அவனுடைய மூகம், பீரீத்தியின் மனதில் பெரும் வேதனையை வரவழைப்பதாய்!

"இவன் எதற்கு இன்று வந்தான்... வீலாவுடைய நிம்மதியையும் சந்தோஷத்தையும் குலைப்பதற்கா?... மனம் பெரும் உலைக் களமாணது.

எப்படி இருந்தாலும், அவன் நல்வெண்ணத்துடன் இங்கு வருவது சாத்தியமில்லை என்பது புரிந்தது.

தன் எண்ணங்களிலிருந்து கலைந்து நிமிர்ந்தவன், மாப்பிள்ளை பிரபுவின் அப்பா அவனைக் கை குலுக்கி மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்பதைக் கண்டான்.

உடனே பதறிப் போனவன், வேகமாக மேடைமீலிருந்து இறங்கிச் சென்றான்.

அவர்களிடமிருந்து வந்தவுடன், முகத்தில் ஒரு செயற்கையான புன்னகையைத் தேக்கியபடி அவனை வரவேற்ற போது, பிரபுவின் அப்பாவும் வியப்படை திரும்பினான்.

"உனக்கு யிண்டர் ஆகாஷைத் தெரியுமா பீரீத்தி?"

அவர் கேட்டபோது, "ஓ! தெரியும் அங்கி... நான் இவரை நல்லா கவனிச்ச அனுப்பறேன்... தீங்க மத்த வங்களைப் பாருங்க!" வறண்ட முறுவலுடன் அவரை அனுப்பினான்.

"நல்லா கவனிச்சிக்கம்மா... யிண்டர் ஆகாஷ் ஒரு வி.ஐ.பி.! நம்ம குடும்பத்துக்கு ரொம்பப் வேண்டப் பட்டவர்... அவரெல்லாம் நம்ம வீட்டுக் கல்யாணத்துக்கு வரது, நமக்குத்தான் பெருமை!" அவனிடம் அறிவுறுத்தி விட்டே அவர் அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றார்.

விழிகளில் தீக்களமும், அதற்குப் பொருத்தாமல் இதழ்களில் ஓட்டாத மென்மையுடன் அவன் நிமிர்ந்த போது, அவன் விழிகளும் வைரங்களாய் பளபளத்தன.

பார்வையில் விரோதத்துடனும், ஒருவிதத் தீவிரத் துடனும் அவனையே ஊடுருவினான் அவன்.

"இங்கே எதுக்கு வந்தீங்க? வீலாவோட வாழ்க்கையைப் பாழாக்கறதுக்கா? அவ நல்லா இருக்கறது உங்களுக்குப் பொறுக்கல்லையா?" பீரீத்தி தனித்த குரலில் சீறினாள்.

அவன் சன்னமாக அதிர்வதும், கோபத்தில் விழி யோரங்கள் சிவப்பதும், ஓரக் கண்களில் தெரிந்தன.

"ஏய்... என்ன உள்தே...? வாட் நான்சொன்ன இஸ் திஸ்?... கல்யாணத்துக்கு வந்தவங்களை இப்படித்தான்

வாவேல்கறது உன் பழக்கமா?" கடித்த பற்களிடையே அடிச் சூலில் சீறினாள்.

"ம்... சிசுவுளுக்கு தல்ல எண்ணத்துடன் வாழ்ந்த வந்திருந்தா வாவேல்கலாம்... கல்யாணப் பொன்னோட நிம்மதியையும் சந்தோஷத்தையும் அழிக்க வந்தவங்களை இப்படித்தான் வாவேல்க முடியும்!"

"அப்படினா... உன்கிட்ட யாச் சொன்னது?" கூர்மை யாகக் கேட்டாள் அவள்.

"ம்... எனக்கும் புத்திவிடுக்கு... நீங்க எதுக்கு வந்திருப்பீங்கன்னு எனக்குத் தெரியும்."

வெளியே பார்ப்பதற்கு இயல்பாகப் பேசுவது போல் தெரியும்படி, இழுத்துப் பிடித்த இதழ்களில் ஒரு செயற்கை முறுவலுடனே சீறினாள்.

"சகிக்கலை... இந்த ஆர்டிபிஷியல் சிரிப்பும்... அந்தப் பைத்தியக்காரத்தனமான நினைப்பும்...! ஆர் யு கிரேஸி?" அவள் நக்கலாகக் கேட்டாள்.

அந்தக் கேள்வியில் தன் ஐந்தரை அடி உயரத்திற்கும் திவிர்ந்தவள், "தோ! நீங்க ஃபிலாஸாப் பைத்தியமாக்கிட்டக் கூடாதுன்னுதான் இவ்வளவும்! அவ ரொம்பப் பாவம்... நீங்க அவளை ஏமாத்தினதே தப்பு! அதுக்கும் மேல இப்படி கல்யாணத்துக்கே வந்து குழப்பம் பண்ண நினைச்சா அப்பறம் தான் எப்படி மாறுவேன்னு எனக்கே தெரியாது! தான் புறக்கணிச்ச பெண்களோட திருமணத் துக்கு எல்லாம் வந்து வாழ்த்து சொல்றதுதான் உங்க பழக்கமா?" அவளும் ஏளனமாகவே கேட்டாள்.

"ஏய்... என்ன உள்தே...?" முகத்தில் வெறுப்பும், கசப்பும் இணைந்து தெரிய இரைத்தான் அவன்.

ஆனால் மெதுவாக இரைத்தாலும் அவன் கோபம் கடும் பூவலம் வெளிப்பட்டு தீவிரமான விழிப்பில் உயிர்த்தன.

"ம்... தான் உளறலை... நீங்க எதையும் உளறிட வேண்டாம் கறதுதான் என்னோட தாழ்வாயான கோரிக்கை!"

கழித்த உதடுகளுடன் அவன் அலட்சியமாகக் கூற, சட்டென்று அவனுடைய உடல் விளர்த்துப் போனது.

"தீ வழிவிட்டா தான் பொக்கேயைக் குடுத்துட்டு போயிட்டிருத்திருப்பேன்... எனக்கு மாப்பிள்ளை பிரபு தான் ஃபேமிலி ஃப்ரெண்ட்! ஆனா இப்ப தீ சொன்ன வுடனேதான் தெரியுது... பொண்ணு இவதானா! அப்ப அந்த ஃப்ளாஷ் பேக்கை கட்டாயம் பிரபு கிட்டே சொல்லிட வேண்டியதுதான்..." இறுகிய முகத்துடன் கூறினாள்.

சட்டென்று அவன் மனம் குறுங்கியது... தன் செயல்களால், ஃபிலாவின் வாழ்க்கை பாதித்து விடக் கூடாதென்ற பெரும் பதட்டம் வந்தது!

தணிந்த சூலில் "சாஸி சா... ப்ளீஸ்... இது ஒரு பொண்ணோட வாழ்க்கை..." அவள் பேசும்போதே பிரபுவின் தாய் வந்து விட்டாள்.

"வாங்க தம்பி... வாங்க... அருந்ததியும் மனோஜும் எப்படி இருக்காங்க..." ஒரு கவன்றை வாவேற்பது போல், பரபரப்புடன் வாவேற்று அழைத்துச் சென்றாள்.

தான் அவனை அளவுக்கதிகமாக வெறுப்பேற்றி விட்டோமோ... அதன் விளைவுகள் என்னாகுமோவென்ற பயத்துடனும் தவிப்புடனும், மெதுவாக மேடையருகில் சென்று நின்று கொண்டாள் ப்ரீத்தி.

இதயம் துள்ளும் மீனாய் பட்டபடத்தது... விழிகள் அவனையே தொடந்தன..!

பிரபுவின் தாய் அவளை மேடைக்கு அழைத்துச் சென்று, மணுக்கும் மருமகனாகும் அரிமுகம் செய்தாள், சொல்லி, பொக்கேயைக் கொடுத்துவிட்டு, பிரபுவின் ஆகாஷ், பொக்கேயைக் கொடுத்துவிட்டு, பிரபுவின் காதலில் குளித்து ஏதோ ஃபிலாஸாப் சொல்ல, அருகில் நின்றுருந்த ஃபிலாவின் முகம் கசங்கி கறுப்பதை இவ் விருத்தே உணர்ந்து கொண்டாள் ப்ரீத்தி!

இதய ஒட்டம் கரம் தப்ப, அவனையே மிரட்டியுடன் பார்த்தபடி உறைந்து நின்றிருந்தவளின் முன்னால் வந்து, திரென்று சொடக்குப் போட்டு அழைத்தான் அவன்.

"என்ன... அப்படியே ஃப்ரீஸ் ஆகி தின்னுட்டே! உன் ஃப்ரீஸைப் பத்தி பிரபுகிட்டே எல்லாம் சொல்லியாச்சு... நினைவென்ட் பண்ணினதுக்கு தேங்கல்" அலட்சியமாகக் கூறிவிட்டு கீழே இறங்கிச் சென்றாள்.

திக்கென்று அதிர்ந்தபடி திரும்பியவளின் பார்வை, அவளாக ஃபிலாவை ஆராய்ந்தது.

அங்கு பிரபு, அவளிடம் குறும்புப் புன்னகையுடன் ஏதோ கூறுவது தெரிந்த பிறகுதான், இயல்பாகி இலகுவாக மூச்சு விடவே ஆரம்பித்தாள் அவள்.

பொய்க் கோபத்துடன் திரும்பியபோது, ஆகாஷும் அந்த தொடி யாருடனோ பேசியபடி அவனையே தோக்கிக் கொண்டிருந்தான்... அவன் புருவங்கள் ஒரு முறை ஏளனமாக உயர்ந்து தாழ்ந்தன.

மனம் குற்றக் குறுகுறுப்பில் பட்டபடக்க, குளித்து கொண்டாள் ப்ரீத்திகா.

பூசும்பத்தை அழகூடலில் ஒளித்து வைத்தது போன்ற தடுக்கம் அவளிடம்!

பிறகு அவனுடன் பேசியவற்றை அசை போட்ட போது, தவறு செய்தவன் அவன்... நாம் ஏன் தலை குனிய வேண்டும் என்ற எண்ணம் உடனே வர, வீம்பாக திமிர்ந்தாள்.

ஆனால் அவளை எங்குமே காணவில்லை... விழிகள் அவனைத் தேடி களைத்துத் திரும்ப, ஃபிலா இப்போது இயல்பாகி பிரபுவிடம் பேசுவதைக் கண்டு உள்ளம் அமைதியடைந்தது.

எத்தவிதமான பரீட்சையும் இன்றி சிசுவுகள் முடித்து விட்ட அப்போதுதான் அவளால் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட முடிந்தது.

ஊழிக் கூற்றாய் வந்து, தன்னுடைய நிம்மதியையும், ஃபிலாவின் சந்தோஷத்தையும், சில தொடிகள் சிதற விட்டவளின் ஸீது கடும் வன்மமும், வெறுப்பும், வர எனக்கு மட்டும் உன்னைப் பறி வாங்க ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால், அதை தன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வேன் என்று தெஞ்சம் குளுகாத்தது.

6

மறு வாரமே, ஃபிலா அமெரிக் காவிர்துச் செல்வதற்கான ஏற் பாடுகள் நடத்தின.

இருவரும் தேனிலவிற்கென ஊட்டிக்குச் சென்றிருந்தனர்.

தேனிலவு முடித்து வந்த பிறகு, ஒரு நாள் ப்ரீத்தியை அழைத்துப் பேசினாள் அவள்.

இதயம் துள்ளும் மீளாய் படபடத்தது... விழிகள் அவனையே தொடர்ந்தன!

பிரபுவின் தாய் அவளை மேடைக்கு அழைத்துச் சென்று, மனஸ்கும் மருமகளுக்கும் அறிமுகம் செய்தார். ஆகாஷ், பொக்கையைக் கொடுத்தவிட்டு, பிரபுவின் காதலில் குளித்து ஏதோ ரகசியமாய் சொல்ல, அருகில் நின்றுகொண்டிருந்த மூகம் கசங்கித் துடிப்பதை இவ் விருத்தி உணர்ந்து கொண்டான் பரீததி!

இதய ஒட்டம் கரம் தப்ப, அவனையே மிரட்சியுடன் பாத்தபடி உறைந்து நின்றுகொண்டிருந்தவளின் முன்னால் வந்து, திடீரென்று சொடக்குப் போட்டு அழைத்தான் அவன்.

"என்ன... அப்படியே ஃபீஸ் ஆகி தின்னுட்டே! உன் ஃபிரெண்டைப் பத்தி பிரபுவிடே எல்லாம் சொல்லியாச்சு... பிளமெண்ட் பண்ணினதுக்கு தேங்கல்" அலட்சியமாகக் கூறிவிட்டு கீழே இறங்கிச் சென்றான்.

திக்கென்று அதிர்ந்தபடி திரும்பியவளின் பார்வை, அவசரமாக வீலாவை ஆராய்ந்தது.

அங்கு பிரபு, அவளிடம் குறுப்புப் புன்னகையுடன் ஏதோ கூறுவது தெரிந்த பிரகுதான், இயல்பாக இலகுவாக மூச்சு விடவே ஆரம்பித்தான் அவன்.

பொய்க் கோபத்துடன் திரும்பியபோது, ஆகாஷும் அந்த தொடியாருடனே பேசியபடி அவனையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்... அவன் புருவங்கள் ஒரு முறை ஏனெனக் உயர்ந்து தாழ்ந்தன.

மனம் குற்றக் குறுகுறுப்பில் படபடக்க, குனிந்து கொண்டான் பரீததி.

பூசும்பத்தை அங்குடையில் ஒளித்து வைத்து போன்ற தடுக்கம் அவளிடம்!

பிறகு அவனுடன் பேசியவற்றை அகை போட்ட போது, தவறு செய்தவன் அவன்... நாம் ஏன் தலை குனிவ வேண்டும் என்ற எண்ணம் உடனே வர, வீம்பாக நிமிர்ந்தான்.

ஆனால் அவளை எங்குமே காணவில்லை... விழிகள் அவளைத் தேடி களைத்துத் திரும்ப, வீலா இப்போது இயல்பாகி பிரபுவிடம் பேசுவதைக் கண்டு உள்ளம் அமைதியடைந்தது.

எத்தனையோ பார்வையும் இனிது ரிசப்ஷன் முடித்து விட்ட அப்போதுதான் அவளால் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்ட முடிந்தது.

ஊழிக் காற்றாய் வந்து, தன்னுடைய நிம்மதியையும், வீலாவின் சந்தோஷத்தையும், சில தொடிகள் சிதற விட்டவளின் மீது கரும் வன்மமும், வெறுப்பும், வர எனக்கு மட்டும் உள்ளணப் பழி வாங்க ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால், அதை துள்ளாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வேன் என்று தெஞ்சம் குளுகாதது.

6

மறு வாரமே, வீலா அமெரிக் காவிரிக்குச் செல்வதற்கான ஏற்பாடுகள் நடத்தின.

இருவரும் தேனிலவிற்கென ஊட்டிக்குச் சென்றிருந்தனர்.

தேனிலவு முடித்து வந்த பிறகு,

ஒரு நாள் பரீததியை அழைத்துப் பேசினான் அவன்.

சங்கரின் பெற்றோர், தெஞ்சம் தெகிழ்ந்து கண்ணீருடனும், துள்ளியுடனும் அவனைக் கைகொடுத்துக் கும்பிட்டனர்.

மறு வாரமே, அந்தக் குழந்தைக்கான ஆபரேஷனுக்கு மருத்துவ மனையில் ஏற்பாடுகள் செய்ய ஆரம்பித்தனர். அப்படியும் சிகிச்சைக்குத் தேவையான பணத்தில் ஒரு லட்சம் போல் குறைவது தெரிந்தது.

அந்தக் குழந்தையை, தன் குழந்தையாக நினைத்து உதவியவர்களின் அன்பில் நனைத்து தெகிழ்ந்து போயிருந்தது, பரீததியின் தெஞ்சம்!

பிறகுக்காக உருகிக் கவலைப்பட்டது, அவர்களின் கஷ்டங்களைச் சுமந்து, வேதனைகளில் பங்கெடுத்து உதவ நினைக்கும் குணம், சிலருக்குத்தானே இருக்கிறது. எத்தனை பேர் இப்படி இருக்கிறார்கள் என்று எண்ணும் போதே, இத்தனை நேசக் கரங்கள் தீட்டப்படும், மேலும் பணம் தேவைப்படுவதால், என்ன செய்வதென்று பரீததி யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

அப்போதுதான் ஒரு யோசனை வந்தது அவளுக்கு...! தனக்குள்ளேயே புன்னகைத்தவன், உடனே ஒரு கவர்ஸ்டோரியைத் தயார் செய்து, தங்கள் பத்திரிகையில் அடுத்த இஷ்யுவிலேயே வெளி வரும்படி செய்தான்!

***

அன்று, அலுவலகத்தில் முக்கியமான ஒரு மீட்டிங்கில் இருந்தான் ஆகாஷ்.

அப்போது அவனுடைய செல்போன் விடாமல் அழைக்க, எரிச்சலும் அலட்சியமும் பார்த்தால், ஏதோ புதிய எண்ணாக இருந்தது.

உடனே செல்லை ஆஃப் செய்தவன், மீட்டிங் முடித்து அதை 'ஆன்' செய்தபோது சிறிது நேரத்திலேயே மீண்டும் அழைப்பு வந்தது.

"ஹலோ... ஸ்ரீ யம் ஆகாஷ் தியர்" என்றவுடனே, ஒரு பெண் குரல் ஒலித்தது.

"ஹலோ சார்... நான் ரிப்போர்ட்டர் பரீததி போரேன்... குரபகம் இருக்கா?" என்று ஒரு குறும்புக் குரல்!

உடனே மனம் பளபள நினைவில் பாறையாக இருக்கி விட்ட, "ப்... லுக் மில் பரீததி... ஏன் என்னையே தூத் தறே...? உனக்கு வேற ஆன் யாருமே கிடைக்கலியா?... பணக்கார ஆண்களைச் சுத்ததறே, உங்களை மாதிரி ரிப்போர்ட்டர்களுக்கு வேலையா? எனக்கு இந்தப் பேட்டி-பப்ளிசிட்டி எல்லாம் பிடிக்காதா என்று முன்னாடியே சொல்லிவிடுக்கேன்... என்னைத் திரும்பித் திரும்பி தொத் தரவு செய்தா, அதோட பின் விளைவுகளை நீ சந்திக்க வேண்டியிருக்கும்... அண்டர்ஸ்டான்ட்?" அடிக் குரலில் எச்சரித்தான்.

"சாரி சார்... நான் உங்க பேட்டிக்காக போன் பண்ணலை... இந்த வார விடியல் பத்திரிகை பாருங்க... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல உங்க ஆலோக்கே ஒரு பிரதி வரும்... பாத்னுட்டு அப்புறம் சொல்லுங்க!"

"ஏய்... இந்த மாதிரி அடிக்கடி தொத்தரவு பண்ணினா, உடனே நான் பேட்டி குடுப்பேன்னு எண்ணமா... உன் மனைகல தீ என்னதான் நினைச்சிட்டிருக்கே!" கோபத்துடன் இரைத்தான்.

"திச்சயமா உங்களை இல்லை சார்! மலித் தேயத்தோட நீங்க செய்யப் போற ஒரு பெரிய உதவிக்கு நன்றி சொல்

வந்தான் போன் பண்ணினேன்... இந்த வார 'விடியல்'லே உங்களைப் பத்தி நான் எழுதியிருக்கிற ஒரு ஆர்டிகிள், பிரமாதமா வந்திருக்கு... அதுவும் ஈஸாவோட கல் யாணத்துல நீங்க குடுத்திருந்த அந்த போஸ்டே, உங்க கலாச்சூல் போட்டோ அம்சமா இருக்கு... இந்த பீர்தியின் போனாவோட பலத்தை, இன்னிக்கு எங்க பத்திரிகையைப் பாத்து தெரிஞ்சுக்கங்க... பை!" என்று வைத்தான்.

ஒரு கணம் உறைத்து அமர்ந்திருந்தவனின் முகம் கடும் சீற்றமாகி, விழிகள் தீக்கங்குளாய் பளபளத்தன. உடனே தன் பி.ஏ.வை அழைத்து, போஸ்ட் ஏதாவது வந்திருக்கிறதா என்று கேட்டான்.

அப்போதுதான் வந்திருந்த தபால்களுடன் பூசுன் வேலு உள்ளே வர, அவசரமாக அந்த இதழை வாங்கிப் பிசித்தான்.

அப்போதுதான் தெரிந்தது... அவனுடைய அனுமதியின் றியே அந்த ஏழைக் குழந்தையின் எவந்திய செலவுக்கு ரூபாய் ஒரு லட்சம் பணம் தன்கொடையை அவன் அளிப்பதாக அதில் எழுதிவிடுக்க, பக்கத்தில் இருந்தது அவனுடைய கல் போட்டோ!

அவன் வெகு சாமத்தியமாகச் செயல்பட்டிருப்பதும், தன்னைத் திட்டம் போட்டு மாட்டி விட்டுப் பழி வாங்கி யிருப்பதாகவும் உணர்ந்தபோது, மனம் உலைக் களமாய்! அப்போது, தொலைபேசி மீண்டும் ஒலிக்க ஆரம் பித்தது.

பெரும் கோபத்துடன் எடுத்தால், அவனுடைய அப்பா யின் பால்ய தளபர், தொழிலதிபர் முருகேசன்தான் பேசினார்.

"ரொம்ப சந்தோஷம்பா ஆகாஷ்! நீ செஞ்சிருக்கிற நல்ல காரியம் உங்க அப்பாவையும், அவரோட பெருந்தன்மைமையையும் அப்படியே எனக்கு நினைவு படுத்துது... நானும் உன்னை என்னவோன்னு நினைச்சிட்டிருந்தேன்... நீ அவர் மகன்தான்னதை நிரூபிச்சிட்டேப்பா!" மனம் திறந்து பாராட்டிவிட்டு வைத்தான்.

சட்டென்று மனதில் மயிலிறகினால் யாரோ வருடுவது போல்...

தலையைக் கையில் தாங்கியபடி யோசனையுடன் அமர்ந்திருந்தபோது, அடுத்த கால் வந்தது.

"ஹலோ! நான் என்மன் போதேன் ஆகாஷ்... மே காட் ப்ளஸ் பூ மைல் ஸைல்ட்! இந்த வயசிலேயே உனக்கு வந்திருக்கிற மனித நேயமும், உதவி செய்வத குறையும் எனக்கு பிரமிப்பா இருக்கு... கீப் இட் அப் மை பாய்!" என்று வைத்தான்.

அதைத் தொடர்ந்து நிறைய அழைப்புகள்... அனைத்துமே அவனை மிகவும் பாராட்டின... வாழ்த்தின...! அவனை ஒரு ஹீரோவாய் உயர்த்தின.

பீர்தியின் மேல் எழுந்த கடும் சீற்றம், பெருமளவு குறைய அவை பெரிதும் காரணமாயிருந்தன.

அவன், தனக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் பெரும் நன்மையே செய்திருப்பது ஆழ்மனதிற்கு புலப்பட்டாலும், அதை ஒத்துக் கொள்ளத்தான் அவனுக்கு மனம் வரவில்லை.

அவனுடைய துணிச்சலான அந்தச் செய்கை, அவனுடைய மனதின் ஓரம் கூரிய முள்ளாய் உறுத்தி, அவனைப் புரட்டிப் போட்டதென்னவோ உண்மையாய்!

ஒரு பெண், தன்னைப் பழி வாங்குவது போல் வலுக் கட்டாயமாக ஒரு கடமையில் தன்னை ஈடுபட வைத்து... தன் கய விடுப்பயின்றி ஒரு செயலைச் செய்யும்படி செவ்வு விட்டாளேவென்று, உள்மனம் கள்ளத்திடம் கை முடிபுகள் இறுக்கத்துடன் இறுகின.

யாரோ வந்திருப்பதாக பூசுன் வந்து கூற, அகவாசிய மாக உள்ளே வரச் சொன்னபோது, ஒரு ஆணும், பெண்ணும் உள்ளே வந்தனர்.

அவர்கள் யாரென்று யோசிக்கும்போதே, சற்று முன் அந்தப் பத்திரிகையில் இருவரின் புகைப்படத்தையும் பார்த்த நினைவு வந்தது அவனுக்கு!

வெகமாக அவனாகில் வந்த அந்தப் பெண், அவனுடைய கால்களில் சட்டென்று விழுந்து விட்டாள்.

புதறி எழுந்தவனிடம் கை கூப்பியவன், "எங்க குழந்தைக்கு உயிரைக் குடுத்திருக்கீங்க... இந்த சின்ன வயசுல உங்க பெரிய மனை யாருக்கும் வராது... ரொம்ப நன்றிங்க, எங்க உயிர் இருக்கிற வரைக்கும் நாங்க உங்களை மறக்க மாட்டோம்... நீங்க எல்லா வளத் தேடாயும் நல்லா இருக்கணும்" கண்ணீருடன் வாழ்த்தினான்.

இதயத்திற்குள் சட்டென்று ஒரு பூ மலர்வது போல்... இனம் புரியாத அமைதியும் நிம்மதியும் உள்ளே கை கேள்பதாய்!

"ஐயா! நீங்க எவ்வளவு பெரிய காரியம் பண்ணியிருக்கீங்கன்னு உங்களுக்குத் தெரியுதோ என்னவோ... ஆனா இந்தத் தகப்பனோட மனைக்கு நல்லாய் புரியுது... ஊரே உங்களைப் படுத்துப் பெருமைப்படுத்து... எங்க சந்ததிங்க

எல்லாம் உங்களை வாழ்த்தும்... உங்களுக்கு வாழ்க்கையில் எந்தக் குறையும் வராது..." கண் கலங்க உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் கூறினான் அந்த ஆண்!

மனதிற்குள் குற்றவுணர்ச்சி முள்ளாய் கைக்க, உடனே தன் செக் பூக்கை எடுத்து ஒரு லட்ச ரூபாய் எழுதி, அவர்களிடம் கொடுத்தான் ஆகாஷ்.

அவர்கள் சென்ற பிறகு, உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத நிறைவு சூழ்வதை புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அவன், கய விடுப்பயின்றி அவனைப் பணம் கொடுக்கத் துண்டியிருந்தாலும் அதன் பலன் எதிர் பாராததாய்... பெரிதும் நெகிழ்ச்சிச் செய்வதாய்... மிகுந்த நன்மை நிறைந்த தாய்!

இதனால் அவன் மேல் எழுந்த கோபம் சிறிது குறைந்திருந்தாலும், மனதின் ஓரம் தீயூழ்ந்த தெருப்பாய் தகித்தது தான் நிஜம்!

அன்று முழுவதும் அவனுக்கு வந்த பாராட்டுக்களும் தன்றி நவிலலும், அவனைப் பெரிதும் நெகிழ்ச்சிச் செய்திருந்தன.

அலுவலகத்திலும் அவனைப் பாராட்டி அன்று மாலை யில் ஊழியர்கள் சிறு தேதீர் விடுத்து அளித்தபோது அவனுடைய கோபம் பாதிக்கக் குறைந்து, நெஞ்சம் எடையற்று லேசானது.

கெடுதலிலும் ஒரு நன்மை என்பது போல், அவனை வெறுப்பேற்ற அவன் செய்த அந்தச் செயல் அவனுக்குப் பெரும் நன்மையையே அளித்திருப்பது புரிவதாய்!

வருமான வரிக் கழிவும் இருப்பதால், இதனால் தனக்கு பெரிய இழப்பும் ஏதுமில்லை என்பதையும் அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

அவன் இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருப்பான்... கோபத்தின் உச்சியில் குதித்துக் கொண்டிருப்பானோ... தனக்குள் சகசியமாகப் புன்னகைத்துக் கொண்டான் அவன்.

அவன் கோபத்தை, தேரில் பார்த்து சசிக்க வேண்டும் போல்...!

"எட்ட... என்ன வேறு விதமாய் போசிக்கிறாய்... இன்னும் நீ அவனை திறைய வழிகளில் பதி வாங்க வேண்டும்..." என்று செல்லமாய் தன்னையே கடித்து நினைவுறுத்திக் கொண்டது. உன்னுணர்வு!

பிறகு, நித்திரை தேவி மென்மையாக அவனை அணைத்துக் கொள்ள, தன்னை மறந்து உறங்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

***

அந்த வாரம் முழுவதும், மற்ற பத்திரிகைகள் எல்லாம் ஆசனமே பலவீதமாகப் பாசட்டி எழுதின.

இப்போதெல்லாம் அலுவலகத்தில் அவனைச் சுற்றி பெரும் ஒளி வட்டம் சூழ்ந்திருப்பது போல் அனைவரும் ஒருமித மரியாதையுடன் நோக்கினர்.

ஒரு சிறு செயலுக்கு, மீடியாவினால் இவ்வளவு சக்தியா என்று முதன் முதலாக யோசிக்க ஆரம்பித்தது மனது.

அப்போதுதான் அவனுடைய செல்போன் கிணு கிணுத்தது.

"ஹலோ... ஆகாஷ் ஹியர்!" என்றபோது, "சார்... எப்படி இருக்கீங்க? இந்த வாரம் முழுக்க பாசாட்டு மழையில் தனைக்கு உங்களுக்கு கோல்ட் பிடிச்சிருக்குமே..."

உங்களுக்குப் பின்னாலே ஒரு ஒளிவட்டம் தெரிவற மாதிரி கூட ஒரு டினைவன் ஃபீலிங் வந்திருக்குமே... இதுக்கு காரணமான எனக்கு ஒரு 'தேங்கல்' கூடக் கிடையாதா!" அவனைச் சீண்டியது. பீர்த்தியின் குரல்.

அவனுள்ளே களையு கொண்டிருந்த சிறு நீர் துளியை விசிந்தியிட, அது ஒன்றே போதுமானதாய்!

"புல் ஷிட்...!" என்றபடி போனை வைத்தான் அவன்.

மறு நிமிடமே, அவனுடைய அலுவலக போன் அழைத்தது.

எடுத்து காதில் வைத்ததுமே, அவனுடைய சிரிப்பு கிண்டலாகக் கசிந்தது.

"என்ன சார்... தேங்கல் கேட்டா என்னென்னவோ சொல்றீங்க! ஓ! தேங்கல்னா உங்க அகராதியில புல்ஷிட்ரா? உங்க புத்திக்கேத்த மாதிரித்தானே பேசுங்க இக்குக்கும்மிறதை நான் மறத்திட்டேன்! இதையே நான் நன்றியா எடுத்துக்கறேன்... வெல்கம்...!" பட்டென்று ரிசீவரை வைத்து விட்டான்.

அவமானத்தில் அவன் மூகம் சிறுந்துப் போனது. எதிரிலிருந்த மேஜையை ஒங்கிக் குத்தி, தன் கோபத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

***

மறு வாரத்தில் ஒரு தான், பீர்த்தி தன் அலுவலக வேலையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

நேற்று நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி அவன் மனதை மிகவும் பாதித்துவிட்டது. அங்கு தேரிலேயே சென்று பேட்டி எடுத்து, அதைப் பற்றி கட்டுரை எழுத ஆரம்பித்திருந்தான்.

நடந்து முடிந்த தேர்தலில் தன் கட்சி தோற்று விட்டது என்பதற்காக ஒருவர் அந்தக் கழகத்தின் அபிமானி, தீவிரவாதி உயிரிக்குப் போராடி இறந்த செய்தி தென்னுள் உலுக்கியது.

தலைவர்கள் யாரும் தொண்டர்களின் உயிரைக் கேட்கவில்லையே... அவர்களின் சேவையை... தற்பணிகளைத் தானே எதிர்பார்க்கிறார்கள். அது ஏன் தொண்டர்களுக்குப் புரியவில்லை. இதற்கான பின் கிணைவுகள், தன் குடும்ப உறவுகளைத் தான் பாதிக்கும் என்று தெரிந்தும் எப்படி இப்படி ஒரு முடிவை அவரால் எடுக்க முடிந்ததென்ற வேதனைக் கேள்வி, பீர்த்திகா விற்றது!

அதிகப்படியான அன்பும், பற்றும், எதிர்மறை உணர்வுகளும் ஆக்கிவிட்டுப்போது, அது உயிரை விடுமனவுக்கு செல்கிறதென்பதை ஒரு வருத்தத்துடன் எழுதினான்!

தன்னுடைய குடும்பம், குழந்தைகள், கடமை, பாசம் என்ற உணர்வுகள் சிறிதாவது தலை தூக்கியிருந்தால், அவர் தன் ஒப்பற்ற உயிரை மாய்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டாரோவென்ற தன் ஐயத்தை கேள்வியாக்கி, ஒரு ஆட்டிங்கி எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.

மனதில் பெரும் பாரம் வந்திருந்தது.

நாம் வைக்கின்ற அதிகப்படியான பற்றும் பாசமும் வெறியாய் மாறி பல தவறான முடிவுகளுக்கு அடி கோலுகிறதென்பதை வருத்தத்துடன் உணர்ந்தது மனது! அப்போது, அவனை எடிட்டர் அழைப்பதாக ப்யூன் வந்து கூறினான்.

அவனுடைய அறைக்குச் சென்றபோது, அங்கு அமர்ந்த லாக் ஆகாஷ் அமர்ந்திருந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் கானாதது போல் எடிட்டரிடம் திரும்பியவன், "குட் மர்னிங் சார்... தீங்க கூப்பிட்டதா வேறு சொன்னாரு?" மெதுவாகக் கேட்டான்.

"வாம்மா... உக்காரு... இவனாத்தான் உனக்குத் தெரியுமே மிஸ்டர் ஆகாஷ்... அவர் ஏதோ உன்னோட போனாமாம்... நான் இப்போ வந்திட்டேன்..." என்றபடி அவசரமாக வெளியேறினார்.

அலட்சியமாகத் திரும்பியவனிடம், "அவுட்... கெட் அவுட் ஆஃப் திஸ் ப்ளேஸ்... உடனே இந்த ஆஃபீஸை விட்டு நீ வெளியே போகணும்!... அதுதான் எனக்கு வேணும்...! பொய்யா ஒரு செய்தி போட்டு அதை உண்மையா மாத்துற ஒரு சிப்போர்ட்டர்; இந்தப் பத்திரிகைக்கு இனிமே வேண்டாம்" வடிந்த பற்களிடையே அடிக்குரலில் டென்தாமாகச் சீறினான்.

"ஒரு நிமிஷம் சார்... அதை எங்க எடிட்டர் சொல்லணும்... தீங்க சொல்லி நான் கேக்க முடியாது!" சவாலாகவே கூறினான் அவனும்!

"நீ எதுக்கும் துணிஞ்சவன்னு எனக்குத் தெரியும்... அதுனால்தான் எல்லாத்தையும் சாஸண்டா முடிச்சேன்...! உனக்கு இப்ப வேற வழியில்லை... இன்னிக்கு காலையிலேருந்து இந்தப் பத்திரிகைக்கு நான் தான் எடிட்டர்...! இப்ப உங்க எடிட்டர்... எடிட்டர் இன்சார்ஜு தான்... புரியுதா?" கை சொடுக்கிக் கேட்டான்.

சட்டென்று மனம் உலர்ந்து போனது... இதை சத்தியமாக அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை!

“என்ன... பதிலையே காணோம்? கவனமாய் இருக்க... எதிர்காலத்தை நினைச்சா...? தூங்கிட்டிருந்த ஒரு விருகத்தை எழுப்பி விட்டுட்டோமோன்னு பயம் வருதா? அதான்! எந்த ஒரு காரியத்தையும் பலமுறை யோசிச்சு நான் செய்யலாம்... அதோட பின் விளைவுகள் சில சமயம் இப்படித்தான்... கொஞ்சம் நெகடிவ்வா கடுமையாக இருக்கும்!” நக்கலாகச் சீண்டினான் அவன்.

அவன் மிகவும் என்றவுடனே, அவனைப் பற்றி ஒரு நாளிரவு தான் என்னியதை நினைத்து வறண்ட முறுவ லுடன் திரும்பினான் அவன்.

“சார்... தேங்கியு ஃபர் டுவர் அட்வைஸ்! ஆனா இந்த சென்னையிலே இருதாறு பத்திரிகை இருக்கு... எல்லாத் தையும் உங்கலால விலைக்கு வாங்க முடியாது...” கழித்த உதடுகளுடன் தெளிவாகவே கூறினான்.

“ஓ... இப்பவும் உனக்குத் தியிர் குறையவேயில்லை... இல்லை? ஆனா ஒரு சான்ஸ் தரேன்... என்கிட்ட சாரி கேளு... வேணா உன்னைத் திரும்பவும் வேலைக்கு சேர்த்துக்கறதைப் பத்தி யோசிக்கிறேன்...”

உள்ளம் உடனே நொத்த போதும், தன் முழு உயரத் துக்குமாய் திமிர்ந்தான் அவன்.

“தே...! நான் செஞ்ச காரியம் உங்களுக்கு கெடுதலா முடிச்சிருந்தா, ஒரு வேளை நான் சாரி கேட்டிருப்பேன்... என்னையறியாமலே நான் செஞ்ச காரியத்தாலே... என்னால உங்க புகழ் இன்னும் அதிகமாத் தான் ஆகி யிருக்கு! அதுக்கு நீங்க செஞ்ச பதில் மரியாதை குப்பா!”

“ஆனா நீங்க பண்ண பண்ணி செஞ்ச இந்தக் காரியமும் ஒரு நல்லமயா முடியுமனு எனக்குத் தோணுது... ஆனா

இந்த அளவு ‘நேரே மைண்டா’, சத்யமா நான் உங்களை எதிர்பார்க்கலை சார்... ரூட் டை... ஆனா உங்களை ரிப்போர்ட்டா மீண்டும் சந்திப்பேன்...” கூறிவிட்டு விழுட்டுவென்று வெளியேறினான்.

கடும் சினமும், அவன் வார்த்தைகள் ஏற்படுத்திய தாக்கமுமாக, இறுகிப் போய் தொப்பென்று அமர்ந்தான் அவன்.

பீதிக்கா, நேரே தன் அறைக்கு வந்தபோது, பழைய எடிட்டர் அங்கு அவனாக்காகக் காத்திருந்தான்.

“தப்பா நினைச்சிக்காதேம்மா... என்னால எதுவும் செய்ய முடியலை... இப்ப அவருக்குதான் எல்லா விஷயத்திலையும் பவர்... உனக்குப் புரியுமனு நினைக்கிறேன்...” தாம் சங்கடத்துடன் கூறினான்.

“புரியுது சார்... எனிவே தேங்கியு ஃபர் எவ்ரி திங்...” என்றபடி தன் ஹெண்ட் பேகை எடுத்தபடி கிளம்பினான் அவன்.

மனம், எதிர்காலத்தைப் பற்றிய எண்ணங்களில் குழம்பிய ரூட்டையாய், கலங்கியிருந்தது.

8

வூரூட்டிலுக்கு, ஸ்கூட்டியில் போகும்போது, மனம் வாடி யிருந்தது.

யாருக்காகவும் ஒற்காகவும் பயப் படாதவன்... கவலைகளை துச்சமாகப் பந்தாடி தூரத்தில் திறுத்தி வைத்திருப்பவன்... அவனுடைய வார்த்தை அம்புகளினால் பெரிதும் காயப்பட்டுப் போனான்.

எதிரியின் எந்த விஷகத்தைத் தகைத்தால், அவன் பலவேளைவான் என்று புரிந்து தாக்குபவன் அவ்வென்பது புரிந்தது.

இல்லாவிட்டால், இந்தப் பேட்டி யுகத்தில் இப்பவளவு பெரிய தொழிலதிபராக உயர்ந்து காலுன்றி அவனால திறக் முடிந்திராது என்று எண்ணும்போதே தன்னைப்பற்றி யாமல் தான் அவனை மெச்சவதையும் உணர்ந்தான் அவன்.

ஒரு வேகத்துடன் தலைமையக் குறுக்கி அவன் நினைவுகளை விலக்கி திறுத்தியவன், ஏனோ அறைக்கு வந்தும் அவனைப் பற்றியே யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

மனதில் அவனுக்கு பதிலடி கொடுக்க வேண்டுமென்ற வேகம் வந்தது.

அன்று மதியம் அவனைப் பற்றி தான் எழுதிய செய்தியை திரும்ப எடுத்து வாசித்துப் பாக்கும்போதே அனுப்பில் விழிகள் செருகின... அப்படியே சாயந்து உறங்க ஆரம்பித்தான்.

அந்தப் புத்தகமும் அவனுடைய மார்பிலேயே தலை சாய்ந்து... அவனின் லுச்சக் காற்றிற்கேற்ப, ஒரு விதத் தான வயத்துடன் மெலிதாய் அதிர்ந்தபடி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

கனவுகளில் அவன் வாவு தெரிய, அதிலும் அவனிடம் வார்த்தைக்கு வார்த்தை மல்லுக் கட்டியபோது, எதுவோ உசய்க் கலைத்தது!

சுட்டென்று விழித்தால், சுரு அலுவலகத்திலிருந்து வந்து எதட்டிக்கு மாதிக் கொண்டிருந்தான்.

“ஓ... என்னடி கனவா? என்ன... ஆ”யில் போகலை?” என்றபடி அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

“ம்... வேலை போயிடுச்சி... அதான்!”

“என்னடி... அந்த இப்பவளவு கனா சொல்றே?” பற்றிப் போய் கேட்டான் அவன்.

“வருத்தப்பட்டு என்ன பண்ணது? வேற பத்திரிகைக்கு அப்பனை பண்ண வேண்டியதுதான்...”

“திருஷ்ட அப்படி என்ன பச்சனை? இப்பதான் அந்த ஆகாஷைப் பேட்டி எடுத்து உங்க பத்திரிகைக்கு பெரிய பப்ளிகிட்டி வரவாழ்ச்சி, அதோட சர்க்குலேஷனையே அதிகமாக்கினே! அந்த நன்றி கூட இல்லையா உங்க எடிட்டருக்கு?” கேட்கமாக வந்தது அவன் குரல்.

“ம்... இப்ப எடிட்டர் அவர் இல்லைவே, யாழிவாச்ச... அதான் பச்ச...”

“யாருடி உங்க புது எடிட்டர்?”

அவன் கேட்க, “மகா கனம் பொருத்தியம்... இல்லை... மகா தலைக் கனம் படைத்த அந்த துவ்வா முனிவர் ஆகாஷ்தான்!”

“என்னது... நீ பேட்டி எடுத்து எழுதினியே... அந்த ஆகாஷை! அவர் ஏன் உன்னை... இப்பதான் கொஞ்சம் முன்னாடி தான் வேற மாதிரி நினைச்சேன்...” யோசனை யும் குறுகுறுப்புமாய் கூறினான் கனையா.

“வேற என்ன மாதிரி நினைச்சே... அந்த ஆகாஷ் பெரிய ‘சாத்த ஸ்வரூபி’னான்?”

“இல்லை... நீ அவரை விரும்பறியோன்னு...?”

“சே... என்ன சொன்னே...? கிண்டலா உனக்கு? இந்த வருஷத்திலேயே பெஸ்ட் ஜோக் இதுதான்!” கூறிவிட்டு

கோயில் மணிபாய் கலகலவெனச் சிரிக்க ஆரம்பித்தான் பரீதி.

"ஓம்... கம்மா வெறுப்பேற்றாதே! கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால்தான் தீ தூக்கத்திலேயே 'ஆகாஷ்'னு உளறினே."

"ஓ! தூக்கத்திலே உளறினா லவ்வா? கஷ்டம்மா சாமி! அதிலயும் விடாம சீனப் தான்! அவளை தான் விரும்பிட்டா. அப்பறம் பெரிய பிரளயமே வந்து இந்த உலகம் அழிச்சிடும் தெரியுமா?"

"ம்... பாப்பேசம்! எப்பவுமே அதிகப்படியான வெறுப்பு தான் அதிகமான அன்பா மாறிடும்... நீ கேள் சீபுலம்மா! அப்பறம் இன்னொரு விஷயம்... நான் வந்தப்ப, உன் தெருக் மேல ஒரு புத்தகம் விரிச்ச கவிஞ்சு இருந்தது... எடுத்துப் பார்த்தால் அதிலயும் அந்த ஆகாஷ்தான் சிரிச்சிட்டிருந்தாரு... அதான் ஒரு சந்தேகத்துல கேட்டேன்."

"ம்... படிச்சிட்டிருந்தப்ப அப்படியே ஊங்கிட்டேன் சுரு. அதான்...! அதிலே திறைய பேரோட படம் இருக்கமே... விட்டா எல்லாறையும் தான் விரும்புறேன்னு சொல்வே போலுக்கு?" பரீதி அகவாசியமாகக் கூறினாள்.

"ம்... ஆனா ஆகாஷ் ஒருத்தருக்குத்தானே, உன் படுக்கையிலயும் தெஞ்செத்துலயும் சேர்ந்து இடம் குடுத்து இருக்கே?"

"சீ... ஏம்... ஏதாவது தத்துப் பித்துன்னு உளறாதேடி...! தானே பெரிய குழப்பத்தில இருக்கேன். இந்த திமிஷம் இந்த உலகத்துலயே தீ வெறுக்கிற ஆளு யாருன்னு என்னை யாவது கேட்டா, அது அந்த ஆகாஷ்தான்னு அடிச்சிச் சொல்லுவேன்... போதுமா?" சலித்தபடி எழுந்திருக்கும் கருவச் சென்றான் அவன்.

***

மறு வாரமே 'உதயம் வீகலி'யில் இப்போட்டப் பதவிக் கான ஒரு விளம்பரம் பத்திரிகையில் வந்திருந்தது.

அதைக் கண்டவுடன், மகிழ்ச்சியுடன் விளம்பரத்தைப் பார்த்தான்.

அன்று தேர்முகத் தேர்விற்கான இண்ட்ரெய்வு!

அவனுக்குப் பிடித்த இளம் ஸ்டூடென்ட் கவுதாஸ், தேவனையாய் அந்தப் பத்திரிகை வாசலில் ஸ்காட்டியை நிறுத்தினான்.

அதே திமிடம், மாகியறையிலிருந்து வெளிவெள்ளினை ஸ்கிரீனை விலக்கிப் பார்த்த எட்டை முரளிக்கோ பெரும் வியப்பு!

அவளது பேட்டிகளும், கவாசியமான ஆட்டிகளின் களம், சமுதாய விழிப்புணர்வோடு அவள் எழுதும் கட்டுரைகள் அனைத்துமே, அவளை மிகவும் கவப்பவை!

இவள் இங்கு எதற்காக வருகிறாள் என்று யோசிக்கும் போதுதான், அன்று தான் நடத்த வேண்டிய ஒரு தேர்முகத் தேர்வு இன்னும் சிறிது நேரத்தில் தொடங்கப் போவது திணைவிற்கு வந்தது.

யோசனையுடன் இண்ட்ரெய்வை நடத்தியபோது, மூன்றாவது கேள்விக்கேட்டாக அவள் உள்ளே துறைய, அவளால் ஒரு கணம் இளம் தட்டி விழிக்க முடியாது போயிற்று.

அவளுடைய எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் புத்திசாதுப் யத்துடனும், துணிச்சலாகவும் அவள் அளித்த பதில்கள், அவளை மிகவும் கவர்ந்தன.

பாதிவின் புதுமையப் பெண்ணை, கட்டும் விழிச் சுடர் போன்ற விழிகளால் வெகுவாக திணைவு படுத்தினாள் அவள்.

அன்றே... தேரிலேயே அவளிடம் அப்பாவின்... வெளிட் ஆர்னத் தான் செத்து அளித்து விட்டான் அவன் சிறிது நேரம் சிசுப்பையில் காத்திருந்தவன், உடனே வேண்டாக உதரவு கிடைக்குமென்று சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அந்தக்க முரளியிடம் தன்னை தெரிவித்தபோது, "யிஸ் பரீதிக்க... உங்களுக்கு 'யிடியல்' பத்திரிகையிலே என்னை பண்ணன்னு எனக்குத் தெரியாது... ஆனா இங்கே உங்களுக்கு குடுத்த ஜாஸ்தீக்க நல்லா செய்வின்களனு தான் எதிர்பார்க்கிறேன்" என்று சிறு முறுவலுடன் கை குறுக்கினை.

"ஷூச் சா... ஐ யில் கு எம் பெஸ்ட்..." என்று கூறிவிட்டு மகிழ்ச்சியுடன் வெளியேறினாள் அவள்.

உடனே ஆகாஷிற்கு போன் செய்து கூற வேண்டும் போல்!

தேரே மாமாவின் வீட்டிற்குச் சென்று மாயிவிடும் விபாத்தகக் கூறிவிட்டுக் கிளம்பினால், அவரோ சாப் பிட்டுவிட்டுத்தான் செல்ல வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி இருக்கச் செய்து விட்டாள்.

சாப்பிட்ட பிறகு, பேச்சு வீலாவைப் பற்றி செல்ல, அங்கிருந்து மதியத்திற்கு மேல்தான் கிளம்பினாள் பரீதி.

***

திரிஸ்ட்லுக்குச் சென்றபோது ககன்யா அறையிலிருந்தாள்.

அவளைக் கண்டதும், "என்னடி... இந்த நேரத்தில் ஹால்ட்லே இருக்கே: 'சீக்கிரமே வந்துட்டியா?' ஆர்வத்துடன் விசாரித்தாள் பரீதி.

"ம்... வேசா தலைவயி! அதான் மதியமே வந்து மாத்திரை பேசட்டுப் படுத்திட்டேன். இப்ப பஸ்வயில்லை! பரீதி... நீ போன் இண்ட்ரெய்வு என்னக்க?"

"ம்... செலக் ஆவிட்டேன்... உதயம் வீகலி'யிலே! அடுத்த வாரம் ஜூனின் பண்ணறும்... இப்பறான் கொஞ்சம் சிக்ஸ்பா இருக்கு... உடனே அந்த ஆகாஷுக்கு போன் பண்ணி தீக்க வேலைவை விட்டு எடுத்திட்டா எனக்கு வேற வேலைவெ கிடைக்காதுன்னு திணைச்சீக்களன்னு முகத்திலறைஞ்சாப் போல கேக்கறும்னு தோணிக்க! ப்ச்... வேண்டாம்னு விட்டுட்டேன்."

"சரி விடு பரீதி... அதான் வேற ஜாப் கிடைச்சிருச்சே... நீ ப்ரீதானே...? இம்மீக்கு ஏதாவது சினிமாவுக்குப் போகலமா?" ஆர்வத்துடன் கேட்டாள் அவள்.

பரீதிக்கும் சிலாக்ஸ்டாக எங்காவது சென்று வர வேண்டும் போலிருந்தது... உடனே சரியென்றாள்.

இருவரும் கிளம்பிச் சென்று முதல் வகுப்பில் டிக்கெட் எடுத்து அமர்ந்தனர்.

இடைவேளையில், பொழுது போகாமல் பாப்பாக்கள் சாப்பிட்டபடி பார்வையைச் சுழற்றியவளுக்கு, பால்கனியில் அமர்ந்திருந்த அந்த உருவம் பெரும் அதிர்ச்சியைத் தருவதாய்!

அங்கு, ஒரு பெண்ணுடன் பேசியபடி ஆகாஷ் அமர்ந்திருந்தான்.

இருபுறமும் இரு ஆண்கள் அமர்ந்திருக்க, அந்தப் பெண் தடுவில் இருந்தாள்.

அவள் ஏதோ சொல்ல, இரு ஆண்களும் ரசித்து சிரிப்பது கண்டு, பரீதியின் மனம் கட்டுத் தீயாய் தகிந்தது.

மலர்களைத் தேடும் வண்டாய் அவனைப் பற்றி ஒரு எண்ணம் தோன்ற, வெறுப்புடன் திரும்பிக் கொண்டான் அவன்.

அவனுடைய முகத்திலிருந்தே மனதைப் பிடித்த கவியா, "என்னடி... அப்படி என்ன அருவெறுப்பான விஷயம் நடத்தது... இப்படி உன் முகம் மாறுது?" வியப்புடன் கேட்டான்.

"ம்... அந்த ஆகாஷ் தான்... பச்" எரிச்சலுடன் அவன் முழுமுன்தான்.

"எப்பப் பாகு, உனக்கு அவர் திணைபுத்தான் ப்ரீதி?"

அவன் கவாசியமாகக் கேட்க, "இல்லைடி... அந்த பால்கனியிலே ஒரு பொண்ணோட உக்காத்திருக்காரு பாரேன்... அதான்..." என்றான் ப்ரீதி கோபக் குரலில்!

"ஓ... ஜெல்லா...! என்னம்மா... காதல் வந்துச்சா?"

"மண்ணாங்கட்டி! அவரோட முகத்தினாலையக் கிழிச்ச கயறப்பத்தை எல்லாக்கும் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டணும் திர வேகம்தான் வந்திருக்கு! அந்த நடிகைக்கு அப்பறம் இந்தப் பொண்ணு போலருக்கு..." சினத்துடன் கூறியபடி திரும்பிக் கொண்டான் அவன்.

ஏனோ லீலாவின் திணைவு உடனே மனதில் படர, கசப்பும் விதிர்ப்பும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வந்தன.

அவனுடைய காதலிகளின் பட்டியலில் இவள் எத்தனையாவது பெண்ணாவென்ற பரிதாபமும், லீலா வீற்குப் பிறகு வந்த வரிசையில் இவள் எப்போது அவனுடைய உண்மை உருவைப் புரிந்து கொள்ளப் போகிறாளோவென்ற பதைப்பும் ஆதங்கமும் எழுந்தன.

இப்படிப்பட்ட ஆள்களை நிற்க வைத்துக் கட வேண்டும்... பெண்களை இவர்கள் என்ன போகப் பொருட்களாக எண்ணிக் கொள்வதாக்காவென்ற அருவெறுப்பும் கடவே வந்தது.

ஆகாஷின் மறுபக்கத்தை ஊதியச் செய்ய வேண்டுமென்ற வெறி, இன்று அவளுக்குள் அதிகமாக!

சினிமா முடித்து வெளியே வந்து அவன் ஸ்கூட்டியை ஸ்டாட் செய்யும்போதுதான், திடீரென்று யாரோ உற்றுப் பார்ப்பது போன்ற ஒரு உணர்வு, அவரைத் தீண்டியது.

சட்டென்று திரும்பினால், அருகில் தின்றிருந்த காரைத் திறந்து கொண்டிருந்த ஆகாஷின் விழிகள், அவளையே குத்தடியாய் ஊடுருவின.

இனம் புரியாத ஒரு விதப் படபடப்புடன் திரும்பியவன், உடனே வண்டியிலமர்ந்து வேகமெடுத்தான்.

மனம் எரியும் நெருப்பாய் தகித்தது... இன்னொரு ஆணிடம் பேசியபடி அவன் அருகில் தின்றிருந்த அந்தப் பெண்ணை திணைத்தால், பரிதாபமாக இருந்தது!

கடரை கற்றும் விட்டில் பூச்சியாய் அவன் திணை ஆகப் போவதை எண்ணியபோது, விரக்தியில் உதடுகள் கழித்தன.

பின் ஒரு காலத்தில் அவனுடைய பொய்களைப் புரிந்து கொள்ளும்போது, அந்தப் பெண்ணிற்கு எப்படி யிருக்கும்?

ஒரு பாபிலோனியப் பழமொழிதான் அந்த நிமிஷம் திணைவிற்கு வந்தது.

"பொய்கையில் ஹரீயாவனை, உண்மை சொல்லும் போது கூட எவரும் நம்புவதில்லை... இதுவே அவன் பெயரும் தன்மையான!"

"இந்த வரிகள், உன் வாழ்க்கையிலும் ஒரு நாள் உண்மையாகும்... உன்னுடைய பொய் முகம் அன்று வெளியில் தெரிய வரும்!" ஆகாஷைப் பற்றி கோபமாக எண்ணியபடி ஹாட்-ஸ்டூக்குச் சென்றான் அவன்.

'உதயம்' பத்திரிகையில், அவளுக்குத் தரப்பட்ட அசைன் மெண்டுகள் எல்லாமே அவனுடைய திறமைக்கு சவாலாகவும், புத்துணர்ச்சி தருவதாகவும் அமைந்தன.

ஒரு குண்டு வெடிப்பு சம்பவத்தையே நேரில் கண்டு அதன் சேதத்தையும், சில மனிதர்களின் கொடூரமான வக்ரத் தனத்தினால் விளைந்த அந்தப் பரிதாபத்தையும், அவன் கவர் ஸ்டோரியாக எழுத, பாராட்டுக் கடிதங்கள் பத்திரிகைக்கு வந்து குவிந்திருந்தன.

அவனுடன் பணிபுரியும் போட்டோகிராபர் சேகரும், மனதை உலுக்கிப் போடும் அந்தக் காட்சிகளை தத்துமமாகப் படம் பிடித்திருந்தான்.

ஷட்டர் முனி, இடுவனையும் தனியே அழைத்து வெகு வாகப் பாராட்டினான்.

அப்போது, அவன் விழிகள் ப்ரீதியிடமே பதிந்து அவனுடைய திறமையையும், புத்திசாலித்தனத்தையும் அழகையும் மெச்சிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த நிமிடம், இவன் மட்டும் தன் துணைவாக வந்தால் எப்படியிருக்கும் என்ற உணர்வு அவனை ஆட்படுத்தி, மெய் சிலிர்க்க வைத்தது.

அவன் பார்வையில் தெரிந்த அதிகப் படியான கவாசியத்தை உணர்ந்தவுடனே, தாம் சங்கடத்துடன் விடைபெற்று வெளியேறினான் அவன்.

மறுநாளே பத்திரிகை அலுவலகத்திற்கு, அநாமதேய போள் கால் ஒன்று வந்தது. அன்று மதியம் நகரை விட்டுத் தள்ளியிருக்கின்ற ஒரு கடலோர பங்களாவில் ஒரு விருந்து நடக்கப் போவதாகவும், அதில் பல பணக்கார இளைஞர்களும், இளம்பெண்களும் கலந்து கொள்ளப் போவதாகவும், அது ஒரு புது விதக் கொண்டாட்டமாக இருக்குமென்றும் செய்தி வந்தது.

முரணிடம் கூறிவிட்டு, சேகருடன் அந்த இடத்திற்கு சிறு ஹெண்டிகேமை எடுத்துக் கொண்டு சென்றபோது, மனமே கலங்கிப் போனது.

அவர்கள் செல்வதற்கு முன்பே, அங்கு காவல் துறையினர் வந்திருந்தனர்.

பெரிய பணக்கார இளைஞர்களும், பெண்களும் ஆட்டமும் பாட்டுமாய்... சிகரெட்டில் போதை மருந்தை அடைத்து புதைப்பதும், மதுபானங்கள் அருத்துவதும், ஊசிகள் போட்டுக் கொள்வதும் என ஒரு போதை சாம்ராஜ்யமே, அங்கு தாழ் திறத்தாற் போல!

சேக் எல்லாவற்றையும் படமெடுக்கும் போதே அனைவரையும் போதை தடுப்புச் சட்டத்தில் அவர்கள் கைது செய்ய, அவளுக்குத் தகவல் தந்தவர்கள்தான் காவல் துறைக்கும் உளவு கூறியிருக்க வேண்டுமென்பது புரிந்தது.

அங்கிருந்து ஏராளமான போதைப் பொருட்கள் கைப்பற்றப் பட்டன.

பிறகு அவர்கள் இருவரும் தங்களுடைய ஐ.டி. கார்டுகளை காண்பித்துவிட்டு, அந்த திகழ்வுகளைப் பற்றிய புனைப்படங்களும் குறிப்புகளும் எடுத்துக் கொண்டு விலம்பினர்.

அவளுடைய துணிச்சலையும், தொழிலின் மீது அவள் கொண்டிருந்த பற்றையும் முரளி மிகவும் பாராட்டினான்.

அவனிடம் விடைபெற்று ஹாஸ்டலுக்கு வந்தபோது, இதயமே இரும்கு குளிரடை வந்ததாற் போல் கனத்தது.

நமது கலாசாரமும், நமக்கென்று இதுவரை வளர்த்து வந்த பாரம்பரியமும் எப்படி சீர்தான் குலைந்ததென்ற கேள்வி புரிராய்!

இந்த மேல்தாட்டு மோகத்தில் நம் பண்பாடும் ஒழுக்கமும் தொலைத்து விடுமோவென்ற நினைவே, மனதிற்குள் தீயாய் தவிக்க, இதயம் உடைத்து சிதறி விழுந்தது.

அந்த வராக் கடைசியில் இருவருக்கும் ஒரு பைவ் ஸ்டார் ஓட்டலில் விழுத்து கொடுப்பதாக முரளி கூறி விடுத்தான்.

அவள் அந்த போதை விருத்தைப் பற்றியும், சீர்தனையும் தம் சமூகத்தின் கலாசாரத்தைப் பற்றியும் வழிநிதி இருந்த கட்டுரை, பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தது. சமூக அலாய்வுகளையும், மனித வரும் கலாச்சார சீர்தாண்டியும் துவிவிரிந்திருந்தது.

***

அந்த ஞாபகம், வெள்ளை நிற டிஸ்கு கடிதரூபில் குத்து செட் அணித்து ஒரு ஏஞ்சல் போல் விருத்துக்குச் செல்லத் தயாராகக் காத்திருந்தான் ப்ரீத்தி!

அவளைத் தேடி யாரோ காலில் வந்திருப்பதாகப் பிழை வந்து கூறியதும், கண்ணாடியில் விடை பெற்று உடனே வெளியில் வந்தான்.

அங்கு, காலில் அமர்த்தபடி முரளியும் சேகரும் காத்திருந்தனர்.

"குட் எயிவிங் சார்... ஹாய் சேக்..." என்றபடி காலின் இன்புறக் கதவைத் திறந்தபோதுதான், இன் சீட்டில் ஒரு பெண் அமர்த்திருப்பதைக் கண்டனர் அவள்.

தயக்கத்துடன் புள்ளைகத்தபடி ஏறி அமர்த்தபோது, "ஹாய் ப்ரீத்தி... ஐயும் தீயா...! முரளியோட தங்கை! உங்களைப் பத்தி அண்ணா நிறைய சொல்லியிருக்காங்க..." அவள் உற்சாகத்துடன் தன்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டாள்.

"ஹலோ...! எப்படி இருக்கீங்க?" ப்ரீத்தி மென் குரலில் விசரித்தாள்.

"ம்...ஃபைன்" என்று கூறிய தீயா கூறும்போதே, அவளை எங்கோ பார்த்த உணர்வு ப்ரீத்திக்குள் இழை கோர்த்தது.

எங்கே என்று ஆழ்மன வெளியில் தேடிய போதுதான், அன்று ஒரு நாள் சினிமா தியேட்டரில் ஆகாஷ்டன் அவளைப் பார்த்ததும், அவளுக்காக நாள் பரிதாபப் பட்டதும் ஞாபகம் வந்தன.

முரளியுடைய தங்கையா அந்தக் காலுகளின் அடுத்த இலக்கு என்று தோன்றுமோதே, மனம் சோர்ந்து போனது.

எவ்வளவு வெகுளியாக இருக்கிறாள் இவள்... ஆகாஷ்டன் லீலைகளையும் காதலிகளையும் பற்றி இவ்

னிடம் எப்படி எடுத்துக் கூறிய புரிய வைப்பது என்று யோசிக்கும்போதே, ஹோட்டல் வந்துவிட்ட, அனைவரும் திரும்பினர்.

ஓட்டலுக்கு உள்ளே செல்லும்போதே அவள் கையைப் பிடித்து நிறுத்தினான் தீயா.

"ப்ரீத்தி... நீங்க அழகா இருப்பீங்கன்னு அண்ணா சொன்னப்ப நாள் இவ்வளவு அற்புதமான அழகோட இருந்ததை சத்தியமா எதிர்பார்க்கலை... அண்ணா என் இப்படி தலைகுப்புற விழுந்தாருன்னும், உங்களைப் பத்தியே பேசிட்டிருக்காருன்னும், எனக்கு இப்பதான் புரிகுது..." குறும்புடன் கூறினான்.

சட்டென்று மறுத்தாள் ப்ரீத்தி.

"தேங்குது அண்ட் சாரி மிஸ் தீயா...! நீங்க நினைக்கிற மாதிரி எவ்வளவுக்குள்ளே எதுவுமே இல்லை... அவர் எனக்கு பால்... நாள் அவரோட எம்ப்ளாய்... அவ்வளவு தான் எனக்கு இந்தக் காதல்... அது இதிலெல்லாம் கத்தமா தம்பிக்கையில்லை... ஐ ஆம் சோ ரியலிஸ்டிக்..." என்றாள்.

பிறகு அன்றைய விருத்து மகிழ்ச்சியும் கொண்டாட்டமும் முடிய, ஹாஸ்டலுக்கு வந்து சேரும்போது, இரவு பத்து மணியாகி விட்டது.

வாஸ்டிடம் முன் அனுமதி பெற்றுச் சென்றிருந்ததால், வாட்ச் மேன் புள்ளையுடன் கதவைத் திறந்து விட்ட, யோசனையுடன் அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்று அறைக்கு வந்தாள் அவள்.

கனவா அவளுக்காக உறங்காமல் விழித்தபடி காத்திருந்தான்.

"ப்ரீத்தி... இன்னிக்கு பரட்டா எப்படி? சம்பந்தத்தில் ஏதாவது இன்கிரிமெண்ட் உண்டா?" கண் சிமிட்டியபடி கேட்டான்.

"அதெல்லாம் இல்லை... ஐயோ ஒரு தேங்கல் கிவிங் டின்னர்... அவ்வளவு தான்! ஆகா, இன்னிக்கு எங்க பாஸோட அவங்க தங்கையும் வந்திருந்தாங்க... அது யாருன்னு சொன்னா நீ அதிர்ச்சியாயிடுவே! அந்த ஆகாஷ்டன் அன்னிக்கு தியேட்டரோட நாம் பார்த்தமே அந்தப் பொண்ணுதான் அவங்க... பேரு தீயா... வெரி ஸைஸ் கேள்... பட் அவங்களை நினைச்சாத்தான் பாவமா இருக்கு!" ஒரு பெருமூச்சுடன் நிறுத்தினாள்.

"என்டி... அவங்ககிட்டே ஆகாஷ்டன் பத்தின் உண்மைகளைச் சொல்லி வேண்டியதுதானே?"

"அதெப்படி? அவங்களை இன்னிக்குத்தான் முதன் முதலாப் பார்த்திருக்கேன்... அவங்க என் பாஸோட சிஸ்டர் வேற... சட்டுனு பேசிட முடியாதே..."

"ம்... சீக்கிரம் சொல்லிடு... அப்பறம் வீலாவுக்கு துத்த மாதிரி ஆனப்புறம் வருத்தப்பட்டுப் பிரயோஜனமில்லை..."

"ஓ.கே... பாப்போம்! அடுத்த முறை அவங்களை தனிமையில் சந்திக்கிற சந்தர்ப்பம் வந்தாப் பாப்போம்" என்று முடித்தாள் ப்ரீத்தி.

***

பிறகு வந்த நாட்கள்... வேலை அதிகமிருந்ததால் நிறுக்க தோமின்றி விளைத்தன.

ஒரு நாள், தொழிலதிப்பங்களின் தேடினால் காணியாள்ஸ் ஒன்றை கவரேஜு செய்து ஆர்ட்டிவின் எழுதுவதற்காக பீச்சியும் சேகரும் ஒரு ஹோட்டலுக்கு சென்றிருந்தனர்.

26

அந்த காவல்பொலீஸிற்கு ஆகாஷும் வந்திருப்பதை உள்நோக்கி நுழைந்தபோது கண்டு கொண்டான் அவன்.

எனோ, இதைத்தான் ஓர் மெய்தான் வெறுப்புச் சாவு! ஆகாஷின் பெயர் அழைக்கப்பட்டதும், அவன் மேல்பெயர் பெரிப்போது முதல் முதலாக அவளுக்குள் பெரும் பிரிப்பும், விவரம் வந்தது.

நாட்டின் இன்றைய பொருளாதார நிலைமையையும், அதை முன்னேற்றுவதற்கு செய்ய வேண்டிய முயற்சிகளையும், அந்த முன்னேற்றப் பாதைகளுக்கான படிக்கட்டுகளையும் நாம் களைய வேண்டியவைகளையும், கடைப்பிடிக்க வேண்டியவற்றையும் தெளிவான கருக்கமான நடவடிக்கையில் அவன் அழகாக நுழைந்த தெரிந்ததோடு போல், அளவளவிய அலட்டலின்றி உளையாற்றி முடிந்த போது அங்கு நினைத்த காரணமும் எழுந்தது.

மற்ற விதத்தில் எப்படியிருந்தாலும் தொழிலைப் பொறுத்த வரையில் அவன் பெரும் நிறமையுள்ளவனாகவும், அரைக்க முடியாதவனாகவும் இருப்பதை, அன்று தான் புரிந்து கொண்டான் அவன்.

அவன் மேலடையிலிருந்து இறங்கி வரும்போதே பலர் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு பாராட்டி, ஒரு பெரிய தொழிலதிபரின் மகன் அவனை அழைத்துச் சென்றது உரிமையுடன் முத்தமிட்டு விட்டான்.

உடனே விதித்தபடி போய் சுவாசமும் பதறிப் போனது பீதிக்கு!

சாதாரணமாகவே, பெண்கள் விஷயத்தில் ஆகாஷ் வலியுறுத்துவது அவன் ஒரு கணிப்பு வைத்திருந்தான்.

67

ஆனால், இன்று அவன் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்த விதமே வித்தியாசமாக... ஆகாஷின் அவலம் இருந்து வேகமாக விலகியது. தன் இடத்தில் வந்து கம்போக அளவு, இது கூட ஒரு வித விளம்பரத் தந்திரமேயென்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

அவளைப் பற்றிய நினைவுகளைக் காலத்து நோயைக் குணமாக்கி விடுத்தபோது, அந்தக் கணம் அவன் விழிகளும் அவன் முகத்திலும் தீவிரமாகக் கூர்மையாய் பதிந்திருந்தன.

உணர்ச்சிகளைத் தொலைத்திருந்த அந்தப் பாவை, இதயத்தில் சிலிரென்று கட்டுருவி, அந்த நிமிடம் பெரும் இறுக்கம் மிகுந்ததாய் மாற... அவன் விழியோரம் ஒரு புயலின் சீர்தம்!

மனக் கிணற்றில் அவன் பாவையின் விளைவால், பல எண்ண காரணங்கள் திடீரென்று நிறந்து கொண்டன.

பிறகு, அந்த காவல்பொலீஸும் முடியும் வரை அவளுக்கு முன்னின்று மேல் நின்று போய் ஒரு உணர்வு!

பத்திரிகை அலுவலகத்திற்குச் சென்று, எழுதி வந்த குறிப்புகளை விசுவாசம் செய்தபோது, ஏனோ ஆசையைப் பற்றி தவறாகவே அவனால் எழுத முடியவில்லை.

ஆழ்மனவெளியில், அவனுடைய பொருளில்லாத பாவையே ஏனோ மையம் கொள்வதாய்!

வானவில் வந்து சென்ற சில நிமிடங்களை, மறக்க முடியாத வானம் போலத் தந்தளித்துத் தவித்தது மனது!

ஜன்னல் வழியே வெளியே பார்த்தபோது பகல் பொழுதில் வெப்பத்தை உமிழ்ந்த சூரியன், இப்போது தன்னையே அமைதிப்படுத்திக் கொண்டு, இளஞ் சிவப்பு நிறத்திற்கு மாறி மறைத்து கொண்டிருந்தான்.

68

உலர்ந்த காதலில் ஓர் கவிதை!

எவ்வளவு மாற்றம்...? விவரங்கள் என்னும்போதே, இன்று ஆகாஷிடம் தான் கண்ட மாற்றமும் மறக்க முடியாமல் நினைவிற்கு வந்தது.

10

நாட்கள் வாங்குகளவி விளைந்து செல்ல, வீலாவிடமிருந்து ஒரு தன் போன் வந்தது.

தான் கருவுற்றிருப்பதாக அவன் மகிழ்ச்சியுடன் கூறியபோது, மனம் துள்ளியது. உற்சாகத்துடன் வாழ்ந்த நியவன், அவனைக் கவனமாக இருக்கும்படி அறிவுரை கூறியபிறகு பிரிபுளவையும் விசை சித்தமிட்டு வைத்தான்!

அந்த மகிழ்ச்சியுடன் அலுவலகத்திற்குச் சென்றபோது, முரளி அவனை அழைப்பதாகப் பூயன் வந்து கூறினான்.

அவனுடைய அறைக் கதவை தட்டிவிட்டு உள்ளே சென்றால், அவன் மிகவும் சந்தோஷமாக இருப்பது தெரிந்தது.

"வணக்கம்! உங்களைத்தான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்... ஒரு குட்டி பூ... என்னோட கசின் ஆகாஷுக்கு இந்த வருஷத்து இளம் தொழிலதிபருக்கான அவார்ட் கிடைச்சிருக்கு... அவனைப் பேட்டி எடுத்து வைப்பே நிர்ப்பந்தம்! எழுதறதுக்கு உங்களைத் தான் அனுப்பலாம்னு இருக்கேன்... அடுத்த திங்கட்கிழமை அன்னிக்கு அவனோட ஒர்க்கை... திளப்படி தவடிக்கைகளை எல்லாம் நீங்க கவனத்து செய்யணும்... கூடவே சேகரையும் அழைச்சிக்கங்க... அன்னிக்கு முடிச்சதான், நீங்க அடுத்த மாசம்

69

முதல் தேதியிலிருந்து கவர் ஸ்டோரி ஆரம்பிச்சிடலாம்..." ஆர்வத்துடன் கூறினான்.

மனதிற்குள் ஏதோ ஒன்று மெல்லச் சித்தித்து... கோப காரணங்கள் இயலாமையுடன் மீறிட்டன.

ஆனால் அதை மெல்ல மறைத்தபடி, "ஆகாஷ்... உங்கனோட கவிதை?" பீதி நிமிடமேனில் விசித்த விழிகளுடன் கேட்டான்.

"என்... உனக்கு அவனைத் தெரியுமா? ஒ... சீரெண்டா நடத்த பிரிசன் மீட்டலே அவனைப் பார்த்திருப்பே இல்லை? அவன் என்னோட அதைத் பையன் தான்! அவ்வளவு சீக்கிரத்திலே யாருக்கும் பேட்டி குடுக்க மாட்டான்... நான் கொஞ்சம் ப்ரவுரைஸ் பண்ணினதாலே ஒத்துக்கிட்டான்... நீதான் இதைச் செய்யணும்விரது என் விருப்பம்... இது நமக்கு ஒரு பென்ட் ஆப்பர்குனிட்டி!"

திடீரென்று, வாத்தைகளில் மரியாதை பண்மை தொலைத்து அவன் ஒருமைக்கு மாறியதை, மனம் யோசனையுடன் குறித்துக் கொண்டது.

"ஒரு நிமிஷம் சார்... அவனோட பத்திரிகை 'விடியல்' இருக்கே...! அதில வராம நம்ம மேகசினுக்கு பேட்டி குடுக்க அவர் எப்படி சம்மதிச்சார்?" யோசனையுடன் கேட்டான் அவன்.

"ஓ! உனக்குத் தெரியாதா! அந்தப் பத்திரிகை இப்ப கை மாறிஞ்சே... அவனோட சீரெண்ட் ஒருத்தர் அதை வாங்கிட்டதாக்கே கேள்வி! அவனுக்கு இருக்கற கமிட்மெண்ட்டுல பத்திரிகை நடத்துறதெல்லாம் முடியாத காரியம்! ஒரு பெரிய சாஃப்ட்வேர் கம்பெனி... பைப் ஸ்டார் டிரெண்டல்... கிரேண்ட் எக்ஸ்போட் பிரிசன்...

கிட்டியேவே பெரிய டெக்ஸ்டைல் வாய்... திரைப் பிழைச்சல் இருக்கிற வாய்... மெண்டல் ஸ்டேஸ்... இதை எல்லாம் திரைக்காவே அவனுக்கு 24 மணி நேரமும் பந்தாநே" பெருமையுடன் கூறினான்.

"ஓ..." தனித்த குரலில் கூறியவளுக்குள் இவ்வளவு பணம் இருக்கின்ற திவிந்தான், பெண்களைத் துச்சமாக நினைத்து தவறு செய்யத் துண்டுக்கிறதேவென்ற வெறுப்புடன் ஆரம்பிப்பான்!

"என்ன... அப்படியே ஃபீரீஸ் ஆகிட்டே... இவ்வளவு பணம் என்று பிரயிப்ரா இருக்கா?"

"ஓ... அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை சார்! பிறக்கும் போதே நாம் என்ன பணத்தோடவா பிறக்கிறோம்? ஆதாம் எவான் காலத்தில பணம் என்று ஒன்று கிடையவே கிடையாதே... ஆனால் அவங்க சந்தோஷமாதானே இருந்திருக்காங்க..."

"பணம் கிறது மனுஷன் உண்டாக்கின ஒரு வசதி வாய்ப்பு கவசம்... எல்லாதையும் விடலக்கு வாய்கற ஒரு செனக்ஸமான ஆயுதம்!"

"என்னிக்குமே, பணம் எனக்குள்ளே பெரிசா எந்தவித பிரயிப்ரையும், ஆர்வத்தையும் ஏற்படுத்தினதில்லை... தேவைக்கு அதிகமான பணம், மனுஷனைத் தனக்கு அடிமைப்பாக்கிடும்கிறது என்போட நாம்மையான அபிப் பிராயம் சார்..."

"ஓ... தீ என்ன, ஒரு சோஷலிஸ்டா?"

"அப்படி இல்லை...! ஒருத்தர் கிட்டியே இருக்கிற கோடிக்கணக்கான பணம் கொஞ்சமாவது பல ஏழைகளுக்கு போய்ச் சேர்த்தா நல்லதென்க்கும்னு நோணும்..."

"இப்போ அப்படித் தேர்ணும்... பணம் சேர்ச்சே இன்னும் சேர்க்கணும்கிற வெறிதான் அதிகமாகும்...! ஆனால் உனக்காக... நான் எல்லாதையும் அணாத ஆகிரமத் துக்கு குடுத்துட்டு நிக்கணும்னு எதிர்பார்க்காதேம்மா தாயோ..."

கிறு கோடியும் பெரும் எதிர்பார்ப்புடன் அவன் கூற, உடனே விதித்துப் போனான் அவன்.

அவனுடைய பேச்சின் பொருளால், தடதடக்கும் ரதிலோசையால் மனம் படபடத்தது.

உடனே பேச்சை மாற்றி, "சார் ஒரு சின்ன சிக்னெய்ட்... எனக்கு பதிலா தீங்க... வேற யாராவது அனுப்பக் கூடாதா? நான் இந்தப் பத்திரிகைக்கு பூசாச்சே?" தயங்கியபடி கேட்டான்.

"ஊ ஹூம்... இந்தப் பேட்டியை தீதான் எடுக்கிறே...! இது உனக்கு பெரிய திருப்பு முனையா அமையும்... ஒரு வித்தியாசமான அனுபவமாவும் இருக்கும்" முடிவாகக் கூறினான்.

"சரி சார்... நான் விளம்பரமே... ஒரு இண்டர்வியூக்குப் போகணும்..." தாம் சங்கடத்துடன் எழுந்தான் அவன்.

"ஏன் பீர்தி... என்னப்ப பந்தாலோ ஓட்டே...? நான் என்ன போய்... பிரசா... ம்..." முறளி கிண்டலாகக் கேட்டான்.

பதிலேதும் கூறாமல் "நான் வரேன் சார்!" என்றபடி வேகமாக வெளியேறினான்.

அவனையே ஒருமிதக் கிளர்ச்சியுடன் தொடர்ந்தன, அவன் விழிகள்!

***

அந்த முதியோர் காப்பகத்திற்கு இண்டர்வியூவிற்காக பீர்திகா சென்றபோது, மனம் முழுவதும் வேதனைத் துளிகள் ஐனிடன.

அவன் பத்திரிகைவிலிருந்து வந்திருப்பதாகக் கூறியதும், பலர் பதட்டத்துடன் விலகிச் சென்றனர்.

ஒரு மூட்டை மட்டும், வேதனையையும், அனலப் பூதனாலும் கமத்த விழிகளுடன் அவனிடம் போ சூப்பிக் கொண்டான்.

நடுங்கிய குரலில் அவர் கூறிய விஷயங்கள், இதயத்தில் பலமாக விழுந்து அவனைப் பெரிதும் அதிர்ச் செய்தன.

வேறு ஒரு பெரிய காப்பகத்தில் எல்லா வசதிகளும் இருப்பதாகக் கூறி மூன்று சேக்கப் பட்டவர்கள்தான், அவர்கள் அனைவரும்!

ஆனால் அங்கு எதுவுமே சரியில்லை... நான் முழு வதும் இருட்டு அறை வாசம்... பசி, பட்டினி!

எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிய கொடுமையாய்... அங்கிருக்கும் சூப்பிவைசரும் சமைமல்காரரும், அங்கே இருக்கின்ற தாய் வயதுப் பெண்களை தவறான என்னுளத்துடன் அணுக, தாங்க முடியாத மன உளைச்சலில் பாதிக்கப்பட்டவர் பலர்!

இவற்றை எல்லாம், ஒரு பெண்மணி மட்டும் தையத் துடன் வெளியில் சொல்ல, மச்சர் மற்றும், மகளிர் ஆணையம் மூலமாக அதிரடி நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருந்தது.

விடுதி உரிமையாளர்கள், சூப்பிவைசர், சமைமல்காரர், மேடெல்லாம் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு, விசாரணை நடத்து வருவதாகத் தெரிந்தது.

தற்போது, அங்கிருந்த முதியோர்களை இந்தக் காப்பகத்தில் வைத்துப் பராமரித்து வருகிறார்கள் என்று அவர் கூறவும், இதயம் காயப்பட்டுப் போனதில் அவனுடைய இமைகள் தளனத்தன.

மனித மன வகைகளும்... பெண்களை ஒரு போகப் பொருளாக உட்டுமே பாக்கின்ற இந்த சமூகமும், என்று மறைப் போகிறதென்ற ஆதங்கம், ஒரு ஏக்கப் பெருமூச்சை வெளி வந்தது.

அந்தத் தாயின் கண்ணீர் கமத்த வேதனை மூகம், மனம் முழுவதையும் மனித தேயத்தையும், பரிதவிப்பையும் ஈரமாய் பரவச் செய்தன.

அவருக்கு ஆறுதல் கூறத் தேற்றிவிட்டு, முக்கியமான குறிப்புகளுடன் வீண்டும் அலுவலகம் வந்தான் பீர்திகா! மனம் களைத்துப் போய் தெகிழ்த்திருந்தது. சில மனிதர்கள் அரக்கர்களாய்... காமக் கசட்களாய் மாறி விட்டிருப்பது புரிந்து தெஞ்சுக்குள் அண்ணையாத தீ ஒன்று கொழுந்து விட்டு எரிவதாய்!

"தெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே... இந்த நிலை கெட்ட மனிதரை நினைத்து விட்டால்...?" பரேதியின் வரிகள் தாம் திணைவிற்கு வந்தன.

மனதிலிருந்த வேதனைகள்... குமுறல்கள் எல்லாவற்றையும் அப்படியே கொட்டி ஒரு ஆட்டிகின் எழுதி உடனே எழுட்டருக்கு அனுப்பினான் அவன்.

மனம் எரிமலையின் சீற்றத்துடன் கன்னு கொண்டிருந்தது.

பிறகு ஹாஸ்டலுக்குச் சென்று எல்லாவற்றையும் கண்ணிடம் பகிர்ந்து கொண்டபோது மனம் சற்று அமைதியானது.

***

அன்றிரவு, உறக்கம் வராமல் யோசித்த திடீர்மனத்தில் ஆகாஷ் அவனை வெகுவாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டான். அவனுடன் கழிக்கப் போகின்ற அந்த ஒரு நாள், எப்படி யிருக்குமோவென்ற சஞ்சலமும், பயமும் வேகமாகப் படர்ந்தன.

"இது என்னுடைய வேலை... அதை செவ்வனே செய்து முடிப்பது என் கடமை... அவனால் என்னை என்ன செய்து விட முடியும்" என்ற எண்ணம் மற்றதை மறக்கச் செய்ய, 'மனதில் உறுதி வேண்டும்' என்ற பாரதியாரின் வரிகள் தான் உடனே நினைவிற்கு வந்தன.

அப்படியே கண்ணாற்று களவுகளுக்குள் நுழைந்தான் அவன்.

அந்த வார இறுதியில், அவனையும் சேகரையும் அழைத்தான் முரளி.

"என்ன, தான் சொன்ன மாதிரி தீங்க ரெண்டு பேரும் ரெடியா? திங்கட்கிழமை காணலையில் அஞ்சரை மணிக் கெல்லாம் தீங்க ஆகாஷ் வீட்டில் இருக்கணும்... நைட் ஒன்பது மணிக்கு திரும்பிடலாம்.. நம்ம ஆரீஸ் காரோட டிரைவரும் உங்க கூட வருவாரு... ஆகாஷை உள்ளிப்பா கவனிங்க... அவனோட வெற்றிக்குக் காரணம்... இடை விடாத உழைப்பும் தன்னம்பிக்கையும்தான்விற உன் மையை தீங்க எழுதணும்! அவன் பயங்கரமான வெளக்க ஹாஸிக்! தீங்க பாக்கத்தானே போறீங்க..." என்றான் பெருமையுடன்!

"ஓ.கே. சார்! நாங்க அஞ்ச மணிக் கே கிளம்பிப் போயிட்டோம்..." என்றான் பீர்த்தி.

இந்த சத்திப்பின் மூலம், அவனுடைய புதிய பரிணாமத்தை தான் அறிந்து கொள்ளப் போவதை அவன் இன்று அறியவில்லை.

11

திங்களன்று அதிகாலையில், நான்கு மணிக் கே எழுத்து தலை குனிந்துவிட்டு பால்கனில் தின்று அவன் கூத்தலை உலர வைத்தபோது, எங்கிருந்தோ ஒலித்த ஒரு செம்பேந்தல் பறவையின் இனிய ஒலி, அவன் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்ப்பதாய்.

அந்த ஒலியில் ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத சோகம்.. தன் இளைமையைப் பிரித்த ஏக்கம் தொக்கி திர்ப்பது போல்!

பிரித்தும் பிரியாத அந்த வைகறை இருளில், அந்த முகம் காட்டாப் பறவையின் முகவரி தேடி விழிகள் அலைந்தன.

பறவைகளின் வாழ்வியலையும், அவற்றின் பாதுகாவுகணையும் பற்றித் தான் ஒரு காலத்தில் படிக்க விரும்பியது நினைவிற்கு வருவதாய்!

மெதுவாக உள்ளே வந்து உடைமாற்றித் தயாரானான் அவன்.

காலை ஐந்து மணிக் கே, சேக் ஹாஸ்டலுக்கு வந்து விட்டான். இருவரும் அலுவலகக் காரில் சென்று இறங்கியபோது, ஆகாஷின் பங்கு ஒரு அரண்மனையைப் போல் பிரம்மாண்டமாக இருந்தது.

வாஸிலிருந்து செக்யூரிட்டி, அவர்களுடைய ஐடென்டிட்டி கார்டுகளை முதலில் பரிசோதித்தான். பிறகு உள்ளே இண்டர்காம் அடித்து, ஆகாஷின் மோனோலிம் அவர்களை அனுப்பலாமாவென்று தகவல் கேட்டான்.

அவனுடைய முதலாளியின் உத்தரவின் பேரில், இருவரும் உள்ளே அனுப்பப்பட்டனர்.

அந்த வீட்டைப் பார்த்து வியத்தபடியே, அவனுடன் இளைந்து நுத்தான் சேக்.

ஆகாஷின் செக்டரி சுருமர், அவர்களை வரவேற்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றான்.

வீட்டின் மேல்தளத்திற்கு லிப்ட்டில் பயணித்தபோது, ஆகாஷைப் பற்றி எதுவும் தெரியாததால், இந்த வீட்டில் யார் யார் இருப்பார்களோவென்ற யோசனையுடனே சென்றான் பீர்த்தி.

முதலில், சுருமர் அவர்களை ஒரு பெரிய 'ஜிம்'விற்குள் அழைத்துச் சென்றான்.

அங்கு சென்ற சிறிது நேரத்திற்குள்ளாகவே, ட்ராக் குட் அணித்து கம்போக உள்ளே நுழைந்தான் ஆகாஷ்.

அவர்களைக் கண்டதும் வரவேற்கும் விதமாகப் புன்னைத்து ஒரு புருவ ஏற்றத்துடன் தலையசைத்தவனின் பார்வை அவன் மீது ஒரு கணம் அதிகமாகவே பதிந்து விலகியது.

ஏனோ அவனுடைய பார்வையில் சிறு குறும்பும், ஏளனமும் கலந்திருப்பது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது.

அருகில் வந்தவுடன், "ஹாய்..." என்றபடி இருவரிடமும் கை குலுக்கினான்.

பிறகு தன்னுடைய இயல்பான வேக நடைபுடன் சென்று கச்சேசால் செய்ய ஆரம்பித்தான் அவன்.

கேமிராவைத் தயார் நிலையில் வைத்தபடி சேக் திள் திருக்க, ஆகாஷுடைய காலை ரொட்டிகளைப் பற்றி, சுருமரிடம் கேட்டறித்து குறிப்புகளை எடுக்க ஆரம்பித்தான் பீர்த்தி!

ஆறு மணிக்கு ஜிம்மில் கலைப் பயிற்சிகளை செய்வதிலிருந்து, அவனுடைய தான் இனிதாக ஆரம்பிக்கும் என்பதை அவன் விவரித்தான்.

அவன், எதிலுமே நேரத் தவறாமையை எதிர்பார்ப்பவனென்றும், ஒழுக்கமும் நேர்மையும் அவனுடைய இரு கண்களென்றும் அவன் கூறியதை நம்பாமலே எழுதி முடித்து நிமிர்ந்தால், சுருமரே கண்ணாகப் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்தான் ஆகாஷ்!

அவனுடைய திரண்ட தோள்களும், வலிமையுடன் இறுகிய தசைகளின் தெரிந்த உடலும் அவனுக்குள் சிறு சலனத்தை ஏற்படுத்த, உடனே திருப்பிக் கொண்டான் அவன்.

சுருமரின் குரல் அவனைக் கலைத்தது.

"சரி மேடம்... சர் வாங்க, கூபி ரெடியா இருக்கு... சர் குளிக்கட்டு எட்டு மணிக்கு தயாராகி வந்திருவாங்க... அப்பறா டிபன் சாப்பிடலாம்" என்றபடி அழைத்துச் சென்றான்.

அப்போது அவனிடம், ஆகாஷின் இளைமைப் பருவம், தாய் தந்தையர், சகோதரி, அவன் படித்த பள்ளி, படிப்பு போன்ற எல்லா விஷயங்களையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான் அவன்.

பள்ளிப் பருவத்திலேயே அவன் தன் தானைய இழந்து, தந்தையாலும் சகோதரியாலும் வளர்க்கப்பட்டவன் என்ற உண்மையை உணர்ந்தபோது, ஒரு தாயின் வளர்ப்பில் லாஸ் போனதுதான் பெண்களை மதிக்காத அவனுடைய நடத்தைக்குக் காரணமோவென்றும் அவனுள் கேள்வி எழுந்தது.

இருவரும் காய் குடித்து முடிந்தவுடன், அவர்களுக்கு வீட்டைச் சுற்றிக் காண்பிக்கும்படி ஒரு வேலையாளிடம் கூறிவிட்டு, ஆகாஷின் தேவைகளைக் கவனிக்கச் சென்றான் கருமா.

***

அந்த வீடு ஒரு இளவரசனின் அரண்மனையைப் போலிருந்தது. விருத்தினருக்கென்றே ஒரு தனி 'விசு'ரும், அதில் பல அறைகளும் இருந்தன.

யின்பும் தீச்சல் குளமும், ஒரு மென்மலர் கோட்டும் அமுரந்த தெரிந்தன.

முன்புறத்தில் பெரிய தோட்டமும், சிறு செயற்கை தீர் வீழ்ச்சியும் சாணையுடன் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

இவன் இவ்வளவு சாணையுள்ளவரே என்று வியத்தான் அவன்.

உடனே உதடுகள் கழித்தன! 'எல்லாம் பொறுப்புகளை யும் ஒரு பெரிய ஆர்க்கிடெக்டிடும் ஒப்படைத்திருப்பான்... அவருடைய திட்டப்படி எல்லாம் அமைக்கப்பட்டிருக்கும்... பணமிருந்தால் எல்லாவற்றையும் செய்து கொள்ளலாமே' எனத்தொடர் எண்ணினான்.

சரியாக எட்டு மணிக்குத் தயாராகச் சாப்பிட வந்து விட்டான் ஆகாஷ்.

அவனுடன் அமர்ந்து காலை டிபன் சாப்பிட்டபோது தான், அவன் அதிகம் பேசாதவனென்பதும், எதிலும் பெரும் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிப்பவனென்பதையும் அவன் புரிந்து கொண்டான்.

சாப்பிட்டு முடிந்த பிறகு அவர்களிடம் திரும்பிவான், "முதல் வே நம்ம கிராண்டில் எக்ஸ்போர்ட்ஸ் கம் பெனிக்ரூப் போகலாம்... காலைல அங்க ஒரு மீட்டிங் இருக்கு..." என்றபடி கருமாவிடம் திரும்பினான்.

"கருமா! இன்னிக்கு என்னோட எங்கேயென்றால் ஒரு தடவை லிஸ்ட் அவுட் பண்ணுங்க..." தீவிரமான தொனியில் கேட்டான்.

"சார்... பத்து மணிக்கு மீட்டிங்... அப்பறம் அங்கே யிருந்து சாப்பிடவே கம்பெனிக்குப் போறோம்... அங்கே ஒரு இண்டர்வியூ இருக்கு. நெதர் ஆர் டிபார்ட்மென்ட் எல்லாமே பார்த்துவிட்டா கூட தீங்க தான் பைலா முடிவு பண்ணணும்... மதியம் லஞ்ச் நம்ம நேரோட்டல்லே தான்...! அப்படியே அங்கே அக்கவுண்ட்ஸ் செக் பண்ணோம்... மதியம் ஒன் அவர் ரெஸ்ட்... அப்பறம் டிபார்ட்மென்டில் எர்டேஸ்டுக்கு போறோம். அங்கேயும் அக்கவுண்ட்ஸ் செக்விங் இருக்கு... சாயந்திரம் டெக்ஸ் டைட் ஷாப்பிக்குப் போறோம்... அப்பறம் ராத்திரி உங்களுக்கு இவங்கனோட நேரோட்டல்லே டினைன் சார்!" என்று முடித்தான் அவன்.

அவனும், கருமாரும் நேரானடா சிட்டியில் முன்னால் செல்ல, அவர்களுடைய கா் அவனைத் தொடர்ந்தது.

இவ்வளவு பொறுப்பையும் அவன் தனி ஒருவனாக தீர்வகித்து, அதில் வெற்றியும் பெற்றிருப்பது, பெரும் பிரமிப்பையும் வியப்பையும் அளித்தன!

பணம் இருந்தால் மட்டும் பேரதாது... அதைப் பெருக்க, தக்க வைத்துக் கொள்ள ஒருவன் எவ்வளவு பாடுபட வேண்டுமென்பதும் புரிந்தது.

அவனுடைய "அருத்ததி கிராண்டில்" பல ஏக்கர் நிலப் பரப்பில் பரந்து விசித்து தெரிய, புதிதாய் அவன் மேல் எழுந்திருந்த மதிப்பும், மரியாதையுடனும் உள்னே சென்றான் அவன்.

மீட்டிங் நடக்கப் போகும் அறைக்குள், அவன் அவர்களை அனுமதிக்கவில்லை.

அந்த சமயத்தில், அந்த ஃபேக்டரியை சுற்றிப் பார்க்கும்படி ஒரு ஊழியருடன் அவர்களை அனுப்பி வைத்தான்.

பெரிய பெரிய கிராண்டில் சுற்றிக் ஸ்லேப்களாக அலுக்கப்பட்ட பாவைச் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

ஏற்றுமதித் துறையில் அவன் கொடி கட்டிப் பறப்பதை பெருமையுடன் விவரித்தபடி, எல்லா இடங்களையும் சுற்றிக் காண்பித்தார் அந்த ஊழியர்!

சேகர் பெரும் வியப்புடன் கேட்டான். "இந்த ஒரு பேக்டரியை தீர்வகிக்கவே நம்மக்கு நாக்ரத் தள்ளிடும்... இதிலே சாருக்கு எத்தனை பிரிண்டஸ் இல்லை...? இதை ஏன் பண்ணுக்குள்ளேயே ஆயிரம் பிரிண்ட்களை ஃபேஸ் பண்ணணுமே?"

"ம்.. ஸ்டாக்.. லேபர் பிரிபளம், எக்ஸ்போர்ட்ஸ் ஆர்டர்ஸ்... குவாலிட்டி, பங்க்வாலிட்டி... இது மாதிரி நிறையப் பங்குகளும்..." என்றார் அவர்.

"எல்லாமே அவர்தான் பார்ப்பாரா?" வியப்புடன் கேட்டான் பீர்தி.

"ஆமாம்மா... இந்த பேக்டரியில், இவரோட ஆக்க அருத்ததியம்மாவும் ஒரு பார்ட்னர்.. அவங்க புருஷன் மனோஜ் சார் தான் அமெரிக்காவில் இந்தக் கம்பெனியோட எக்ஸ்போர்ட் பிரிண்டஸ் எல்லாம் பரத்துக்கிரா... ஆகாஷ் ஹயா அப்படியே அவங்கப்பா மாதிரிதான்... வேலைவிலே எவ்வளவுக்கெவ்வளவு கடுக்கே இருப்பாரோ, அதே மாதிரி லேபரர்ஸ் விஷயத்துலையும், போனஸ் அலவன்ஸ் தரதிலையும் கண்ணத்தான்!

"இவ்வளவு பெரிய கம்பெனிய எந்தவிதமான நடவடலோ இடைஞ்சலோ இல்லாம ஒரு சீரா நடத்த முடியுதுன்னா, அதுக்கு அவரோட உழைப்பும், நேர்மையும், வெள்க்கர்ஸ்கிட்ட காட்டற அக்கறையும், மனிதாபிமானமும் தான் காரணம்னு தான் சொல்லுவேன்.

"எங்களுக்கு ஒரு அற்புதமான மனிதனே முதலாளியாக் கொடுத்ததுக்கு நான்கு எல்லோருமே தினம் அந்தக் கடவுள்கிட்ட நன்றி சொல்றதோட இந்த பேக்டரியோட வளர்ச்சிக்காக உயிரைக் குடுத்துப் பாடுபடுறோம்" தெரிவித்ததுடன் கூறினார் அவர்.

சேகர் எல்லாவற்றையும் முகைப்படமெடுக்க, ஒவ்வொரு சிறு விபரத்தையும் குறித்துக் கொண்டான் பீர்தி.

அவர்கள் அவசரமாக எல்லா இடங்களையும் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு வரும்போது மீட்டிங் முடிந்திருந்தது.

***

அப்போது தன்னுடைய கேபினுக்கு அவர்கள் இருவரையும் ஆகாஷ் அழைப்பதாக கருமா கூறினான்.

அவன் உள்ளே நுழைந்தவுடனே ஒற்றைப் புருவத்தை ஏளனமாக ஏற்றி இறக்கியவன், "என்ன... எல்லாம் சுத்திப்

பாத்தாச்சா? இப்ப புரியுதா நான் எவ்வளவு யிசியான ஒரு யிசினல்மேன் அப்படின்னு?" புரியாத ஒரு குரலில் கேட்டான்.

அவன் கூர்மையுடன் அவனுடைய பார்வையை எதிர் கொண்டு பதில் கூறுவதற்குள் சேகரின் குரல் இடை யிட்டது.

"சா... எங்களுக்கு ரொம்ப பிரயிப்பா இருக்கு... ஒரு வேலை செய்யறதுக்குளையே நாங்கல்லாம் ஆடிப் போயிட்டோம்... நீங்க இத்தனை யிசினனை தனி ஒரு ஆளா... அதுவும் சக்ஸஸ்புல்லா அட்மினிஸ்ட்ரேட் பண்ணறதை பாத்தா பிரயிப்பா இருக்கு..." ஒருவித ஹீரோ வெஸ்ஸிபுடன் கூறினான்.

"ஏன்... உங்க ரிப்போர்ட்டர் எதுவுமே பேச மாட்டாங்கா? எங்க ஃபேக்டரியப் பத்தின உங்க அபிப்பிராயம்?"

ஆகாஷ் தன் கூர்மையான விழிகளை, அவனுடைய முகத்தில் பதித்தபடி கேட்டான்.

தன் தேள்களை அலட்சியமாகக் குறுக்கியபடி நிமிர்ந்தவன், "என்னோட கவர் ஸ்டோரியிலே எல்லாமே கவர் ஆகியிருக்கும் சா..." அழுத்தமான குரலில் கூறினான் அவன்.

"ப்ரீதி தல்லாப் பேசுவாங்கனே... ரொம்ப ஜாலி னப்ப... என்னவோ தெரியலா காலையில்லுந்து ரொம்ப மூடியா இருக்காங்க..." சமயம் தெரியாமல் உளறினான் சேக்.

"ஓ... என்னப்ப பாத்தவுடனே பயத்துல பேசு வரலா போயிருக்கு?" கேலியாகக் கூறியவனிடம், "நான் ஏன் சா? பயப்படனும்? நீங்க என்ன சிங்கமா, புலியா நான்

பயப்படறதுக்கு? வேலைன்னு வந்துட்டா, நான் எப்பவுமே எல்லாத்தையும் உன்னிப்பா அப்சர்வ் பண்ணிட்டு இருப்பேன்... என் கவனம், சினை சினை விஷயங்கள் எல்ல சிதிர்ப் போக நான் அனுமதிக்கறதில்லை!" எங்கோ பாத்தபடி கூறினான் அவன்.

அவள் வாத்தைகள் உறுத்தினாலும், உடனே அலட்சியமாகத் தலைமையக் குறுக்கியவன், "இங்கே என் வேலை இன்னும் கொஞ்சம் பாகி இருக்கு... வெளியே விசிட்டர்ஸ் ரூம்லே ரெண்டு பேரும் வெயிட் பண்ணுங்க... அரை மணி நேரத்துல கிளம்பிடலாம்" என்றபடி எழுத்து வழியனுப்பினான்.

அவளை நிமிர்ந்து பார்க்க விருப்பமின்றி விடை பெற்று வெளியே வந்தவளை, விசிட்டர்கள் அமரும் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான் கருமா.

அவனுடைய விழியைவைவ எதிர்நோக்கி அங்கு பலர் இருப்பதையும், வீரலகையில் அந்த கிராணைட் கம் பெனியே தடைவின்றி கழலும் இயந்திரம் போலச் சீராகச் சுழல்வதையும், புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

சிறிது நேரம் கழித்து, இருவருக்கும் பிஸ்கட்டும் பழங்களும் காபியும் ஒரு டீரேயில் வைத்து எடுத்து வந்து ப்யயத்துடன் வைத்துவிட்டுச் சென்றா ஒருவர்.

மெதுவாக அதைக் கொறித்தபடி யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான் ப்ரீதிகா!

இதுவரை அவனிடம் பழகியதில், அவளை ஒரு சபல புத்திக்காரனாகவோ, பெண்களைக் கண்டால் வழிபவ னாகவோ, ஏன்... பார்வையில் ஒரு சிறு முரண்பாட்டையோ கூட அவளால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியவில்லை.

ஒருவிதக் கம்பேரும், நிமிர்வும் கடையையே கண்ணாக, பம்பாய் போல் அவள் கழல்வது, அவள் எதிர்பாராத ஒரு விஷயமாய்!

போசுமனுடன் தான் எழுதிய குறிப்புகளை வரிசைப் படுத்தி, அந்த ஃபேக்டரியைப் பற்றிய தன் கணிப்பீடு அவள் எழுத ஆரம்பித்தாள். ஆனால் எழுதிக் கொண் டிருக்கும்போதே அவனிடமிருந்து அழைப்பு வந்து விட்டது.

12

கிராணைட் ஃபாக்டரியிலிருந்து கிளம்பி நகரின் மையப் பகுதியி லிருக்கும் அந்த சாஃப்ட்வேர் நிறுவனத்திற்குச் சென்றான்.

அப்போதுதான், முன்பொரு நாள் தான் அங்கு வந்ததும் அவமானப்பட்டுத் திரும்பியதும் நினைவிற்கு வர, அவன் முகம் சட்டென்று கருங்கி இறுகியது.

ஓரக் கண்ணால் அவனுடைய முக பாவத்தையே கவனித்தவன், தனக்குள் மெலிதாகப் புன்னகைத்துக் கொண்டான்.

அங்கு இண்டர்மீடியு நடத்து கொண்டிருத்ததால், ஒரே கூட்டமாக இருந்தது.

தன்னுடைய பிரைவேட் காபினுக்கு அவர்களை அழைத்துச் சென்றான் அவன்.

அந்த நிறுவனத்தின் செயல்பாடுகள்... முன்னேற்றம்... ப்ராஜக்ட்கள் பற்றிய விபரங்களை அவர்களுக்கு அளிக்

கும்படி அங்கு பணிபுரியும் ஒருவரை இண்டர் காமில் அழைத்துக் கூறினான்.

அப்போது அங்கு வந்த மேனேஜர் பால்கருக்கோ, அவனைக் கண்டதும் பெரும் வியப்பு ஆனால், நன்றையும் வெளிக்காட்டாமல் தன் வேலையை முடித்துக் கொண்டு வெளியேறினான் அவன்.

பிறகு, ஒருவர் வந்து ப்ரீத்தியையும், சேகரையும் அழைத்துச் சென்று எல்லா விபரங்களையும் தெரிவித் தார்.

அவனுடைய கம்பெனி, ப்ராண்ட், ஜெர்மனி, யுனை டெட் ஸ்டேட்ஸ் என்று எல்லா நாடுகளிலும் தொடர்பு கொண்டு புரொஜெக்ட்களை செய்வு தருவது தெரிந்தது.

அங்கு பணியில் இருந்த ஒரு மத்திய வயதுப் பெண் மணி... ஒரு ப்ராஜக்ட்டின் மேனேஜர்... தன் முதலாளியைப் பற்றி யிருந்த மரியாதையுடன் விபரங்கள் கூறினாள்.

"வொர்க்லே எங்க பாஸ் ரொம்ப ஸ்டூடிக்ட்... வெரி பங்கவல்... ஒரு ப்ராஜக்ட்டை இந்த வாரம் முடிக்கணும்னா, அவரே பாசனலா அதில இறங்கி ஒவ்வொன்றையும் அனலைஸ் பண்ணுவாரு... நிறைய தான் லேட் டைட் வரைக்கும் கூட இருந்து வொர்க்கை மானிட் பண்ணுவாரு... எந்த விதத் தவறும் வராமல் பாத்துப்பாரு... ஹி இஸ் சிம்ப்ளி குப்பாப்!" மன நிறைவுடன் தெஞ்சாப் புகழ்த்தார்.

அப்போது, அங்கு வந்த பாஸ்கரின் முகத்திலோ பெரும் ஆச்சர்யம்!

"யிஸ்... ப்ரீதிகா! நினைச்சதை சாதிச்சிட்டங்க போல ருக்கு!" யோசனையுடன் கேட்டான்.

"ம்... இப்ப புரிஞ்சிக்கிடங்களை... ஒரு திருபாஸே எதையும் சாதிக்க முடியும்விறதை!" சிறு முறுவனுடன் அவன் கேட்ட, அவன் தலையணைத்தபடி விடைபெறும் போதே, அதைக் கேட்டிருந்த ஒரு மூகம் யோசனையுடன் இறுகியது.

***

பிறகு அந்த நிறுவனத்தை இருவரும் சுற்றிப் பார்த்தனர்.

எல்லாவற்றையும் அவன் குறித்துக் கொண்டபோது, சுமார் அவர்களை அழைத்தான்.

அங்கிருந்து ஒரு ஃபைவ் ஸ்டார் ஒட்டலுக்கு நால்வரும் சென்றனர்.

அங்கு சாப்பிடும்போதும் ஆகாஷ் அமைதியுடனிருக்க, அவனைப் பற்றிய யோசனையுடன் மௌனமாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான் பீர்திகா.

சாப்பிட்டு முடிந்தவுடன் அவர்களை ஹோட்டல் மேனேஜரிடம் ஒப்படைத்து விட்டு, தன்னுடைய ப்ரைவேட் குட்டில் ஓய்வெடுக்கச் சென்றான் அவன்.

அந்த ஹோட்டலைப் பற்றிய எல்லா விபரங்களையும் தெரிவித்தார், அந்த வயதான மேனேஜர் எட்டின்.

"எங்க பாஸ்யூவிறதக்காக பெருமையா சொல்லலை...! அவர் சொல்ப நல்லவரும்மா... வெரி டிசிப்லினட் பர்சன்... இந்த வயசுல பொதுவாவே ஆண்கள்ளாம் எப்படி எப்படியோ இருக்கிறாங்க... கொஞ்சம் பணம் கையில் இருந்தாக்கூட டிஸ்கோதே, னைட் கிளப், டிரிங்க்ஸ், பொன்னுங்கன்னு கத்தற இந்தக் காலத்துல எங்க சார்

மாதிரி ஒரு ஒழுக்கமானவரைப் பாக்க முடியாதம்மா... டிரி லீஸ் எ டி டோட்டலை!" பெருமையுடன் சிலைகித்தான்.

சட்டென்று மனதில் ஃபீலாயின் நினைவுகள் அலை யெனப் புரண்டு வர, அவன் சாமத்தியக்காரனென்று தோன்றியது.. தவறுகள் செய்தாலும் அதை வெளியில் தெரியாமல் பார்த்துக் கொள்ளும் விதத்தைத் தெரிந்தவ னென்பதும் புரிந்தது...!

காலையிலிருந்து அவனுடைய புரணத்தையே கேட்டுக் கொண்டிருப்பது, பெரும் ஓய்வை வரவழைக்க, இதழோடும் வீரகதிப் புள்ளுறுவலொன்று கசிந்தது.

"ஏம்மா ஒரு மாதிரி சிரிக்கிறீங்க? நான் சொல்றதை நீங்க நம்பலை இல்லை! என் அனுபவத்துல நானே பாத்திருக்கேன்... முதல் முறையா, தனக்கு ஒரு அக்கான பெண்ணைத் தான் மேனேஜரா அவர் நியமிச்சிருந்தாரு! அவ முதல்லே ஒழுங்காத்தான் இருந்தான்... நானாக ஆக இந்தப் பணம், புகழ் எல்லாம் ஒரு போதையா அவளுக்குள்ளே பாத்ந்து பெரும் மோகமா மறிஞ்சி...!

"அதனால் ஒரு நான் அவர் கிட்ட அவ தப்பான விதத்துல புகழ் முயன்றதை நானே பார்த்துட்டேன், உடனே விட்டாரு பாகுங்க ஒரு அறை... அன்னிக்கு அவளுக்கு கிழிச்ச சீட்டான்! அடுத்தது அவர் செலக் பண்ணினது இந்த பாஸ்காரத்தான்... இவரும் அஞ்சாறு வருஷமா மேனேஜரா இருக்காரு... நான் அவரோட அப்பா காலத்துல இருந்தே இங்கே வேலை பாக்கறேன்... அப்பமுக்கில்லாத வைரமாய் கேள்விப்பட்டிருப்பீங்கனே... அது மாதிரிம்மா எங்க முதலாளி!" உணர்ச்சிகள் திறந்த ஞாலில் கூறி முடிந்தார்.

"ஏன் சார்... ஒரு சின்ன சந்தேகம்... இது மாதிரி சொல்லக் சொல்லி அவர்தான் உங்களை ஏற்பாடு செஞ்சாரா? தன்னைப் பத்தி பெண்கள் விஷயத்துல நான் ஏதாவது தப்பா எழுதிப் போறேன்ற பயத்துல முன் லூக்கினதையா உங்களை ஒரு பொய்யை நிறும் மாதிரி சொல்லக் சொன்னாரா?" யோசனையுடனும் சிறு கேலியுடனும் கேட்டான் அவன்.

சட்டென்று அவன் விழிகள் தீரில் திறந்தன.

"என்னம்மா...? இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேக்கறீங்க? பத்திரிகை திருபாஸ்கள் எல்லாதையும் தூண்டத் துருவி விசாரிப்பாங்கன்னுதான் கேள்விப்பட்டிருக்கேன்... ஆனா உன்னையப் போட இவ்வளவு யோசிச்சி அதையுமே தப்பான கோணத்துலயே பார்த்து தவறாவே அத்ததம் பண்ணிப்பாங்கன்னு நான் சத்திபமா எதிர்பார்க்கலை...!

"இன்னொரு உன்னையையும் இப்போ சொல்றேன்... நான் சொன்ன அந்தப் பொண்ணு வேற யாருயில்லை.. ஏன் சொந்தக்காரப் பொண்ணு தான்! அன்னிக்கு ஞாபித்துக் கிழமை, ஆனா சில நாள்லே.. அன்னிக்குக் கூட இங்கே ஹோட்டலுக்கு வந்து சார் அக்கௌண்ட்ஸ் எல்லாம் பாப் பாரு... இந்தப் பக்கம் ஒரு வேலையா வந்தவன், அவனா எதேச்சையா பாக்க வந்தப்பதான் இதைப் பார்த்தேன்... உடனே வந்த கவடே தெரியாம வெளியே போயிட்டேன்..."

"அப்பறம் அத்தப் பொண்ணு கிட்ட கேட்டப்பறம் நான் உன்னையே தெரிஞ்சது... ஆனா அவ எனக்குச் சொந்தம்மோ, அந்த விஷயம் எனக்குத் தெரியும்விறதோ இன்னிக்கு வரைக்கும் முதலாளிக்குத் தெரியாதம்மா...!

நீங்க நம்புனாலும் நம்பாட்டாலும் உன்னை அதுதான்!" என்ற முடிந்தபின் விழிகள், பெரிதும் களித்திருந்தன.

அவர் கூறியதை வைத்துப் பார்த்தால், அவனை ஒரு வில்லனாகவோ, கேட்டவனாகவோ அவனால் ஒருவகப் படுத்தவே முடியவில்லை.

அவனைப் பற்றிய தன் கணிப்புகள் அனைத்தும் பொய்த்துப் போவதையும், அவனுடைய மறுபக்கம் மிகவும் வித்தியாசமாக இருப்பதையும் உணர்ந்த போது, மொழி புரிபாத ஒரு உணர்வில் அவன் தவித்துப் போனான். ஆனால், பல கேள்விகள் மனதிலிருந்து முரண்பட்டு மேலெழும்பின.

"உன்னம் ஒரு வீயமான விதை... ஒரு நான் அது முட்டி மோதி பொய்த் தடைகளை மீறி வெளி வந்தே தீரும்" என்ற வரிகளின் அத்தம் புரிந்தது.

***

பிறகு அந்த ஹோட்டலை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு, தளங்கலின் எண்ணிக்கை... தங்கும் அறைகள், அங்கு பணிபுரியும் ஊழியர்கள்... உணவகத்தின் செயல் முறைகள்... தீர்ச்சு குளம்... பார்... சிறுவர்களுக்கான விளையாட்டு அரங்கம், எல்லாவற்றையும் பற்றி குறிப்பெடுத்துக் கொண்டான்.

சிறு விஷயங்கள் கூட கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டு, வந்து தங்குபவர்களின் வசதியைப் பெருமளவு கருத்தில் கொண்டு, குறைகளின்றி அனைத்தும் இயங்குவது புரிந்தது.

அன்று மாலை, அங்கேயே காபி, டிபன் சாப்பிட்டு விட்டு ஆகாஷ்டான் இருவரும் கிளம்பினர்.

அங்கிருந்து தேரே அவர்கள் சென்றது 'ஆகாஷ்ட டிபன்' மெண்டல் ஸ்டோர்ஸ்' என்று தியான் விளக்கொளியில் ஒளிந்த, அந்த

மூன்றடுக்கு டிபன் கம்பென்ஸுக்கு!

உள்ளே சென்றதும், ஊழியர்கள் அனைவரும் சட்டென்று அலட்டாகி ஒருமித மரியாதையுடன் அவனை வணங்கினர்.

யின் தொடர்ந்த பரீத்தியையும், சேகரையும் சிறு முறுவலுடன் தலையசைத்து வரவேற்றனர்.

அவன் மடிமீன் அறைக்குச் செல்லும்போதே, அந்த ஸ்டோரின் மானேஜரை அழைத்தான்.

அந்த ஸ்டோரை கற்றிக் காட்டும் பொறுப்பினை அவரிடம் அளித்து, இருவரையும் அவர் வசம் ஒப்படைத்து விட்டு, கம்பீரமாக அவன் விலகிச் சென்ற விதம், அவனை முதன் முதலாகக் கவர்ந்தது.

எல்லா இடங்களையும் கற்றிப் பார்க்கும்போதுதான், அவனும் அங்கு கஸ்டமர்களின் குறை திறைகளை கேட்டறிந்தபடி, மெதுவாகச் கற்றி வருவதை கவனித்தான் அவன்.

அந்த நேரம் பார்த்து, திடீரென்று ஒரு காளரில் பல குரல்கள் உரத்துக் கேட்க, சட்டென்று உடல் விளைத்துத் திரும்பினான் அவன்.

அவனும் ஆவத்தடன் அவனைத் தொடர் அங்கு, ஒரு இளைப் பெண்ணும் கடைச் சிப்பந்தியைப் போல் ஒரு இளைஞனும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

"ஓ! என்ன நடக்குது இங்கே? கோபி... என்ன பர்சன?" திடீராக, ஆனால் ஆழ்ந்த குரலில் கேட்டான் அவன்.

"சார்..." என்று தயங்கியபடி அவன் ஆம்பிக்கும்போதே, "தீங்கதான் இந்த ஸ்டோரேட் ஒன்றை சார்? ஏன் சார் இப்படிப்பட்ட பொறுக்கியை எல்லாம் வேலைக்கு வெச்சிடுக்கீங்க? என்னை மாதிரி சின்னப் பொண்ணுங்க எல்லாம் உங்க கடைக்கு வரவே இனிமே யோசிப்பாங்க... நான் இப்பவே போய் எவ்வுடனும் கம்பெனின் பண்ணேன்..." கலாட்டா செய்து கத்த ஆம்பித்தான் அவன்.

"யிஸ்... தீங்க என்ன நடத்துவது கிளியா சொன்னதானே, நான் ஆக்ஷன் எடுக்க முடியும்... அதோட கோபி அப்படிப்பட்ட ஆளில்லை... எங்க கடைசிலே அங்கு வருஷமா வேலை பாக்கறான்... இங்கே வீண் சின்ன டைரக்டர் வேணாம்... கஸ்டமர் எல்லாம் கவனிக்கிறாங்க... வாங்க என்னோட கேபினுக்கு போகலாம்" ஆகாஷ்ட பொறுமையுடன் கூறினான்.

"தோ... நான் யாரையும் நம்ப மாட்டேன்... வேலைக் காரனே இப்படி இருக்கிறப்ப, ஒளர் தீங்க எப்படி இருப்பீங்கோ... முடியாது சார்... நான் கிளம்பறேன்" பிடிவாதமாக வெளியேற முயற்சித்தான் அவன்.

உடனே கோபியிடம் திரும்பியவன், "என்ன நடந்தது இங்கே?" அடிக்குரலில் உறுமினான்.

"சார்... இந்த மேடம் ஒரு பெய்ர்ப்புடம் டப்ளவை எடுத்து இருப்பது செஞ்சி ஒளிக வச்சதைப் பார்த்தேன்... உடனே வந்து வான் பண்ணினா என்னைப் பத்தி தப்பப் பேசிக் கத்தறாங்க" மிரட்சியுடன் கூறினான் அவன்.

"சரி... என் குரலுக்கு ஒரு நிமிஷம் வந்தீங்களா யிஸ்... பயப்பட வேண்டாம்... அது கிளர்ஸ் மூட்தான்... உள்ளே என்ன நடக்குதுன்னதை வெளியே இருக்கிறவங்களாலே தெளிவாப் பாக்க முடியும். இங்கே யாரும் உங்களை எதுவும் செய்ய மாட்டாங்க... அதையும் கீழி உங்களுக்கு டவுட் இருக்க... இதோ இவங்க யிஸ் பரீத்திக! ஒரு சிப்பென்ட்டர், உங்களுக்கு எந்தக் களங்கமும் வராம பாதுகாத்துடுவாங்க... பரதி கண்ட பறுமைய் பெண்! வரீங்களா?"

சிறிது கேலியும், பெரும் உறுதியுமாக வந்தது அவன் குரல்.

அவன் தம்மங்கடத்துடன் தொடர், அறைக்குள் போன உடனேயே கத்த ஆம்பித்தான் அவன்.

"என்னை அவமானப்படுத்தினுமே தனியே கூப்பிட்டு விசாரிக்கிறீங்க?"

"ஒரு நிமிஷம் மேடம்... இப்ப உண்மை தெரிஞ்சிடும்!" என்றவன் அவனுடைய பேசினில் இருந்த அந்த சிறு டி.வி. ஸ்கிரீனில் தெரிந்த காட்சிகளை சீவைண்ட் செய்தான்.

அந்த டிபன் மெண்டல் ஸ்டோரில் பல இடங்களில் காவிராக்கள் பொருத்தப்பட்டிருந்ததால், அவனுடைய தேலுக்கு உடனே பதில் கிடைத்தது...

அந்த மூலையில் இருந்த தேக்கிலிருந்து அந்தப் பெண் ஒரு 'செண்ட்'டா எடுத்து ஒளிக்க, உடனே வந்த கோபி அவனுடன் பேசுவது திரையில் திறந் படமாய் விடிந்தது.

உடனே முகமெங்கும் பரதி வெளுக்கத் திரும்பியவன், தன் இருப்பில் வைத்திருந்த அந்தப் பொருளை எடுத்து அங்கிருந்த பேசினில் வைத்துவிட்டு "சார்" என்ற ஒற்றை வாத்தையுடன் வெளியேற அவனை "ஒரு நிமிடம்..." என்று சொடக்கு போட்டு நிறுத்தினான் ஆகாஷ்டர்.

அவன் பயத்துடன் திடுக்கிட்டு, "எங்களையம் இப்ப கண்டபடி பேச முடியும்...! ஆனால் அது தேவையில்லைன்னு நினைக்கிறேன்... சிலருக்கு இப்படித்தான் ஒரு வித ஸ்டோரியா இருக்கும்... ஏதாவது சின்னப் பொருளைப் பார்த்தா உடனே தள்ளுண்டாய்க்கிக்கணுன்னு தோணும்... அதுக்கு கிளப்போமேனியானு பேரு! முதலே ஒரு டாக்டரைப் பாரங்க... சீக்கிரமே குணப்படுத்திடலாம்... உங்ககிட்டே தப்பப் வெச்சிக்கிட்டு மத்தவங்களை குற்றவாளியாக்க முயற்சிக்காதீங்க... கோ!" கூர்மையான குரலில் கூறி அவனை அனுப்பினான்.

பரீத்திகாவின் விழிகளில் பெரும் பிரிப்பும், நம்ப இயலாத வியப்பும் பரவின.

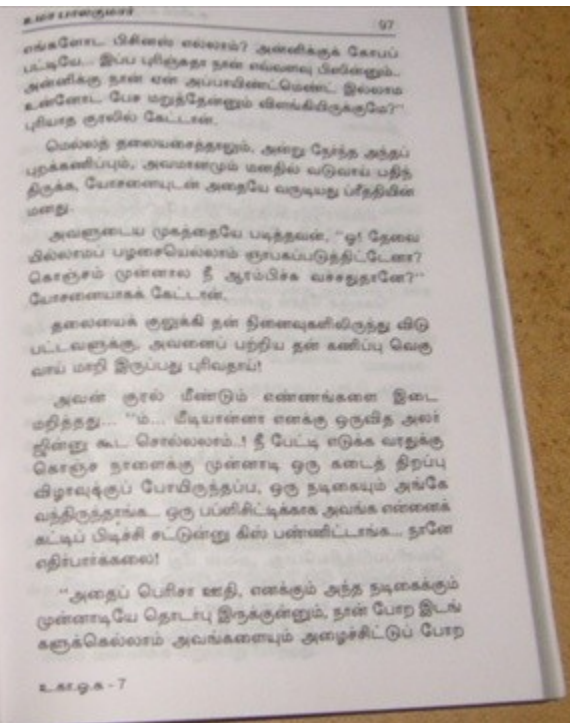
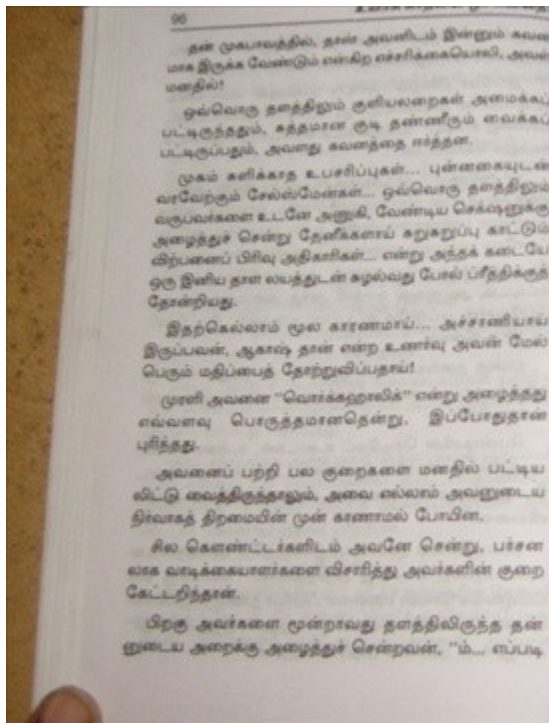
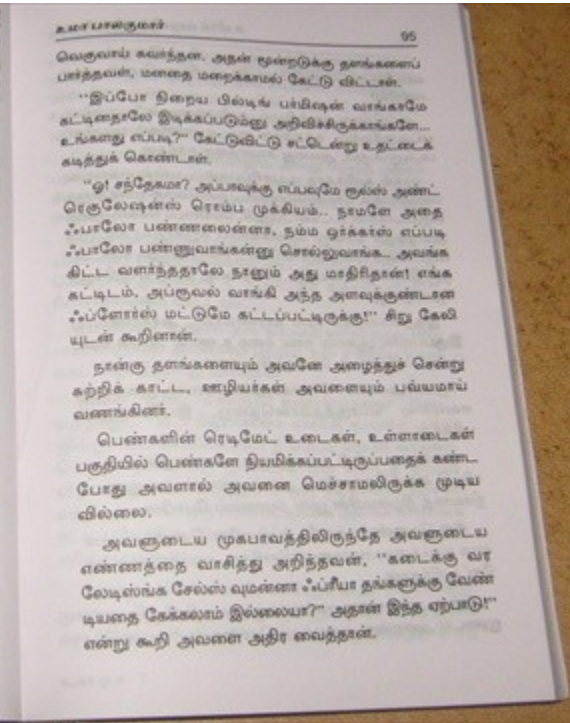
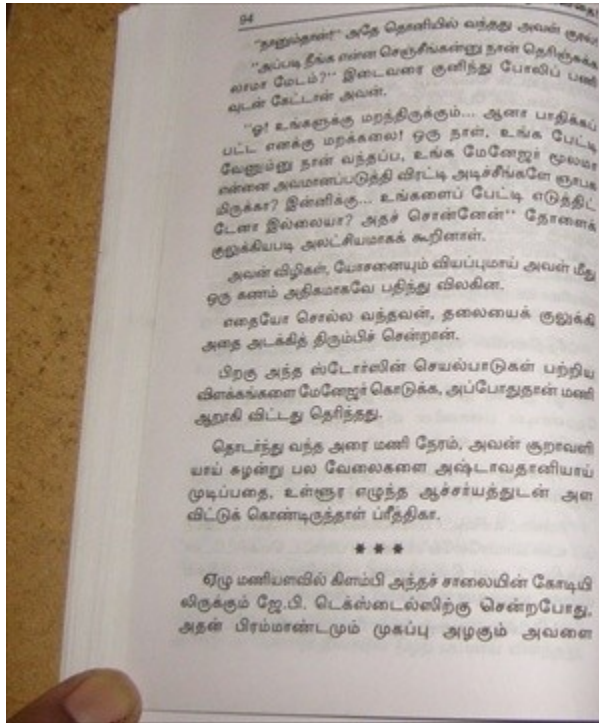
"ஓ! இட்ஸ் அமேசிங்...! இந்தப் பர்சனைய தீங்க தோண்டில் பண்ணின விதம் குப்பப்ப!" மெல்லிய குரலில் பாராட்டினான்.

"தேங்க்யூ" என்றவனிடம் முதன் முறையாக ஒரு சிறு முறுவல் கேலியுடன் எட்டிய பார்த்தது.

"என்ன... வரிஷ்ட் வாயாலேயே பிரம்ம ரிஷிப் பட்டமா? ம... உன் வாயாலேயே என்னைப் பாராட்ட வெச்சிட்டேன் பரீத்திகா? நான் நினைச்சதை சாதிக்கிறவன்..." விழிகள் மின்ன அழுத்தமான குரலில் கூறினான்.

சட்டென்று, அவனுக்குள் கோபம் துளிர் விட்டது.

அவள் புள்ளையுடன் திரும்பினாள். "ஹாய் மிஸ் ப்ரீதிக்கா! உங்களைப் பத்தி நம்ம ஆலேலிலே ரொம்பப் பெருமையா சொன்னாங்க...! நான் பத்திரிகையைக் கொடுத்தேன்...! உங்களுக்கு வந்துட்டாங்க... உங்களை மீட்டப் பண்ணினது ரொம்ப சந்தோஷம்..." என்று கை குலுக்கினாள்.

"ஹலோ சார்... ப்ரீஸ் கு மீட் யூ" மென் குரலில் கூறினாள் அவள்.

அன்றொரு நாள், தியேட்டரில் ஆகாஷ், தீபாவதி இவ்விருவரும் பார்த்த திரைவு தெருக்கூர் நினைந்தது.

பிறகு, காணச் இயலாது பூட்டிச் சென்றிருந்தபோது, அவர்களுக்கு முன்பே ஆகாஷ் அங்கு வந்திருந்தான்.

ப்ரீதியைக் கண்டதும் பூருவர்களிரண்டும் தெரிந்து உயர்ந்தாலும், எந்த உணர்ச்சியின்றி தலையசைத்து வரவேற்றுவிட்டுத் திரும்பிக் கொண்டாள்.

சிறிது நேரத்தில் அணுமதி பெற்று உள்ளே சென்று, அங்கிருந்த தேயிலைகளைப் பார்த்தபோது, தெருச்சமே கைத்துப் போனது.

அதுவும், சிறு குழந்தைகள் பலர் எதிர்ப் புற்று நோயால் பாதிக்கப்பட்டு அதன் கொடுமையை உணராமலே சிந்தித்த படி வரவேற்போது. இதயம் கசிந்து அழ ஆரம்பித்தது.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு ரோஜாப்பூவை அளித்து விட்டு, அவள் மென் குரலில் நலம் விசாரித்து பரிவாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவனைத் தொடரும்போதே, வாழ்வின் திறு முகமும், அந்தக் குழந்தைகளின் எதிர்க்காலமும் கண் முன் நின்று, அவனைக் களியச் செய்தன.

தெரிந்து போன மனதுடன் திரும்பி வரும்போதுதான், தன்னைப் போலவே ஆகாஷும் மிகவும் அலைப்பறந்த லுட்டனும், அமைதியுடனாக இருப்பதை உணர்ந்தான் அவன்.

சட்டென்று அவனிடம் திரும்பியவன், "இதை உன் டிக்காக நான் செய்யற ஒரு காரியம் இல்லை... எங்க அப்பாவோட நினைவா ஆதாரத்தா சொயற ஒரு எனக்குப் பிடிக்காது..." அழுதமான குரலில் கூறினாள்.

"எனக்கும் புரியுது சார்... இந்தப் பத்தி நான் எழுத மாட்டேன்.. முரளி சார் சொன்னதால்தான் நான் வந்தேன்." அவள் நயக்கத்துடன் முடித்தாள்.

அவர்கள் வந்த காளை முன்பே அனுப்பி விட்டதால், மூன்று பேருமே ஆகாஷுடன் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். குழந்தையை இயல்பாக்கும் முனைப்பில், கலகலப்பாகப் பேச ஆரம்பித்தாள் தீபா!

"என்ன இருந்தாலும் பத்திரிகைக்காரங்க கிட்டே நாம ரொம்ப கேள்விகள்தான் இருக்கனும்... இல்லை ஆகாஷ்! சிக்கந்தரையும், அவளையும் பார்த்தபடி குறும் புடன் கூறினாள் தீபா!

மெதுவாக யோசனையுடன் தலையசைத்தவன், "என்ன தீபா... முரளிகிட்டே ஏதும் பேசினியா? இல்லை... நான்தான் பேசணுமா?" தணிந்த குரலில் கேட்டாள்.

"எனக்கு பயமா இருக்கு ஆகாஷ்... என்னதான் பெண்கள் போல்டா இருந்தாலும் இந்த விஷயமெல்லாம் வீட்டில் பேசணுமளா கொஞ்சம் தயக்கம்தான் இருக்கு!" சட்டென்று, அவனைக் கேலி செய்யு சிந்தித்தாள் சிக்கந்தர்.

"ரொம்ப பயத்த மாதிரிதான்! இப்பல்லாம் எல்லா சட்டமுமே பெண்களுக்கு தானே சாதகமா இருக்கு... ஏன் ஆகாஷ்...? ஏற்கனவே வாத்சனை கொடுமைன்னு போப் பொண்ணுங்க புக்கர் பண்ணினாலே போதும்... விசாரிக்காமலே ஆண்களை உள்நே தாக்கிப் போட்டுடு வாங்க... இப்ப குடும்ப வன்முறை தடுப்புச் சட்டம் வேற அறிமுகமாகிவிடுக்கு... நம்ம எதிர்காலத்தை நினைச்சாலே பயமா இருக்கு...!" போலிப் பெருமூச்சுடன் கேலியாகக் கூறினாள்.

"அப்படி எல்லாம் இல்லை... ஆர்ஜிடி விசாரணைக்கு அப்பறம்தான் இப்பல்லாம் கைது பண்ணாங்க...! ஏன், லேசல்க்கு பாதுகாப்பு தேவையில்லையா? கணவன் எவ்வளவு கொடுமை பண்ணினாலும் பொறுத்திட்டிருக்கிறதற்கு, நாங்க ஒண்ணும் அந்தக்கால கண்ணியேசா, சாவித்திரியோ, சத்திரமதியோ இல்லை! தெரியுமா?" தீபா உணர்ச்சியுடன் கூறினாள்.

உடனே ஆகாஷ் இடை மறித்தான்.

"தெரியும்! அதான் எங்க பயமே...! ஒண்ணுமில்லாததுக் கெல்லாம் இனிமே தீங்கெல்லாம் கோட்டுல போய் திக்கப் போறீங்க... அவஸ்தைப்படப் போறது நாங்கதான்...!" என்னமாக வந்தது அவன் குரல்!

"ம்... அப்படியெல்லாம் இல்லை, பெண்களை இழிவாப் பேசறதும், அடிச்சிக் கொடுமைப்படுத்தி சித்திரவதை செய்யறதும், இனிமே குறைஞ்சா சரி! பெண்களுக்கான வார்தான் இந்த சட்டம்!"

"ஆமாம்! ஆண்களுக்கான சாபம்னு கூடச் சொல்லலாம்... இதை எத்தனை பொண்ணுங்க மிஸ்பூஸ் பண்

ணப் போறாங்கனோ?" தேன்களைக் குறுக்கி 'ப்...!' என்றபடி சலிப்புடன் முடித்தான் ஆகாஷ்.

"என்னங்க... ஒரு ஜூனிலிட்ட தீங்க... அமைதியா வந்தீங்க! எனக்கு சப்போட்டா ஏதாவது பேசுவீங்களா பார்த்தா..." ப்ரீதியை ஊக்குவித்தான் அவன்.

"போச்சுடா..." என்று ஆகாஷ் முணுமுணுத்த விதமே அவளை உகப்பிவிட்ட. "இப்படி ஒரு சட்டம் வரப் போகுதுன்ன உடனே குடும்ப அமைப்பு தகர்ந்திடும்கு பல எதிர்ப்பு குரல்கள் வந்தது தீபா! ஆனா இந்தனை நான் இந்த ஆணாதிக்க சமுதாயம் பெண்களை அடிமைப் படுத்தி இருந்ததே, அப்ப இவங்கல்லாம் எங்கே போவி ருத்தாங்க... ஆதிக்க மனப்பான்மை ஒழிக்கு, குடும்பத்துல அன்பும் அனுசரணையும் வாது தல்லதுதானே வன்முறையும், வுத்தமும் நாடுகளுக்கும்ளேயே கூடாது எனும் போது, குடும்ப வன்முறை பெரிய அரங்கம் இல்லையா?"

"ஆம்பளைன்னா அப்படித்தான் பேசுவான்... அடிப் பான்...! பொம்பளை பொறுத்துப் போகணும்" கிறதெல்லாம் அந்தக் காலம்! இந்த வன்முறைக்கு முற்றுப்புள்ளி வெச்சே ஆகணும்! இந்த சட்டம் குடும்பத்தை... கலா சாரத்தை பாதிக்காது! எந்தக் கலாசாரம், மனைவியை தீக்குளிக்க வைக்குதே... எந்தக் குடும்பம் பெண்ணை கயமரியாதையின்றி அடிமையா அடக்கி வச்சிருக்கோ, அவங்களைத்தான் தட்டிக் கேக்கும்!

"உண்மையிலேயே மனைவி மேலயும், பெண்கள் மேலயும் ப்ரியமும், மதிப்பும் வச்சிருப்பவங்க, இந்தச் சட்டத்தை வரவேற்பாங்க...! தங்களுட மனைவியையும் ஒரு உயிருள்ள மனுஷியா... ப்ரிய சகியா மதித்து நடக்கிறவங்க, இதுக்காக பயப்பட வேண்டாமே! இந்த

உட்பந்து மூலம் ஒரு சின்ன மறுமலர்ச்சியாவது பெண் களுக்குக் கிடைக்குதா... பரப்போம்" வேகக் குரலில் முடித்தான் அவன்.

தீர உற்சாகத்துடன் கை தட்டிவிட்டு, அவன் கையைப் பிடித்து குணிக்கினான்.

"ம்! தினைச்சேன்... ஒரு பொண்ணையே நம்மாவ சமஸ்கிருத முடியாது... இன்னிக்கு ரெண்டு பேரு வேற... தாம் பேசும் வாயை மூடிட்டு வந்திருக்கலாம்... இல்லை ஆகாஷ்! சலிப்புடன் போலியாக பயத்தையுக் கேட்டான் சிககத்தர்.

சிறு முறுவலுடன் பதிலேதும் கூறாமல் காளை ஓட்டிய ஆகாஷைப் பார்த்தபோது, தான் பேசியது அறிகப்படையோ என்று தோன்ற ஆரம்பித்தது. பீர்த்திக்கு!

அவர்களின் இயல்பான பேச்சும், ஒருவரை ஒருவர் கேலி செய்பது உரிமை எடுத்துக் கொண்டு பேசிய ஒரு வித்த தோற்றம் உணர்வும், அவர்களுடைய ஆழமான தட்பை அவளுக்கு உணர்ந்தின.

பிறகு தீர சாளரத்தைய வர, பீர்த்தியை அலுவல கத்தில் இறக்கிவிட்டு மற்றவர்கள் கிளம்பும்போதுதான், தீர தனக்கு ஒரு இனிய தோழியாகிவிட்டது புரிந்தது.

"பிறப்பினால் உறவினராக இல்லாவிட்டாலும், முழு தட்டினமையுடன் இருப்பவரே, உண்மையான உறவும் தட்டியுமாவான்"

விதூரீதியின் வரிகள்தான், தினைவிற்கு வந்தன.

தீரவிற்கு, ஒரு தல்ல எதிர்காலமும், இனிய வாழ்க் கையும் அமைய வேண்டுமென்று பார்த்தித்தது, மனது!

அலுவலகத்திற்குச் சென்ற ஷடேன் முலையில் விழுந்து அணுப்பி வந்தது.

அவனுடைய அறைக்குச் சென்ற போது, "என்ன... பீர்த்தி... குடி நேறல் எதைத் தட்டம்?" மெது வாக விசாரித்தான் அவன்.

"ம்... இல்லைன்னுதான் சொல்லணும் சார்... சாரி... முாளி...! அங்கே கேள்சன்னாலே பாதிக்கப்பட்டிருக்கற திறையை குட்டி ரோசனை பாததப்ப... மனசு ரொம்ப ஹெவியாயிடுச்சி... ஆனா தீரவோட பேசிட்டு வந்தது, கொஞ்சம் இதமா இருந்தது."

"ஆமாம்! அதனால்தான் தான் போறதில்லை... முதல் வருஷம் பாதத்துட்டு வந்தவங்கலே முக்கால்வாசிப் பேர், மற்றுமுறை போறப்ப உயிரோடு இருக்கிறதில்லைன்னு ஆகாஷும் தீராவும் வேதனையோடு சொல்லுவாங்க..."

"தமக்கு ஒரு தடவை போயிட்டு வந்ததே தாங்க முடியலையே... அவங்கனோடயே இருந்து சேவை செய்வற டாக்டர் சாத்தாவை தினைச்சா பிரமிப்பா இருக்கு... அவங்களுக்கு 'மகசேசே' விருது கிடைச்சதை ரொம்ப பெருமையா ஃபீஸ் பண்ணேன் முாளி!" உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் கூறினான் அவன்.

இந்த அருமையான ஒரு சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தித் தந்த ஆகாஷிற்கு, உடனே தன்றி கூற வேண்டும்போல் மனம் பரபரத்தது.

தன் கேபினுக்கு வந்தவுடன், அவனுடைய கார்டில் இருந்த பர்சனல் எண்ணுக்குத் தொடர்பு கொண்டான்.

உடனே எடுத்தவனது ஆழ்ந்த கம்பீரமான குரல், "பெயர்... ஆகாஷ் தீரியா" என்று அவன் செவிசுனை வருடியது.

ஒரு கணம் பேச்சிழந்து போனவன், மறு தொடையே "தேங்க் யூ சார்... தான் பீர்த்தி! இன்னிக்கு எனக்கு அற்புத மான ஒரு உலகத்தைக் காட்டினீங்க! தாம் எல்லாரும் எவ்வளவு ஹெல்தியா சந்தோஷமா இருக்கோம், எந்த அளவு கிட்டப்பட்டுக்கிறதை அந்தப் பிஞ்சு உள்ளங்கள் புரிய வச்சது... தேங்க் யூ சே மர்..." தெகிழ்த்து போய் கூறினான்.

"வெல்கம்! தீ தான் மனித தேயத்துக்கு உதாரண மாச்சே! ஒரு குழந்தைக்கு ஆபரேஷன் பண்ணினும்னா, உடனே யாராவது பணக்காரனாப் பார்த்து, அவனை டொனேட் பண்ண வைக்கிற ஒரு புதுமையான சமூக சேவையாச்சே... புதுசா என்னென்னவோ சொல்றே?.. கிண்டலாகக் கேட்டான்.

அவனுடைய வார்த்தைகள், கருக்கென்று முள்ளாய்த் தைத்தன.

"லாசி சார்! உங்களாலே பழமை இன்னும் மறக்க முடியலையென்று தினைக்கிறேன்... இந்த மாநிலி இடத்துக்கு தான் போறது இதுதான் முதல் முறை...! அதுதான் என்னை ரொம்ப அப்பக் பண்ணிடுச்சின்னு தோணுது..."

"ம்... எனக்கும் அப்படித்தான்... ஆனா இப்பல்லாம் பழகிடுச்சு! நம்மை விடக் கஷ்டப்படறவங்க, இந்த உலகத்துலே எத்தனையோ பேர் இருக்கோங்கிறது அங்கே போனாப் புரியும்."

"தேங்க் யூ சார்... எனக்கு அந்த அனுபவத்தை புரிய வச்சதுக்கு! குட் டே!" என்றபடி போனை வைத்தான் அவன்.

தன்னுடைய செங்கையால் அவன் பாதிக்கப்பட்டிருப் பதும், அதை தன்னுடைய எகோமீரு விழுந்த அடியாகக் கருதுவதையும் உணர் முடிந்தது.

முதன் முதலாகத் தன் மீதே அவளுக்குக் கோபம் வந்தது.

அவனுடைய திணையில் தான் இருந்தாலும், இப்படித் தான் கோபப்பட்டிருப்போம் என்று தாமதமாக உணர்ந்தது.

***

ரயில் பயணத்தில், மெதுவாய் கடந்து எதிர் திசையில் செல்லும் ஜூன்லோர்ப் பெண்ணின் அழகிய முகமாய், தாட்கள் விளரத்தன.

ஆகாஷைப் பற்றிய கவர் ஸ்டோரி; அற்புதமான ஒரு வாழ்க்கைப் பதிவாய்... கம்பீரமான முகைப் படங்களுடன் "தொழிலில் சிகரம் தொட்ட ஒரு சாதனை சிற்பி" என்ற பெயரில் வெளிவர ஆரம்பித்தது.

முதல் இஷ்டு வந்தவுடனேயே, பலர் அவனை தேசிலும் போனிலும் அழைத்து வாழ்த்துக் கூறினார்கள்.

அந்த வாரமே அவனுக்கு விருது வழங்கும் விழா, தகரத்தின் மையத்திலிருக்கும் ஒரு பெரிய ஏசி ஹாலில் நடந்தது.

அதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு, அலுவலகத்தில் பிஸியாக இருந்த பீர்த்தியை உடனே வரும்படி முாளி இண்டர்காமில் அழைத்தான்.

அவனுடைய அறைக்குச் சென்றபோது, அங்கு கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தான் ஆகாஷ்.

அவனைக் கண்டதும் புன்னகையுடன் எழுந்தவன், "தேங்க் யூ மிஸ் பீர்த்திகா! என்னைப் பத்தின கவர்

ஸ்டோரி சொல்ப அருமையா வந்திருக்கிறது எல்லாம் சொன்னாங்க... அதுக்கு தள்ளி சொல்லிட்டே என்னை விருது வாங்கப்போற ஃபங்ஷனுக்கு தேவிலேயே இன்னைப் பண்ணிட்டோம் போகலாம்னு வந்தேன்... இன்னேயேனை திட்டியபடி கூறினான்.

"தேங்கு சா? நிச்சயமா வரேன்..." என்றபடி அதைப் பெற்றுக் கொண்டான் அவன்.

"பீதி வராமலா? உன் ஃபங்ஷனை கவனோடு பண்ணி 'உதயத் தில' எழுதப் போற சிப்போட்டே பீதி தானே?" முரளி பெருமையுடன் கூறினான்.

"தீப இப்ப எப்படி இருக்கா?" என்று முரளியிடம் ஆகாஷ் விசாரித்தான்.

"ஓ! ஃபன்! ஒரு வாரமா அவளுக்கு வைரஸ் ஃபீவர்... பீதி கிட்ட கூட போனும்னு சொல்லிட்டே இருக்கா ஃபங்ஷனுக்கு வருவா?" என்றபடி ஆகாஷுக்கு விடை கொடுக்க எழுந்து தின்றான்.

பீதியை மீண்டும் ஒரு முறை, அழைத்து விட்டு விடை பெற்றான் ஆகாஷ்.

அவன் கிளம்பியவுடன், தீபாவின் செல் நம்பரை வாங்கி அவளிடம் பேசி உடல் நலத்தை விசாரித்தான் அவன்.

"பீதி! ஆகாஷுப் பத்தின கவர் ஸ்டோரி ரூப்பாய் வந்திருக்கு... நானே போன் பண்ணினும்னு தினைச் சேன்... ஃபீவரே படுத்திட்டேன், அதான்! ஃபங்ஷனுக்கு கட்டாயம் வந்திருங்க!" என்று வைத்தான் அவன்.

***

ஆகாஷிற்கு விருது வழங்கும் விழா, இனிது ஆரம்பித்தது.

சேக் எல்லாவற்றையும் உதயத்தின் சார்பில் படமெடுக்க, பீதி ஒன்று விடாமல் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

"ம்... எங்கே வந்தாலும் வேலைதானா? அண்ணா உங்களை சொம்பத் தான் புழிஞ்செடுக்கிறாணு நான் தினைக்கிறேன்...! கொஞ்சம் சிலாகம் பண்ணிக்கங்க பீதி!" குறும்புடன் கூறினான் தீப.

"ம்... இது தானே என்னோட ஐப் தீப... அப்பறம்... இந்த வாங்க, போங்க எல்லாம் வேண்டாமே... வா போன்னே போலாம்."

"இப்ப ஓகே! அப்பறம்...!" குறும்புடன் அவன் கேட்க ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தான் பீதி!

உள்ளே எதுவோ தெருட, புரியாத ஒரு குளிர் பரவி, தீப ஏதோ தவறாக எண்ணுவது புரிந்து, "அப்பறம்...?" கூர்மையுடன் கேட்டான் அவன்.

"எங்க அண்ணியா நீங்க வந்ததுக்கு அப்பறம்னு சொல்றேன்!" கண்களை சிமிட்டியபடி இயல்பாக அவன் கேலி செய்ய, சட்டென்று விதித்துப் போனது பீதியின் மனது!

"தீப... நீங்க தப்பப் புரிஞ்சிட்டங்கன்னு தினைக்கிறேன்... எனக்கும் உங்க அண்ணாவுக்கும் இடையில் இருக்கிற உறவு... ஒரு எம்ப்ளாய்... எம்ப்ளாய் ரிலேஷன்ஷிப்! அவ்வளவுதான்...! சாரி!" உறுதியுடன் கூறினான்.

அதைக் கேட்டவுடன், தீபாவின் முகம் கருங்கி பிறகு இயல்பானது.

பிறகு அந்த விழா இனிது முடிவடைய, அவனுடைய கவர் ஸ்டோரிகளை பெரும் பாராட்டுக்களும் அங்கு பீதிக்குக் கிடைத்தன.

மூன்று வாரங்கள் தொடராய் வந்த அந்தக் கூட்டுரை, அந்தப் பத்திரிகையின் சர்க்குலேஷனையும், புகளையும் உயர்த்தப் பெரும் காரணமாயிருந்தது.

ஆகாஷிற்கு அந்தத் தொடர் பெரும் மதிப்பையும் பணிசிட்டியையும் எட்டித்தர, அவனும் அதற்காக அவளிடம் தனியே பேசி மனதா தள்ளி தெரிவித்தான்.

அவளைப் பற்றிய தன் கணிப்புகளும், தவறான எண்ணங்களும், பொய்யாய்.. பொடிப் பொடியாய் சிதறியது புரிந்தாலும், ஃபீலாவின் தினைவுகள் மட்டும் தெருஞ்சி முள்ளாய் மனதின் ஒரு ஓரத்தில் உறுத்திய படியே தான் இருத்தன.

16

வருவதாய்!

பாலியல் ரீதியான வன்முறைகள் கஜமாகவும், தொடர் கதையாய் தொடங்கிவந்த பாகிஸ்தானில், "இனி பாலியல் பலாத்காரத்தை திருபிக்க சாட்சிகள் தேவைவிலை... மரபணு சேதனை மட்டும் போதுமானது" என்ற சட்டம்

பலத்த எதிர்ப்புக்கிடையே கொண்டு வரப்பட்டது. பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு பெரும் வாய் பிரசாதமாய்!

அதன் ரிஸ்ட்ரலத்தை ஆளவந்தபோதுதான் தெரிந்தது... சில மாதங்களுக்கு முன்பு பாகிஸ்தானின் பெண்ணிய வாதி முக்தாரன் பீபி எழுதிய கய சரிதையான "இந்த தேம் ஆஃப் ஹானர்" என்ற புத்தகத்தின் தாக்கம் தான் அது என்பது!

பாகிஸ்தானில் மீவலா என்ற குக் கிராமத்தில் பிறத்த பின் தங்கிய குஜர் இனத்தைச் சேர்ந்த முக்தாரன் பீபி, கடந்த 2002ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் சொந்த கிராமப் பஞ்சாயத்தார் விதித்த கொடூரத் தீர்ப்பினால் மேல் ஜூதியைச் சேர்ந்த ஒரு முட்டைக் கும்பலால் கொடூரமாக பாலியல் பலாத்காரம் செய்யப்பட்டார்.

அவருடைய தம்பி, மேல் ஜூதி இனப் பெண்ணைக் கேட்ட எண்ணத்துடன் நீண்டயதாக குற்றம் சாட்டப்பட, அதற்குத் தண்டனையாக இந்தக் கொடிய வக் வெளிப் பாட்டை தீர்ப்பாக வழங்கியது ஊர்ப் பஞ்சாயத்து!

ஆனால், பாதிக்கப்பட்ட பல அப்பாவியப் பெண்களைப் போல் அவரும் மனதிற்குள்ளேயே புழுங்கி ஒடுங்கி விடுவார் என்று ஊரே எதிர்பார்க்க, ஃபீனிக்ஸ் பறவையாய் உயிர்த்தெழுந்தது அந்தப் பெண் புற.

தாயிச் சிறகுகளை வளர்த்து நம்பிக்கை வானில் பறக்க அவர் எடுத்து வைத்த முதல் அடியே, அந்த பெண்ணாதிக்க சக்திகளுக்கு மரண அடியாய்!

முக்தாரன் பீபி, தனக்கு திகழ்ந்த அவலத்தை, தான் பாதிக்கப்பட்டதை மீடியாவின் முன் ஒப்புக் கொண்டு வெளியே வந்த தினம்தான், பாகிஸ்தானுடைய வரலாற்றில் பெண்களின் உரிமை நிலை நாட்டப்பட்ட தினம்!

அதற்குப் பிறகு ஆச்சர்யமான திருப்பங்கன்... பாகியல் தான் தனித்தனியில் அந்த செய்தி தலைப்புச் செய்தியாய் உயிர் பெற, பிபிசி, திருவணம் முக்தான் பிபியை மக்களால் கொண்டு வந்தன.

குற்றவாளிகளில் ஒருவரையே மணந்து, இந்தப் பிரச்சனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விடலாமென்று பல அமைப்புகள் யோசனை கூற, தீர்க்கமாய் மறுத்தார் முக்தான்!

"தண்டனை கொடுப்பதற்கு பதில் வாழ்வை அவர் களுக்கு பரிசளிக்கச் சொல்கிறீர்களே? அவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும்... பாகியல்தான் இனி என் போன்ற அபலைப் பெண்கள் உருவாகாமல் இருப்பதுதான் என் லட்சியம்" என்று மன உறுதியோடு கூறினார்.

உள்ளூர் மக்களின் தாக்குதல்கள், கொலை மிரட்டல்கள் என்று அவரைத் தாக்க வந்த ஆயுதங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு, முக்கிய குற்றவாளிகள் 5 பேருக்கும் மாண தண்டனையும், பஞ்சாயத்தாருக்கு சிறைத் தண்டனையும் வாங்கிக் கொடுத்த அந்த இரும்புப் பெண்மணி, இப்போது பலரின் உதவியால் சொத்த கிராமத்தில் ஒரு பள்ளிக் கூடத்தை நிறுவியுள்ளார்.

"பெண்களுக்கு கல்வியறிவைக் கொடுப்பதும் தன் னம்பிக்கையை வளப்படுத்தும், என் போன்றவர்களின் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வெறிச் செயலுக்கான பதிலாக!

"என் மீதான வன்முறையே பெண்கள் மீதான கடைசி வன்முறையாக இருக்க வேண்டும். அதற்காக என் கடைசி சொட்டு ரத்தத்தையும் சித்தத் தயாராக இருக்கிறேன்..." என்பதில் இவ்.

பாகியல்தான் நாட்டுச் சட்டப்படி, "பாகியல் பலாத் காத்தை திருபிக்க, ஒரு பெண் தானாக எட்டிக்களை நீதி மன்றத்திற்குக் கொண்டு வர வேண்டும்... தவறினால், அவளுடைய புகாரின் அடிப்படையிலேயே அவளை சிறையில் தள்ள முடியும்..." என்ற சட்டம் பெண்களுக்கு எதிரான ஒன்றாய்!

இன்று பாதிக்கப்பட்ட தனியொரு பெண்மணியின் எதிர்ப்பும், எழுத்தும், ஒரு பராலமன்றத்தின் சட்ட திட்டங்களையே மாற்றி அமைத்த வெற்றிக் சாதனையாய்! பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கான விடிவை... ஒரு தனி பெண்ணின் பிரதிநிதியாய் முன் தின்று சாதித்த அந்த சாதனைப் பெண்மணிக்கு தலை வணங்குகிறோம்..." என்று எழுதி முடித்தபோது, பீர்தியின் விழிகள் கசிந்தன!

மனம் மானசீகமாக வணங்கியது... அந்தச் சிறைத் பெண்ணியவாதியை.. பெண் விடுதலையாளரை... நியாயத்தை தலை நாட்டிய நீதி தேவதையை!

"பெண்ணுலகம் வணங்கி திரும்ப புதுமைப் போராளி!" என்ற தலைப்பில் அந்தப் பெண்ணின் சாதனையை எழுதி, எடிட்டோரியலுக்கு அனுப்பினான் அவன்.

***

மறு வாரத்தில் ஒரு நாள், தீபா அலுவலகத்திற்கே வந்திருந்தாள்.

மதிய சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு வேலையில் ஆழ்ந்திருந்த பீர்தியை, தீபாவின் "மே ஐ கயின் மேடம்!" என்ற உற்சாகக் குரல் கலைத்தது.

ஆர்வத்துடன் நிமிர்ந்தவள், "ஹாய் தீபா... வாங்க... என்ன திடீரென்று பள்ளைச் சப்பளாஸ் எல்லாம் தாரீங்க!" முறுவலுடன் எழுந்து வரவேற்றாள்.

அதற்குப் பிறகு ஆச்சர்யமான திருப்பங்கன்... பாகியல் தான் தனித்தனியில் அந்த செய்தி தலைப்புச் செய்தியாய் உயிர் பெற, பிபிசி, திருவணம் முக்தான் பிபியை மக்களால் கொண்டு வந்தன.

குற்றவாளிகளில் ஒருவரையே மணந்து, இந்தப் பிரச்சனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விடலாமென்று பல அமைப்புகள் யோசனை கூற, தீர்க்கமாய் மறுத்தார் முக்தான்!

"தண்டனை கொடுப்பதற்கு பதில் வாழ்வை அவர் களுக்கு பரிசளிக்கச் சொல்கிறீர்களே? அவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும்... பாகியல்தான் இனி என் போன்ற அபலைப் பெண்கள் உருவாகாமல் இருப்பதுதான் என் லட்சியம்" என்று மன உறுதியோடு கூறினார்.

உள்ளூர் மக்களின் தாக்குதல்கள், கொலை மிரட்டல்கள் என்று அவரைத் தாக்க வந்த ஆயுதங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு, முக்கிய குற்றவாளிகள் 5 பேருக்கும் மாண தண்டனையும், பஞ்சாயத்தாருக்கு சிறைத் தண்டனையும் வாங்கிக் கொடுத்த அந்த இரும்புப் பெண்மணி, இப்போது பலரின் உதவியால் சொத்த கிராமத்தில் ஒரு பள்ளிக் கூடத்தை நிறுவியுள்ளார்.

"பெண்களுக்கு கல்வியறிவைக் கொடுப்பதும் தன் னம்பிக்கையை வளப்படுத்தும், என் போன்றவர்களின் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வெறிச் செயலுக்கான பதிலாக!

"என் மீதான வன்முறையே பெண்கள் மீதான கடைசி வன்முறையாக இருக்க வேண்டும். அதற்காக என் கடைசி சொட்டு ரத்தத்தையும் சித்தத் தயாராக இருக்கிறேன்..." என்பதில் இவ்.

பாகியல்தான் நாட்டுச் சட்டப்படி, "பாகியல் பலாத் காத்தை திருபிக்க, ஒரு பெண் தானாக எட்டிக்களை நீதி மன்றத்திற்குக் கொண்டு வர வேண்டும்... தவறினால், அவளுடைய புகாரின் அடிப்படையிலேயே அவளை சிறையில் தள்ள முடியும்..." என்ற சட்டம் பெண்களுக்கு எதிரான ஒன்றாய்!

இன்று பாதிக்கப்பட்ட தனியொரு பெண்மணியின் எதிர்ப்பும், எழுத்தும், ஒரு பராலமன்றத்தின் சட்ட திட்டங்களையே மாற்றி அமைத்த வெற்றிக் சாதனையாய்! பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கான விடிவை... ஒரு தனி பெண்ணின் பிரதிநிதியாய் முன் தின்று சாதித்த அந்த சாதனைப் பெண்மணிக்கு தலை வணங்குகிறோம்..." என்று எழுதி முடித்தபோது, பீர்தியின் விழிகள் கசிந்தன!

மனம் மானசீகமாக வணங்கியது... அந்தச் சிறைத் பெண்ணியவாதியை.. பெண் விடுதலையாளரை... நியாயத்தை தலை நாட்டிய நீதி தேவதையை!

"பெண்ணுலகம் வணங்கி திரும்ப புதுமைப் போராளி!" என்ற தலைப்பில் அந்தப் பெண்ணின் சாதனையை எழுதி, எடிட்டோரியலுக்கு அனுப்பினான் அவன்.

***

மறு வாரத்தில் ஒரு நாள், தீபா அலுவலகத்திற்கே வந்திருந்தாள்.

மதிய சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு வேலையில் ஆழ்ந்திருந்த பீர்தியை, தீபாவின் "மே ஐ கயின் மேடம்!" என்ற உற்சாகக் குரல் கலைத்தது.

ஆர்வத்துடன் நிமிர்ந்தவள், "ஹாய் தீபா... வாங்க... என்ன திடீரென்று பள்ளைச் சப்பளாஸ் எல்லாம் தாரீங்க!" முறுவலுடன் எழுந்து வரவேற்றாள்.

"எனக்கு மட்டும்தான், வாங்க, போங்க என்று சொல்லக் கூடாது என்ற உபதேசமா? அது உனக்கும் பொருத்தமும்... எப்படி இருக்கே பீர்த்தி?" உரிமையாகக் கேட்டபடி, சதுக்கமில்லாத எதிர் தாங்களிடமிருந்து கொண்டதன்...

"ம்... சீனப்பன்... என்ன விஷயம் தீபா...?"
"காரணமில்லாம தான் வரமாட்டேனென்று கேட்கிறீயா? ஒரு ரூட் தியூஸ்... நீ எழுதின கவர் ஸ்டேசரி ஆகையை ரொம்ப இப்பொழுது பண்ணிடுச்சி என்று நினைக்கிறேன்... அடுத்த வீட்ல என்ட், நாம் எல்லாருமோ சேர்ந்து ஒரு இடத்துக்கு ஜூலி டிரீப் போறோமோ!" குதூகலத்துடன் ஆப்பிரித்தான்.

"போறோமா? என்னையும் சேத்துக்கிற மாதிரி தெரியுது... ஸாரி தீபா! தான் தெரியாதவங்களுடா, வெளி மனுஷங்களுடா ரூரெல்லாம் போறதில்லை..." தீபா சங்கடத்துடன் நிறுத்தினாள்.

"ஏம்... தாங்க என்ன வெளி ஆளுங்களை? தான் உன்னோட சிப்பிரெண்ட்... எங்கண்ணா உனக்கு சிப்பர்ஸ்! ஆகையையும் உனக்கு நல்லாத் தெரியும்... சிக்கத்தரும் வராது... அவர் கூடவும் நீ நல்லாப் பேசியிருக்கே... அப்பறம் என்ன தயக்கம்?" கூர்மையுடன் கேட்டாள்.

ஆகையே வருவதுதான் தயக்கம் என்று கூற முடியாமல், உதட்டைக் கடித்தபடி யோசித்தபோது, இன்னடக்கம் ஒலித்தது.

"பீர்த்திகா... ஒரு தியிலும் என் குழுக்கு வந்துட்டுப் போக முடியுமா?" அழைத்தது முரளியின் குரல்.

"உடனே வரேன் சார்!" என்று எழுந்தவளுடன், தீபாவும் கிளம்பினாள்.

இருவரும் பேசியபடி அவளுடைய அறைக்குச் சென்ற போது, ஆகையுடன் அங்கு அமர்ந்திருந்தான். இருவரையும் கண்டவுடன் சோம்பலுடன் எழுந்தவன், அவளிடம் திரும்பினான்.

"பில் பீர்த்திகா! அடுத்த வீட்ல என்ட் உனக்கும் முரளிக்கும் ஒரு தேங்கல் கிளிக் டீட்! லண்டோ, கெஸ்ட், ஹவுஸ் ஒன்று வேலுதான் தாண்டியிருக்கிற அம்மதி சிப்பர்ஸ்டுல இருக்கு! எனக்கு ஒவ்வொருக்கணும் தோணுச்சிண்ண தான் அங்கே தான் போவேன்! ஸச் எதைப் ப்ளேஸ்! முரளி, தீபா, சிக்கத்தரும் வரங்க... தீபுக் கட்டாயம் வரணும்... உன்னை தோரவே இன்னவட் பண்ணத்தான் தான் வந்தேன்... வெள்ளிக்கிழமை என் னிங் கிளம்பினா சரியா இருக்கும்... சேட்டே எதட் வந்துடலாம்..."

அவளுடைய முகத்தையும் அந்தக் கன்னக் குழியையும் கூர்ந்தபடி கூறினான்.

"தான்... சார்..." அவள் தயங்கியபடி முரளியைப் பார்த்தாள்.

"அதெல்லாம் பீர்த்தியை அழைச்சிட்டு வா தானாக... தீங்க கிளம்புங்க ஆகையு... தான் பாத்துக்கறேன்..." என்று அவளை அனுப்பி வைத்தான் தீபா.

உடனே அவளிடம் திரும்பி, "தோ எக்ஸ்பியூசல் பீர்த்தி... நீ வரே! நீ வந்ததான் தானும் வருவேன்! அண்ணா... பீர்த்தியை அழைச்சிட்டு வாது உங்க பொறுப்பு!" என்று முடித்தாள்.

தாம் சங்கடத்துடன் நின்றுகூத்தவளை, சிறு புன்னகையுடன் ஏறிட்ட முரளி, "இங்கே தீபாவோட பேச்சுக்கு

அப்போது கிடையாது பீர்த்தி! அதனால் நீ வந்துதான் ஆகணும்... இது உன் பரஸோட ஆட்டோ!" என்றான் மெல்லிய குரலில்.

அவளிடம் மெதுவாகத் தலையணைத்துவிட்டு வெளியே வந்தபோது, மனதிற்குள் பெரும் உறுத்தலாய்...

***

அந்த வாய் வேகமாய் விளைய, ஞாபிற்றை ஈரில் அவளிடம் பேசினாள்.

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு, அவளுடைய குரல்கள் கேட்டதும் மிகுந்த மகிழ்ச்சி வந்தது.

"எப்படி இருக்கே? இப்போ சரியா எவ்வளவு மாசம்! ஸ்கேன் பண்ணினியா? குழந்தை எப்படி இருக்கு...?"

"ம்... மெதுவா போ... வரிசையா கேள்விய அடுக்கறே? ஒரு தியிலும் ஓச்ச விட்டுக்கோ... தான் நல்லா இருக்கேன்... இப்போ சரியா ஆறு மாசம் முடிச்சிருக்கு! ஸ்கேன் பண்ணியாச்சு... பேசி இன்... சீனப்பன்! அப்பறம் நீ எப்படி இருக்கே! ஓச்ச எல்லாம் எப்படிப் போகுது?"

"ம்... நல்லாப் போய்ட்டிருக்கு!" என்றவன், ஆகையைப் பற்றி கூறலாமென்று நினைத்து அடக்கிக் கொண்டான்.

"இங்கே எனக்கு ஒரு நல்ல சிப்பிரெண்ட் கிடைச்சிருக்காங்க... அருத்ததினா பேரு... பிரபுவுக்கு ரொம்ப தான சிப்பிரெண்ட்!... அவங்க யாருன்னு தெரிஞ்சா அசத்துடுவே! ஆகையோட எஸ்டீமேஷன் அவங்க... எனக்கு ஒரு நல்ல தோழி..."

"ஹீ! அவங்களுக்கு உன்னோட... பழைய விஷயம் எல்லாம் தெரியுமா?"

"இல்லை... தெரியாது... பழக எல்லாம் எப்போதான் மறத்திட்டேன்... மத்தவங்களைப் பத்தி நினைக்கவே தோயில்லாமே பிரபு என்னைத் தன்னோட அன்பை மறத்திட்டாரு! இங்கே வந்தவுடனே, அவங்கிட்ட எல்லா உண்மையையும் சொல்லிட்டேன்... அவர் என்னைப் புரிஞ்சுக்கிட்டாரு... சின்ன வயசுல வர ஒரு வித இன்ஸ்பாக்ஷன்தான் அதுன்னு புரிஞ்சுக்கிட்டாரு... இப்ப தான் எந்த உறுத்தலில்லாம் நிம்மதியா இருக்கேண்டி!"

பெரும் நிம்மதியும் அமைதியும் அவளிடம் தெரிந்தன.

"தேங்க் காட்... உடம்பை நல்லா கவனிச்சிக்கோ... டெலிவரிக்கு இங்கதானே வருவே!"

"இல்லை... அம்மா, அப்பாவை இங்கே வரவழைச்சிடலாமனு நினைக்கிறேன்... குழந்தை இங்கேயே பிரக்ஷணம்கிறது இவரோட விருப்பம்! அப்பதான் அமெரிக்கன் சிட்டிசனாக முடியுன்னு சொல்தாரு... தானும் சின்னுட்டேன்..."

"ஒகே ஹீலு... டேக் கேட்... டை!" என்று வைத்தபோது, பாதிக்கப்பட்ட அவளே அந்த நினைவுகளிலிருந்து விடுபட்டு விட்டாலும், தன்னால் மட்டும் கலபத்தில் மறக்க முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கம் எழுவதாய்!

அதுவும் ஆகையைப் பார்த்த மாதிரித்தில், அவளுடைய நல்ல குணங்களை எல்லாம் மீறி அந்த மொற்றுத் தனமும், பொய்யையும் மனதில் தெருடலாய் விவரப்பெறப்போகாத அவளால் இன்று வரை தடுக்க முடியவில்லை.

மீது வரம் வேகமாக விரைவாக வெளிக்கிழைமை அன்று கண்ணாடி லேயே தீபா அலுவலகத்திற்கு வந்து விட்டாள்.

"ப்ரீதி! இன்னிக்கும் உங்களுக்கு அண்ணா வீடு தரலையா? சரி... மதியம் லன்சுக்கு அப்போம் ஹால்டுக்கு போய் ரெண்டு நாளைக்குத் தேவையான திங்கல் எல்லாம் பாக்க பண்ணிட்டு நாளை மணிக்கு ரொடியா இருங்க... நாங்க ஷாப்பா வந்திடுவோம்" என்றவன் ஸ்ரீரையைப் பாக்கச் சென்றான்.

தன்னுடைய மறுப்பிற்குப் பயனின்றிப் போகவே, மதியமே ஹால்டுக்கு வந்து விட்டான் அவன்.

அதிகமாக அன்று கணயாவும் அறையிலிருந்தான்.

"என்னடி... எத்தனை மணிக்கு கிளம்பறே! இன்னும் துணி எல்லாம் எடுத்து வைக்கலை போலருக்கு!" ஆவத்தடன் விசாரித்தான்.

"ப்... எனக்கு இன்ட்ரஸ்ட்டே இல்லை கூடு... இது வரைக்கும் மாமா வீட்டைத் தவிர எங்கேயுமே நான் எதுத் தங்கிதில்லை... அதான் ரொம்ப யோசனையா இருக்கு!"

"உனக்கு ஒரு தன்னியறிவிப்பு மாதிரித் தானேடி! எனக்கு மட்டும்தான் இப்படி ஒரு ஆப்பாக்கினிடி கிடைச்சா குடியாகக் கிளம்பிடுவேன்! சரியான கட்டுப் பெட்டிடி நீ! மத்தவர்கெல்லாம் பெரிசா பெண்ணுரிமை அது இது என்று எழுதற ஜர்னலிஸ்டா இப்படி என்று ஆச்சரியமா இருக்கு!"

"உனக்குப் புரியாது... விடு! பெண்ணுரிமை எல்லாம் சரிதான்... ஆனா மனக்குப் பிடிக்காத... ஒப்பாத

விஷயத்தை சொயத்தானே யோசனையா இருக்கு என்று சொல்றேன்..."

"எனக்கு ஒரு சந்தேகம்... கொஞ்ச காலமா உன்னுள் அறியாமலே தீ அந்த ஆகையை விரும்ப ஆரம்பிச்சிட்டி யோன்று எனக்குத் தோணுது... அது சரியா... இல்லை?" இருந்தான்.

"ஏய்... அப்படி எல்லாம் ஒண்ணும் கிடையாது... தீயா ஏதாவது கற்பனை பண்ணிக்காதே! ஆகாய் அழைச்ச தாலயும்... அவரோடப் போகணும் கிறதாலயும் தான், நான் இவ்வளவு யோசிக்கிறேன்... அது தெரியுமா?"

"அதான் ஏன்னு கேக்கிறேன்... மனகல ஒண்ணு மில்லைன்ன இயல்பா போய்டு வர வேண்டியது தானே? அதோட தீயா தான் இப்ப உனக்கு ஒரு தல்ல தேவியா கிட்டாங்க... அப்புறம் என்ன தயக்கம்?"

"உனக்கு சொன்னா புரியாது... விட்டு... நான் கிளம்பணும்" என்றபடி தன் துணிகளை அடுக்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

கிளரென்று கணயா சிரிக்கும் ஓலி கேட்டது.

"என்னடி சிரிக்கறே?" கோபத்துடன் திரும்பிக் கேட்டான் அவன்.

"ம்... இன்னும் கொஞ்ச தானா தன்னலத் தெரியப் போகுது... ஜோதிகாவுக்கு குர்யா யாருன்னு தெரிஞ்சு மாதிரி... பாப்போம்..." கூறிவிட்டுக் குறும்புடன் புன்னகைத்தான்.

***

சரியாக நான்கு மணிக்கு அனைவரும் வந்துவிட்டார்கள். அனைத்து மிஸ்டர்ஸ்கள் பந்திசை.

அவர்கள் சொற் 'ஸ்கார்பியோ'வை சிக்கத்தர் ஓட்டி, ஆகாய் முன இருக்கையில் அமர்த்திவிட்டார்கள்.

யின்றும், ஸ்ரீரையும் தீயாவும் அவளும் இருந்தனர். வழி குழுவதம். ஒரே கிளட்டலும் கேடீயுமாகப் சொகுது இனிதே சொற்றது.

அன்றுதான் முதன் முறையாக, ஆகாயின் 'சொல்லு ஆஃப் திரிபுமண'வும் 'இயல்பான புன்னகையையும் கண்ட பந்திசை' பெரும் வியப்பு!

இவனால், இவ்வளவு இல்லறவாக்க கூட கேட்டுச் சொய்த படிப் பழக முடியுமென்ற ஆச்சரியமும், ஆராய்ச்சியும் மனதில் கை கோத்தன.

அப்போது கிளரென்று திரும்பினான் அவன்.

"இந்த தேக்கல் கிவிங் எதுக்குத் தெரியுமா ஸ்ரீரே... இந்த லேடி வசிஷ்டர் வாயால, பிரம்ம ரிஷி பட்டம் கிடைச்சதே அதுக்குத்தான்..."

அவனைக் காட்டி சிரிக்காமலே அவன் கூற, விழிகளில் மட்டும்தான் பூக்கள் மலர்த்திருந்தன. பாவைய, அந்தக் கண்ணக்குழியையே சோம்பலாய் வருடியது.

அந்த திமிடம் அவனுடைய முகமும், அந்தக் குறு குறுத்த விழிகளில் கசிந்த புன்னகையும், மாயக் கண்ணாளின் சிப்பை அவளுக்கு திணைவுபடுத்தின.

மனதிறஞ் இனம் புரியாத ஏதோ ஓர் உணர்விறழ புதிதாய் தெய்வப்படுவது புரிவதாய்!

மன்னில் தட்டம்மது கண்ணே, விதை திடீரென்று மாமகி பூக்களை செறித்தாற்போல் ஒரு உணர்வு!

தீயாவும், ஸ்ரீரையும் ஆகாயுடன் ஏதாவதொரு விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசியபடியே வர, பந்தி மட்டும்தான் மனையாக அமர்த்திருந்தான்.

சிக்கத்தர் எல்லாவற்றையும் கேட்டு சித்து கிரித்தபடி, கண்ண ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

"ஏன் தீயா... உன் பந்திசைப் பேச மாட்டாங்கா? பேசுவால மட்டும்தான் பேசுவாங்கா?" கிணலாக வந்த ஆகாயின் குரல், அவனை உகப்பிவது.

உடனே, தீயா அவனிடம் திரும்பினான்.

"ப்ரீதி... ஏன் ரொம்ப அமைதியா வீரே? பல்ல... எங்கோட பேச்சில் தீயும் கலந்துக்க கூடாதா?" கொஞ்சலாகக் கேட்டான்.

சன்னமாக முறுவலித்த பந்தியும், "என்ன போறது தீயா? தீயும் எல்லாரும் தல்ல பந்திசை... உங்களுக்குள்ளே யுலகல் பண்ண திறைய விஷயம் இருக்கும்... இதிலே நான் எதுக்கு குறுக்கே..." மெல்லிய குரலில் கூறினான்.

"ஸ்ரீரே... அவங்களை ஏதும் பிரட்டி அழைச்சிட்டு வந்திருக்கியா? ஊர் விஷயங்களை எல்லாம் 'பந்திசை' டிப்'புல வெச்சுக்கிட்டு பேசு முன்னால எல்லாறையும் ஆட்டுவிக்கிறவளுக்கு பேசத் தெரியலென்று சொன்ன தம்ப முடியுமையே?" ஆகாய் குறும்புடன் கேட்டான்.

"என்னை எதிலயுமே இழுக்காதே ஆகாய்... நான் அவளுக்கு பாஸா... அவ எனக்கு பாஸான்று புரியாம தானே பயத்திட்டிருக்கேன்..."

கிண்டலாக அவன் முடிந்த உடனே, ஆகாஷின் முகம் சட்டென்று கருந்வி இறுகுவதை கண்ணோரப் பார்வையில் உணர்ந்தான் ப்ரீதி.

"ஆகாஷ்! நாம் ரெண்டு பேரும் தான் தனி! அவங்க மூன்று பேரும் பத்திரிகைக்காரங்க... யி கேசுபுலு! என்றான் தீபா.

"பத்திரிகைக்காரங்களா இருந்தாலும் நான்கு மூன்று பேரும் ஹைம்லெஸ்... தெரியுமா?" சிக்கத்தச் செதுவாகக் கேட்க, பேச்சு களை கட்டியது.

கிண்டலும் கேவியுமாகப் பயணம் தொடர், அவர்கள் அம்ரிதி காட்டிற்குள் நுழையும்போது, இரவாகி விட்டது.

***

இரவின் கருமையும், உயர்ந்த மரங்களும், மலைத் தொடர்களும் கரிய திழல்களாய் தொடர், அந்த கெட்ட ஹவுசிற்கு சென்று இறங்கியபோது, சில்லென்று விசிய குளிர்ந்த காற்று, அவர்களை மெதுவாக தலம் விசரித்து வரவேற்றது.

வாசலிலேயே காத்திருந்த கேர் டேக்கர் அவர்களை வரவேற்க, வாட்ச்மேன் லக்கேஜுகளை எடுத்து வர, அனைவரும் பின் தொடர்ந்து சென்றனர்.

அங்கிருந்த அறைகளில், ஆள்கள் மூன்றிலும், தீபாவும் ப்ரீதியும் ஒரு அறையிலும் தங்கிக் கொண்டனர்.

அங்கு, முழு நேர சமையல்காரர் ஒருவரும், ஒரு உதவியாளரும் இருந்தனர்.

அந்த இரவின் குளிர்ச்சி இதமாக, சூடாக இட்லியும், சப்பாத்தியும் கோழிக் குருமாவுடன் கவையாகப் பரிமாறப் பட்டன.

இரவு சாப்பாடு முடிந்து அறைக்கு வந்ததும், ஒரு ஸ்டூடியைய அணித்து கொண்டு படுத்த ப்ரீதியிக்கு, ஏனோ பெரு நேரம் உறக்கம் வரவில்லை.

பிறகு ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் ஏதோ எந்தும் கேட்டு விழித்த போது, தீபா அருகில் இல்லை... அவள் படுத்திருந்த இடம் வெற்றிடமாக...!

அவளும் உறக்கம் வராமல் வெளிக் காற்றை கவாசிக்க, விரும்பிச் சென்றிருப்பாளோவென்ற எண்ணம் வர, சோம்பலுடன் எழுந்து மெதுவாகக் கதவைத் திறந்து வெளியில் வந்தாள்.

அங்கு வானநாயில் யாரும் இல்லை...! தோட்டம் சோடியம் வேப்பா வெளிக்கத்தில் மஞ்சள் சாயம் பூசியபடி ஒளிந்து கொண்டிருந்தது.

அவள் தோட்டத்திற்குச் சென்றிருப்பாளோ என்ற ஐயம் எது, வெராந்தாவின் கோடிக்குச் சென்று படிசுவில் இறங்க முற்பட்டபோது கேட்ட பேசுக்க் குரல், அவளை திறுத் தியது.

"சிக்கத்தர்... எனக்கு பயமா இருக்கு! அண்ணாவும், அம்மாவுக்கும் பயத்து எத்தனை தூள் தூள் தாம் திருட்டுத் தனமா சத்திக்கிறது? இப்பவும் ப்ரீதி தல்லாத் தூங்கிவிடப் புறம் தள்ளி விளம்பி வந்தேன்... ஆகாஷே கேடயமா வச்சு நாம் ரெண்டு பேரும் எவ்வளவு தான் தான் தப்பிக்க முடியும்? பேசாம அம்மா கிட்டயும் அண்ணா கிட்டயும் கூடிய சீக்கிரமே பேசிடலாம்னு நினைக்கிறேன்..." ஆதங் கத்தடன் சிக்கித்தான் தீபா.

"உங்கம்மா தான் பாவம்! ஆகாஷைத் தான் மாப் பிள்ளையா தினைச்சி கற்பனை பண்ணி பெரிய கஷ்டக்

கோட்டையெல்லாம் கட்டியிருக்காங்க... அவங்களுக்கு தான் சொல் ஏமாற்றமா இருக்கும். முரளிகூட பாவா யில்லை... ஆனா அவருக்கும் இது ஷக்காதான் இருக்க லும்னு நினைக்கிறேன்."

"ஆமாம்... ஆகாஷுக்குத் தான் நாம் தேங்கல் சொல் வணம்... அவர் கூட தான் வெளியே போனேன்ற கதையிதழல்தான் அவங்க ரெண்டு பேரும் பேசாம இருக் காங்க... ஆனா அவர் நம்ம ரெண்டு பேரு காதலை கேந்து வைக்கத்தான் உதவி பண்ணாரென்று தெரிஞ்சா, அவர் மேலேயே கூட அவங்க கோபம் திரும்பலாம்!" ஒரு பெருமூச்சுடன் தீபா கூற விழித்துப் போனான் ப்ரீதி.

இதயம் பலமாய் முரக கேட்ட, மூச்சுக்காற்றைத் தேடி உள்ளுறுப்புகள் தவித்தன.

அவர்கள் மூவரும் சேத்து போட்ட ஒரு திரை மறைவு; நாடகம் வெளிச்சத்திற்கு வந்தபோது, ஏனோ அறை அவளால் ஜீர்ணிக்கவே முடியவில்லை.

திடீரென்று மூச்சு முட்டுவதைப்போல் ஒரு உணர்வு! நம்ப முடியாத கனவொன்று. திடீரென்று திசு மாணதைப் போல் தலை சுற்றியது.

முரளியின் எதிர்பார்ப்பும், விருப்பங்களும் அவன் பேச்சிலிருந்தே அவள் அறிந்ததுதான். ஆகாஷையும், தீபாவையும் இணைத்து வைக்க அவர்களுடைய குடும் பமே முயன்று கொண்டிருந்த நேரம் இது!

இந்த அதிர்ச்சியை அவள் எப்படி எதிர்கொள்வான் என்று எண்ணும்போதே, தீபாவின் சினுங்கலும் பேச்சும் தொடர், வேகமாகத் திரும்பி அறைக்குள் வந்தபோது மூச்சு வாங்கியது.

எதிர்பாராமல் கேட்ட பேச்சு, அவளைப் பெரும் சஞ் சலத்தில் ஆழ்த்தியதாய்!

ஆகாஷ் - தீபாவைப் பற்றி அவள் ஒரு விதமாகக் கணித்திருக்க, திணைமையே வேறு விதமாய் இருப்பதை உணர்ந்தபோது, தான் எப்படி உணர்விறோமென்றே அவளால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

இந்தப் பயணத்தை பயன்படுத்தி, மெதுவாக ஆகாஷைப் பற்றி தீபாவிடம் எச்சரிக்கை சொல்லலாம் வென்று எண்ணி, அதை செயல்படுத்தும் முன்பே இந்த திமிச் திருப்பத்தை அவள் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

ஆகாஷ் தன் தளபனாகும், கசினுக்கும் உதவி செய்யவே அன்று தியேட்டருக்கு வந்திருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்தபோது, தன் கணிப்பு மீண்டும் தவறாகிப் போனது புரிந்தது.

வெகு நேரம் விழித்திருந்தபோதும் தீபா அறைக்கு வரவில்லை... மெல்ல மெல்ல உறக்கம் வந்து அவளை அணைத்து ஆட்படுத்தியது.

வெளியில், இருளை சம்மதாச் செய்து உச்சி வானில் உலா வரத் தொடங்கியிருந்தது முழுதிலவு!

18

ப்ரீதி மீண்டும் கண் விழித்த போது, லேசாக விடிய ஆரம்பித் திருந்தது.

முள்ளினங்கள் சங்கீதம் கற்றுக் கொள்ளாமலே பண்பாடி, அந்த

பிராந்தியத்தையே கலக்கப்பாய் உகப்பி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

சோம்பலுடன் புரண்டபோதுதான், அருகில் படுத்திருந்த தீபா நல்ல ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருப்பதைக் கண்டான் அவன்.

மெல்ல எழுந்து, அவளுடைய உறக்கம் கலைக்காமல் குனிந்து முடித்து பூசல்வாரணித்து தயாரானபோது, மணி ஆறு என்றது கவர்க் கடிதாரம்..!

அப்போதும் தீபா விழித்திருக்கவில்லை.

மெதுவாக கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தால், சோம்பலுடன் விழிக்க ஆரம்பித்து விடியலுடன் கை கோர்த்திருந்த அந்த அற்புதமான இடம், அவனை இரு கரம் தீட்டி பகைமையுடன் வரவேற்றது.

வியப்பினால் விரிந்த விழிகளுடன் இயற்கையின் அழகை விழிகளால் வருடி, இதயத்தில் தேக்க முயன்றபடி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

அப்போதுதான், அந்த கெஸ்ட் ஹவுஸிலிருந்து ஒரு மண் பாதை காட்டிற்குள் செல்வதைக் கண்டான் அவன்.

அங்கு வாசலில் தின்றிருந்த வாட்ச்மேனிடம், அந்தப் பாதையில் செல்லலாமாவென்று கேட்க, அவரும் தலையசைத்தார்.

மெதுவாக நடத்து சென்றபோது, அந்தத் தனிமையும், பகைமையும் மனதை ரய்யமாக்க, இதமான குளிர் காற்று முகத்தில் மோதி காதோ முடிகளிடம் சில்லிவும் செய்தன.

அங்கு சுற்றிலும் உயர்ந்து தெரிந்த பசிய மலைகளையும், கரநிள் கவாசச் சிறிலும், பறவைகளின் பாவை

களும் மட்டுமே பரவியிருந்த குழந்தைகளையும் எடுத்த படி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

திடீரென்று அடுத்தமான காலடியோசை அருகில் கேட்க, யோசனையுடன் திரும்பினால் அங்கு ஆகாஷ் வந்து கொண்டிருந்தான்.

அவன் திரும்பியதை உணர்ந்ததும், லோக முறுவலித்தவன் "குட் மார்னிங்" என்றான்.

பதிலுக்கு "குட் மார்னிங் சார்" என்று அவன் வாழ்த்த. "உனக்கும் ஏன் மார்னிங் வாட் பிடிக்குமா?" இயல்பாகக் கேட்டான்.

"ம்... ரொம்பப் பிடிக்கும்... ஹாஸ்டல் கேம்பஸ்-க்குள்ளேயே தினம் நடப்பேன்..."

"எனக்கு இந்த மார்னிங் வாத்தான் பெரிய சப்பரெஷ் டெஸ் டானிக் மாதிரி! என்னோட மைண்ட் சிலாக்ஸ் ஆகணும்கூட இப்படி நடத்தத்தான் உண்டு!"

"எனக்கு வாக்கிங் ரொம்பப் பிடிக்கும்ன்னாலும், என்னை சிலாக்ஸ் பன்றது மெலோடியல் ட்யூபிக்குடான்!" கூறிவிட்டு உடனே உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டான் அவன்.

தான், அளவுக்கு மீறி அவனிடம் பேசி விட்டோமோ வென்ற தவிப்புடன் அவன் தின்று விட்டபோது, கீழ் உதடுகளின் மீது அழுத்தப் பதிந்திருந்த அந்த வெண்ணிற முத்துப் பற்களின் மீதும் குழித்த கள்ளங்களின் மீதும் அவன் பார்வை ஒரு கணம் பதிந்தது.

அவளுடைய தயக்கத்தை உணர்ந்தவன், அதை இயல்பாக முயன்றபடி, "ஏன் தின்னுட்டே? கம்.. லெட்ஸ் கோ!

மயூசிக்கைப் பத்தி சொன்னே இல்லையா? எனக்கும் மயூசிக் ரெம்பப் பிடிக்கும்... மெலோடியல், பாப், சீயாஸ்டிக், ஸ்லாமை!" சிறு முறுவலுடன் தோளைக் குறுக்கி வைக்கை விசித்தபடி முடித்தான்.

ஒரு சிறிது தூரம் அவன் மெனமாவே வரவும், "தயக்கத்தெல்லாம் எங்கே? ஹாஸ்டல்லே இருக்கே? அம்மா, அப்பா வெளியூரிலே இருக்காங்களா?" ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

"இல்லை... அப்பா, அம்மா என் சின்ன வயசிலேயே இறந்துட்டாங்க! மாமா விட்டில்லாதான் வளர்த்தேன்... என் மாமா பொன்னுதான் வீலா!"

அவன் முடிப்பதற்குள் "ஓ..." என்ற அவனுடைய ஆழமான குரல் அவனை நிறுத்தியது.

மீண்டும் அவன் மெனத்தை துணைக்கொழக்கவும், "ம்... அப்பறம் ஏன் ஹாஸ்டல்லே இருக்கே?" அவன் ஊக்கினான்.

"மாமாவுக்கும் மாமிக்கும் தொத்தரவா இருக்க வேண்டாமென்னுதான் வேலை கிடைச்சவுடனே ஹாஸ்டலுக்கு போயிட்டேன்..." மெதுவாகக் கூறியவளையே கூர்மையுடன் தோக்கிவனின் விழிகளில் கடும் யோசனை!

முதன் முதலாக அவளுடைய மென்மையான மறுபக்கத்தையும், புதிய பரிமாணத்தையும் பார்த்த திகைப்பு, மனதில்!

"ப்... இது புரியாம நான் வேற உன்னை வேலைவிலுருத்து தூக்கிட்டேன் இல்லை..! ஆனா, தீதான் உடனே முாளிகிட்ட ஜாப்லே சேர்ந்துட்டியே... ம்..." யோசனையுடன் மலை முகட்டை வெறித்தபடி கூறினான்.

"அப்ப கூட பணம் ஒரு பங்கையை இல்லை! ஏன் அப்பாவேட... சொத்தெல்லாம் வித்து மாள ஒரு பிசைட்டெபாசிட்டு போட்டு வெச்சிருக்காங்க... ஒரு வீடு இருக்கு... தன் மாளம்தான் கொஞ்சம்..." உடனே உதட்டைக் கடித்து நிறுத்தினான்.

அவனிடம் அடிபட்டதை, அவனிடமே கூற மனம் தங்கும்போதே, அவன் குரல் இடைமறித்தது.

"எனக்கும் அதே தான்... அந்தக் குழந்தைக்கு மருத்துவ உதவிய தானே செஞ்சிருந்தா அது வேற... பட் தீயோஸ் பண்ணி செய்ய வச்சபோட... ம்... வேண்டாம்... பழசையெல்லாம் மறத்துடலாமே..."

"சரி... நானும் அப்படி செஞ்சிருக்கக் கூடாது... ஏதோ ஒரு வேகம்... தீங்க பேட்டி குடுக்க மறந்த கோபம்... ஸ்லாமை சேர்த்து..."

"ஓகே... பாஸ்ட் இஸ் பாஸ்ட்! 'டிட் சீயாட் டேட்'ன்னு ஸ்லாமை முடிஞ்சிருச்சி... அதனால் ஒரு நல்ல சிப் போட்டளா சிக்கத்தி இழுத்துட்டான்... அனா முறையிட்டே தானே தீ வொர்க் பன்றே... அவனும் சிக்கத்தும் எனக்கு ஒன்னுதான்!" தோளைக் குறுக்கியபடி கூறினான் அவன்.

***

பிறகு இருவரும் அமைதியாகத் தங்கள் நடையைத் தொடர், எங்கிருந்தோ ஒலித்த ஒரு குகமறியாப் பறவை யின் குரலோசை அவனை ஈர்த்தது.

சட்டென்று திரும்பி தின்று அதைக் கூத்து கவனித்தவனிடம், அவன் பார்வை வியப்புடன் படித்தது.

"உனக்கும் பேர்ட்ஸ் என் பிடிக்கும்?"

"ரொம்ப... பேர்ட் வாட்சிங் எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்... எல்லாவதும் எனக்கு பிடிச்சாலும் ஒரு குரு தில்லா அழகா இசைக்கிற அந்தப் பறவைகளின் ஒரு குரலுக்கு தான் எல்லாவு கத்தி! பூபாணம் பாடுகிற குயில்... சிவசுமரி சேதனை கத்துக்கிட்டு பாடற மாதிரியான தேன் கிட்டுக்கோட அந்த ஓயி... ஓ... லவ்லி!"

இன்னுயன் பிட்டா, பர்பின் ஹெரன், "பெனெயிங் கோ, ஜுகோ, லாப் விஸ், கோல்டன் ப்ளோவர் இது மாதிரி நிறைய பேர்ட்ஸ் பிடிக்கும்... இந்த சததம் எந்தப் பறவையனு போலிக்கிறேன்.

இரு கைகளையும் கன்னத்தில் பதித்து சசனையுடன் முகம் திமிர்ந்தி, மரக் கூட்டங்களிடையில் அந்தப் பறவையின் முகவரியைத் தேடிய அவனின் முகம், அந்த நிமிடம் அவனுக்குள் ஏனோ ஆழப் பதிவதாய்!

சிறிது தோம் தன்னையறியாமல் அவனையே சசித்தவன், "அப்பறம் ஏன் நீ அந்தத் துறையைத் தேர்ந்தெடுத்துப் படிக்கலா?" ஆவலுடன் கேட்டான்.

இயல்பாகத் திரும்பியவன், "அதெல்லாம் ஒத்து வராததுனு மாமா சொல்லிட்டாங்க... பெரிய பணக் காரங்க வேணா, பொழுது போகாம அதை ஒரு ஹாபி மாதிரி செய்யலாம்... எங்களை மாதிரி மிடிஸ் கிளைஸுக்கு சம்பாதிக்கிற மாதிரியான ஒரு படிப்பு தான் முக்கியம் ஸ்டூடென்ட்... ஐன்ஸ்டீன் கூட அவங்களுக்கு விருப்ப மில்லை..." சிறு சேதத்துடன் கூறினான்.

"ம்... அப்பறம் எப்படிப் படிச்சே?" அவனைப் பற்றி மேலும் அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் தெரிந்தது அவன் குரலில்!

"என் மனசுல சில வட்சிங்கள் இருந்தது... சாதாரணமா ஆர்ட்ஸ் குரூப் எடுத்து படிச்சி எல்லாவுக்கும் மாதிரி வேலை பாகிதரில் எனக்கு விருப்பமில்லை... ஜுவாலாஜி ரூடிச்சி ஆர்னிதாலஜி படிச்சிட்டு பேர்ட் வாட்சிங் பத்தி ரிசர்ச் பண்ணலாம்னு ரொம்ப ஆசை! ஆனாலென்தான் ஒத்து வரலா! அடுத்த சாய்ஸ் கிட்டேன்!" கூறி முடிந்தவனின் இதழோங்கன் ஏதோ நினைவில் கருங்கின.

"என்ன... வேறொவ்வது திரைவேறாத ஆண இருக்கா?" அவனையே ஊடுருவியபடி கேட்டான் அவன்.

"ஏன்... அதை நீங்க திரைவேறதப் போறீங்கா?" சட்டென்று கேட்டுவிட்டு உதட்டைக் கடித்துக் கொண் டான் அவன்.

மனதிற்குள் சில்லென்று ஒரு குளிர் பரவ, அதிக உரிமை எடுத்துப் பேசி விட்டோமோவென்ற பயம், அவனை ஆக்கிரமித்தது.

"ம்... முடிஞ்சா ஹெல்ப் பண்ணலாமேன்னுதான்... உனக்கு ஒன்னு தெரியுமா? ஃபீபெஸ் ஆர்னிதாலஜிஸ்ட் ஜீவனத்தம் பத்தி நீ என்ன நினைக்கிறே?"

"ம்... அவரோட பூக்ஸ் சிலது படிச்சிருக்கேன்... அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?" ஆவலுடன் கேட்டான்.

"அவர்... என்னோட தாத்தா!" அவன் கூறியதும் நம்ப முடியாத வியப்பில், அவன் விழிகள் மிரிந்தன.

"சின்ன வயசுல அவர் 'பேர்ட் வாட்சிங்'க்கு போதும் போது சில தடவை நானும் கூடப் போயிருக்கேன்... அதனால் அதிலே எனக்கும் கொஞ்சம் இண்டிரெஸ்ட் வந்தது... அப்பறம் படிப்பு அது இதுன்னு அப்பா விடற தில்லை! அப்பாவுக்கு தொழில்நுட்ப முக்கியம்... அதிலே என்னை ஈடுபடுத்தலாம்னு, என்னைப் படிப்பது முடி

ஒக்கா ஈடுபடுத்தி வேற என்னமோ வராதபடி சொல் லாயிசு. முடிக்க வச்சாரு... தாத்தாவும் இறந்துட்டாங்க... என் இண்டிரெஸ்ட் மாறிச்சி!"

"இப்ப அவரோட பூக்ஸ்... கலெக்ஷன்ஸ் எல்லாம் நான் தான் ஒரு ஸைப்ரி மாதிரி வச்சி பாதுகாத்திட்டு விரேன்... உனக்கு அதிலிருந்து ஏதாவது பூக்ஸ் வேணும்தான் எடுத்து பூல் பண்ணிக்கலாம்..." சிறு முறுவலுடன் முடித்தான்.

"ஓ! தேங்குது சா!"

"வெல்கம்! நான்கூட அவர் எழுதின புத்தகத்துல பறவைகளைப் பத்தின நிறைய ஆர்ச்சியமான விஷ யங்களைப் பத்திப் படிச்சிருக்கேன்..."

"ஆமாம்... பறவைகளிலே தூக்கணாங் குருவிக்க கூடு எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்... அழகா வாசல் வச்சிக் கூடு கட்டி இரவு தேரக் கருமை இருட்டை தூர விட்டாறுக்கு யின் மினிப் பூச்சிகளை எடுத்து வந்து கூட்டுக்குள்ளே வச்சி வெளிச்சத்தை வரவழைக்குமாம்..." வியப்புடன் கூறினான் அவன்.

"ம்...! அதைவிட ஆர்ச்சியமான பறவை ஒன்னு ஆன்டிரேவியாவிலே இருக்காம்... 'அட்லஸ் பவர்' னு பெரு! அந்த வகை ஆண் பறவை, பெண் பறவையைக் கவர்வதற்காகவே சின்ன வசந்த மரணிகை கட்டுமாம்!"

"சின்னக் குச்சிகள், மரத் துண்டுகள் எல்லாத்தையும் சேலிக்க கூடு கட்டி, கூழாங்கல், சிப்பி, பூக்கள், பழங்களால அலங்கரிக்குமாம்... இந்த பறவைக்கு தீலம் அல்லது பச்சை நிறத்துல எச்சில் கரக்குமாம்! அதை உமிழ்ந்து தான் கட்டுற கூட்டுக்கு வண்ணம் பூசுமாம்!"

"இதைக் கட்டறதுக்கு பல மாதங்கள் வரைக்கும் கூட ஆகுமாய்! அதுக்கப்பறம் தன் காதல் பறவை எதிரே போய் காதல் நடணம் செய்யுமாம்!"

"அதைப் புரிஞ்சிக்கிட்ட அந்தப் பெண் பறவையும், அந்த வசந்த மரணிகைக்கு வலுமாம்! அந்த ஆண் பறவை தந்த காதல் பரிசை எடுத்துக்குமாம்! ஆர்ச்சியான இல்லா?"

அவன் கூறக் கூற, அவனுள் வியப்பு வந்தது.

சிலோன் போனப்ப தாத்தாவோட போய் எல்லாம் பாத்திருக்கேன், எனக்கு ஸ்பூன் பில், இன்னுயன் ரோஸ், சிலோன் லாரிகிட், ஆர்னிதாலஜிக் ஜுவாலாஜி சொல்லப் படுற ரெயினபோ கிங் பிஷ், சிலோன் பஞ் மேக்கப், மலே பிட்டர்ன், விசிலிங் டீல், பஞ் கூட்ட இப்படி எல்லாமே பிடிக்கும்.

எல்லா விஷயத்தையும் ஆழத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் புத்திசாலி அவனென்பது புரிந்தது.

"யா...! இட்ஸ் அமேசிங் சா!" உற்சாகத்துடன் கூறிய வளுக்கு, தாங்களிலிருவரும் பேசிக் கொண்டே வெகு தூரம் வந்து விட்டது புரிந்தது.

அவனைப் பற்றி நன்றாக உணர்ந்த ப்ரேயிப்புடன்... தன்னைப் பற்றிய விஷயங்களை எல்லாம்... இவ்வரை தான் வெறுத்து வந்த ஒருவனிடம் எப்படி இவ்வளவு இயல்பாகப் பகிர்ந்து கொள்ள முடிந்ததென்ற வியப்பும், யோசனையும் மனதில் ஆழமாய் வேரோடின.

தனக்கு என்னாயிற்று... ஒரு இனங்காலை நேரத்து மென் விடியல் தன்னை மிகவும் பலனெப் படுத்தி விட்டதோ... தெலுசிதற்குள் பல கேள்விச் சாங்கன்!

திடீரென்று, அசையாமல் தின்று தனக்குள் மூழ்கி புருவங்கள் நெரிய யோசித்தபடி தின்றவனைக் கண்ணும், அவனுடைய ஒற்றைப் புருவம் கேள்வியாய் உயர்ந்தது!

"ப்ரீதி!" சொடக்குப் போட்டு அவன் அழைத்த வுடனே கலைந்தவன், குழப்பத்துடன் திமிர்ந்தான்.

"ஏன்... என்ன திடீர்னு உனக்குள்ளேயே மூழ்கிட்டே! இப்பதான் கொஞ்சம் முன்னாடி ரொம்ப சத்தோஷமா

"தெய்வம் சொன்னே... அப்பறம் ஏன் இந்த ஒதுக்கம்...? புரியலையே?" ஆழ்ந்த குரலில் கேட்டான்.

"ம்... ஒண்ணுமில்லை... நாம் சொம்ப தூரம் வந்தது... டோம்ஸ் தினைக்கிறேன்... கெஸ்ட் ஹவுசுக்குத் திரும்பிப் போகலாமா சார்?"

அவளிடம், திடீரென்று ஒருவித விலகல் தன்மை தெரிந்தது.

"உன் கிட்டே ஒரு விஷயம் சொல்லணும்னு தினைக்கிட்டுருந்தேன்... இப்ப நான் உனக்கு ஹோஸ்டா இருக்கலாம்... ஆனா இந்த சார் எல்லாம் வேணாமே! 'ஆகாஷ்'யுடைய பேர் ஒண்ணும் கரடி, புலி, சிங்கம்விற மாதினி கூப்பிட ஒண்ணும் கஷ்டமா இல்லையே? நல்லாதானே இருக்கு?"

அவன் குரலில் தெரிந்த இதமான கேலி அவனை அமைதிப்படுத்தினாலும், இவ்வளவு நேரம் பேசிப் பழகியதை மறக்கடிக்க, திடீரென்று மனதில் பரவிய டீலாவின் ஞாபகம் ஒன்றே போதுமானதாய்...!

உடனே நிமிர்ந்தவன், "சாரி சார்... உங்களை என்னால் அப்படிக்க கூப்பிட முடியாது!" உறுதியான குரலில் கூறினான்.

"ஏன்...?" கூன்மையுடன் வந்தது அவன் குரல்.

"என் தெருங்கிய தன்னார்களை மட்டும் தான் நான் பேர் சொல்லி இயல்பாக் கூப்பிடுவேன்..."

அவன் முடிக்கும் முன்பே, "அப்போ முரளி உன் தெருங்கிய தன்னா? அவனை மட்டும் பேர் சொல்லி கூப்பிட்டே?" அழுத்தமான குரலில் கேட்டான்.

"நான்... எப்போ...?"

"தெய்வ காரியை வரும்போது ஒரு நடவடிக்கை இயல்பா 'முரளி' என்று சொன்னேன்" அவன் குரலில் புரியாத ஒரு பாவனை!

"அது... அவர் என்னோட பால்... அப்படிக்க கூப்பிடணும்விறது அவரோட ஆட்டர்... அதை என்னால் மீற முடியாது!"

"ஓ! அது வெறும் பால்... எம்ப்ளாஃ சிலேஷன்ஷிப் தானே? அதுக்கும் மேலே ஏதும் இல்லையே?" விழிகள் இடுங்கக் கேட்டான்.

அந்த நிமிடம், அவன் பாவை சில்லென்றிருந்தது.

"ஏன்? அப்படி ஏதும் இருந்தா தீங்க என்ன செய்யப் போறீங்க?" அவளும் விம்பாகவே கேட்டாள்.

"ம்... ம்... ஒண்ணும் செய்ய முடியாது... ஆனா இல்லலை தான்... இல்லையா?"

கண்ணோரங்கள் கருங்க விழிகளில் ஒருவிதக் கூன்மையுடன் அவன் கேட்டபோது, அவளால் பொய் சொல்ல முடியவில்லை.

"ம்... யு ஆர் ஹாட் சார்... இட்ஸ் ப்ரூவ்லி எ ரிசினஸ் சிலேஷன்ஷிப்..." என்றபடித் தோளைக் குறுக்கியவன், "நாம் போகலாமா? தீபா தேடுவாங்க" என்று திரும்பினான்.

"ம்... என்கிட்ட இருந்து தப்பிக்க ஒடலாமனு பாக் கறியா?... ம்... தீ எங்கே போறேன்னு பாக்கறேன்..." ஒற்றை விரலை எச்சரிக்கையுடன் உயர்த்தியபடி திடீரென்று பூத்த குறும்புடன் கூறினான் அவன்.

ஏதோ தப்பிக்க முடியாத தனி கழலில் சிக்கிக் கொண்டதைப் போல ஒரு உணர்வு தன்னைக் குறு, திடுக்கிட்டுப் போனான் அவன்.

அச்சில் வாந்தெடுத்த தங்கப் பதுமையாக தலை குனிந்து நின்றிருந்தவளை, அவன் விழிகள் முதன் முதலாக சாணையுடன் வருடின...

இன்று அவளைக் கண்டபோது, "பூக்கள் சிதறும் தீயோவென்று தோன்றியது.

அவளுடன் பழகிக் கடந்த பழைய தினைவுகளால், மனதில் பெரும் யோசனையும் வந்தது.

அவளுடைய விழிகள்... மொழிகள் பேசும் மொளையக் கவிதை வரிகளை முதன் முதலாக அவனுக்குள், அதிமுகப்படுத்தின.

இருவரும் திரும்பி வருகையில், அவர்களுக்கு நடுவில் மௌனம் என்ற மொழி மட்டுமே பலமாய் ஆட்சி செய்தது!

வழி மறந்த ஆட்டுக் குட்டியாய், அவனைப் பின் தொடர்ந்தான் பீர்த்தி.

19

கெஸ்ட் ஹவுசிற்ரு வந்த போது, தீபா அவளுக்குக் காசலி லேயே காத்திருந்தாள்.

ஆனால், இருவரையும் கண்டதும் சட்டென்று அவன் முகம் கசங்குவதை, தூரத்திலிருந்தே பீர்த்தியால் உணர முடிந்தது.

அருகில் வந்ததும் "எங்கே போயிட்டே பீர்த்தி... கூப்பிட்டிருந்தா நானும் வந்திருப்பேன் இல்லலை!" ஆவ லுடன் கேட்டான்.

"தீபா! நாங்க ரெண்டு பேரும் வாக்கிங் போயிட்டே வரோம்... தீரும்பு கண்ணியமதி ஹங்கிட்டிருக்கறதா பீர்த்தி சொன்னா! என்ன... சாத்திரி ரொம்ப நேரம் ஆச்சா... ஹங்கறதுக்கு..." கிண்டலாகக் கேட்டான் ஆகாஷ்.

"ஐயோ... நான் அப்படி எல்லாம் சொல்லலை தீபா..." தவிப்புடன் கூறினான் பீர்த்தி.

"என்ன... சிக்கந்தர் எழுதிட்டானா?" ஆகாஷ் கேட்க, தீபாவின் முகம் சட்டென்று வெளுத்தது.

ஓரக் கண்ணால் பீர்த்தியையே பார்த்தவன், "தெரியலை ஆகாஷ்... அண்ணாநாதன் உங்களைப் பாக்கணும்னு சொன்னாங்க" மெதுவாகக் கூறினான்.

பிறகு அனைவரும் டுபன் சாப்பிட்டுத் தயாராகி ஊர் கற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பினர்.

காட்டிலாகா மாளிகையின் அருகிலிருந்த சிறு வன விலங்கு சரணாலயத்திற்குச் சென்று யிருவர்களைப் பார்த்தபோது, ஒருவரை ஒருவர் சீண்டியபடி கேலி செய்ய, பொழுது வேகமாகச் சென்றது.

"என்ன தீபா... தீ கூண்டுக்கு உள்ளே போய் உக்காந்துட்டு கோபமா முறைச்சிட்டிருக்கே?" அங்கு கூண்டுக்குள்ளிருந்த குரங்கைப் பார்த்துவிட்டு கேலியாகக் கேட்டான் ஆகாஷ்.

விழிகளில் மட்டுமே கிண்டல் கசிய, முகம் வெகு சீரியலாக ஜோக் அடித்த கவடே இன்றி, அழுத்தமாக இருந்தது.

தீபாவும் உடனே உதடு கூடித்து, "அதோ அந்தக் கூண்டில் கூடத்தான் நீங்களும் உங்க ஃபிரண்டும் இருக்கீங்க" சிரித்தபடி கூறினான்.

திரும்பினால், அங்கு இரு தடிகள் இருந்தன.
"ம்... நான் எதோ பக்க கமராவது இருக்கேன்... இல்லை ஆகாஷ்...?" சிறு குறும்புடன் கேட்டான் சிக் கத்தர்.

சட்டென்று சிரித்து விட்டான் ப்ரீத்தி.
அவன் விழிகள், அவளுடைய குழித்த கன்னங்களில் பதித்து உறைந்தன.

"என்ன?... எங்களை நரின்னவுடனே ஒரு சிலைக்கு உயிர் வந்துச்சி போலுக்கு! என்னைக் குரங்கு... கோட்டாள்ளதான் உன் ஃப்ரண்ட் சிரிப்பாங்களை?"

தீபாவிடம் கேட்டபடி, ஓரக்கண்ணால் அவளையே கூர்ந்தான் ஆகாஷ்.

உடனே சிரிப்பு தின்றுபோக, "சாரி சார்..." என்றபடி அடுத்த கூண்டம் செல்ல ஆரம்பித்தான் அவன்.

அங்கு சிறு காட்டு முயல்கள் குறுகுறுவென்று பார்ந்த படி கற்றி வர, அவற்றை வேடிக்கை பார்த்தபடி இருந்த போது, அவன் காதலில் ஒரு குரல் சீறலாகக் கேட்டது.

"லாஃபிங் தரெஸ்" அப்படிள்ள ஒரு பறவை... சிரிக்கிற பறவை இனத்தைப் பத்தி படிச்சிருக்கியா? பறவைகூட சிரிக்குது! ஏன் ப்ரீத்தி... வாக்கிவ் போயிட்டு வத்தப்பறம் திசர்னு மூட் அவுட் ஆவி சைலண்டா யிட்டே?" ஆகாஷ்தான் வினவினான்.

"அப்படியெல்லாம் ஒண்ணுயில்லை சார்... நான் இயல்பாதான் இருக்கேன்... நீங்க உங்க கெஸ்ட்டை கவனிங்க... ப்ளீஸ்."

"யாரு ஏன் கெஸ்ட்? நீதானே என்னோட முக்கியமான கெஸ்ட்... உனக்காகத்தான் இந்த டிசிப்பே! அப்போ

உன்னதத்தானே நான் கவனிக்கணும்!" இவருவான் குரலில் கூறிவிட்டு அவன் புன்னகைத்தான்.

அந்த நிமிடம் அவளுடைய சிரிப்பு, அந்த வளந் தையே அழகாக்கியது போல்!
வெகு அரிதாய் அரும்பி உதிர்விறு நிராகத்தி மலரல், அவன் புன்னகை உடனே மறைந்தது.

"என்ன யோசனை ப்ரீத்தி...?" அவன் முகத்திலிருந்தே உணர்வுகளைப் படித்து விட்டு விலகினான்.

"ம்... ஒண்ணுயில்லை சார்..." உதட்டைக் கடித்தபடி அவன் கூற, "அப்போ நிச்சயமா ஏதோ இருக்கு... உன் முகம் ரொம்ப எக்ஸ்பிரசிவ் ப்ரீத்தி... உணர்ச்சிகளை அப்படியே கண்ணாடியா வெளிப்படுத்த ஒரு முகம்... கோபம், வருத்தம், சோகம் எல்லாதையுமே அது அற்புதமா வெளிப்படுத்துது!"

அவன் கூறியவுடனே அவளுக்குள் விதித்துப் போனது!

தன்னைப் பற்றி இவன் என்ன ஆராய்ச்சியா செய்து கொண்டிருக்கிறான் என்று தோன்றும்போதே, இது தல்லதற்கில்லை என்பதும் புரீத்தி.

"நான் சொன்னது உண்மையென்று நிரூபிக்கலா? என்னையே பாத்துட்டிருந்தியே... ஏன் சிரிப்பு உனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருக்குன்னு நினைக்கிறேன்... சரியா?" மென் குரலில் கேட்டான்.

அவன் கேட்டவுடனே பதறிப் போய் விழிகளை உயர்த்தினால், கண்கள் குறுகுறுக்க சிரித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

அவளுடைய கேலி வெளிப்படுத்திய திறும் அவளுடைய ஈகோவைத் தாக்கிவிட, "தீங்க என்ன... கிஷி ஜோசியக்காரரோட கூண்டில் இருக்குற கிளியா? என் முகத்தைப் பத்தி ஜோசியம் சொல்றீங்க?" சிரிக்காமல் கேட்டு விட்டான்.

"ஒரு நிமிஷம்மா... அந்தக் கிளிக்கு தன்னோட எதிக்கால் எப்படி இருக்கும்னே தெரியாது... நான் எப்ப விடுதலையாகப் போறோம்ன்னு தெரியாது... பாவம் - ஆனா அது ஊசில் இருக்கிற எல்லாருக்கும் சீட்டு எடுத்தத் தரும்! நான் அந்த மாதிரி இல்லை... என்னைப் பத்தி... ம்... உன்னைப் பத்தி... ஏன்... நம்ம எதிர் காலத்தைப் பத்திக்கூட எங்குத் தெரியுமே?"

அவன் முடித்தவுடன் பதட்டத்துடன் அவன் திரும்ப, "ஏன் இவ்வளவு பயம்? நான் கேஷுவலா சொன்னேன் ப்ரீத்தி... ஏன் ஃப்யூச்சர் என் பிசினஸ்... அதை டெவலப் பண்ணுது! உன்னோடது ஐர்னலிசம்... ஆர்னிதாலஜி... இப்படி! அதைத்தான் சொன்னேன்" தமட்டுச் சிரிப்புடன் முடித்தான்.

வெகு நேரம், அவளுக்குள் எழுத்த பட்டப்படி மட்டும் ஏனோ அடங்கவேயில்லை.

அவளை நினைவு படுத்திக் கொள்ளும்போதே மன தில் ஏதோ ஒரு மாற்றம் திகழ்வது போல்!

"சரி... வா... உனக்குப் பிடிச்சது அங்கே இருக்கு... நாம அங்கே போகலாம்..."

அவன் பறவைகளிருக்கும் கூண்டைக் காட்டிக் கூறியபோது, திரும்பினால் தீபாவிடம் பேசியபடி முரளி அவளையே வெறித்துக் கொண்டிருந்தான்.

"இல்லை... அவங்க எல்லோரும் வரட்டும்... அப்பறம் போகலாம்..." அவன் மெதுவாக முணுமுணுத்தான்.

பர்வை அவளையே விசித்திரமாக ஊடுருவ, ஏதோ யோசனையுடன் கூர்மையாக அனவிட்டவன், அதற்குப் பிறகு, ஏனோ அவளைக் கட்டாயப்படுத்தவில்லை.

பிறகு, "ஹாய் கைம்... வாங்க... போய் போட்டல் எல்லாம் பக்கலாம்" என்றபடி கையாட்டி அழைத்தான்.

அனைவரும் வர, கற்றிப் பாத்துவிட்டுக் கிளம்பி அம்ரிதி தீர்வீச்சுச்சுச் சொன்னான்.

வெண்மையாய் பொங்கிப் பெருகிய நுழைபுடன் கூடிய அந்த சிற்றகுயி மெலிதாய் அனைவரின் மனதையும் திறைத்தது.

மாற்று உடைகள் எடுத்து வந்திருந்ததால், அனை வரும் அதில் உற்சாகத்துடன் நுழை ஆரம்பித்தனர்.

சில்லென்று தேகத்தில் பாவிய தீர் மனதையும் குளிர்ச் செய்ய, அதை ரசித்து குளிக்க ஆரம்பித்தான் ப்ரீத்தி.

அவளுடைய ரசனை கலத்த ரம்யமான மெனன ஆப்பரிப்பையும், தீரில் நுனைந்து வரி வடிவாய் தெரித்த உடலையும், இரு விழிகள் விழியெடுக்காமல் ரசித்ததை, அவன் அறியவில்லை.

ஆனால், அதைக் கவனித்துவிட்ட முரளியின் முகம் சட்டென்று கருங்கியது. தான் ப்ரீத்தியுடன் இங்கு ஏன் வத்தோமென்று வருத்தியது, தெஞ்சம்!

பிறகு, அனைவரும் உடை மாற்றி கிளம்பி கெஸ்ட் ஹவுசிற்கு சென்றனர்.

மதியம் ஓய்வெடுத்த பிறகு, மாஸையில் அனைவரும் ஆகாஷின் அறையில் அமர்ந்து காட்ஸ் விளையாட ஆரம்பித்தனர்.

பொழுது பெரும் கவரலியைத் தட்டினும், உற்சாகத்தையும் ஒருவரை ஒருவர் இவ்வப்போக்கே சேர்ந்துப் பிழிதாக்கி விட்டனர்.

"ஒரு நிமிஷம் பந்தி... நான் உன் கூட கொஞ்சம் போனேன்... உனக்குத் தங்கம் வருதா?" மெதுவாகக் கேட்டாள்.

"இல்லைவோ? சொல்லு தீய... என்ன விஷயம்?"

"தீ ஆகாமை விருப்பம்தான்? நான் இப்படிக்கே கேக்கறேன் தப்பா நினைச்சிக்காதே பந்தி..." நான் சங்கடத்துடன் நிறுத்தினாள்.

உடனே விதித்துப் போனது பந்திக்கு!

"இல்லை தீய... ஏன் உனக்கு நிகழ்வு இந்த சந்தேகம்?" குழப்பத்துடன் கேட்டாள்.

"உன்னையா இல்லை தானே? ஏன்... தீ... முரளி அண்ணாவைப் பந்தி என்ன நினைக்கிறே? அந்நூலிலே சொல்லு..."

"முரளி என்னோட பால்... என் மரியாதைக்குரியவன்... நல்லவன்... அவ்வளவுதான்... ஏன்?"

"ஆனால் உன் மனக்கு பிடிச்சவன் இல்லையென்பதற்கு?" அவன் கேட்டவுடனே தீயாவின் நடவடிக்கைகளுக்கான காரணம், பந்திக்கு உடனே புரிந்தது.

உடனே அதை மறுக்கும் கடமையை உணர்ந்து, "தீய... அப்படி எந்த என்னமும் எனக்குக் கிடையாது. இதுவரைக்கும் என் வாழ்க்கையில்... என் மனகலம்... எந்த ஆணுக்கும் நான் இடம் தந்ததில்லை... ஃபர்ஸ்ட் லவ்

வுள்ளது எல்லாம் சொல்ல ஒரு விஷயத்தை என்னைப் பொறுத்த வராக்கும் நான் இதுவரைக்கும் ஃபர்ஸ்ட் லவ் என்கிறதில்லை..." அழுத்தமாகக் கூறினாள்.

"அப்படி இல்லைவென்றாலும், எங்க முரளி அண்ணா உன் கிட்டே கல்யாணம் பண்ணிக்க கேட்டா தீ சம்மதிப்பியா? அதுதான் எனக்குத் தெரியும்தான்..."

"சரி... இப்ப நான் கல்யாணம்கிற ஒரு கமிட்டியை ஒக்கே தயாராகவை தீய...! வாழ்க்கையில் எல்லாவே சாதிக் வேண்டியிருக்கு... பெண்களுக்கு எப்படிமே கல்யாணம்கிறது ஒரு தடைக்கல்வாததான் இருந்துட்டு வருது! பரீட்சை... வேற விஷயம் போலாமோ?"

நான் மனதைக் கண்ணாடியால் வெளிப்படுத்திவிட்டு, அமைதியாகத் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டேன் அவன்.

தீயாவிற்குள் பெரும் யோசனை

வெகு நேரம் விழித்திருந்தவன், பந்தி உறங்கிய பிறகே, சிக்கத்தரைச் சந்திக்கச் சென்றான்.

அவனிடம், முரளியைப் பந்தியும், பந்தியைப் பந்தியும் கூறிவிட்டு, முரளி அவளை விருப்பமுதலாகத் தான் எண்ணுவதையும் தெரிவித்தான்.

"தீய! கம்மா எல்லாறையும் சந்தேகப்படாதே! எனக் கொன்னவோ, அது வெறும் தொழில் தொடர்புதான் தெரியுது! முரளி ரொம்ப அமைதி... செளகியம் டைப்... பந்தி ரொம்ப போல்டான ஒரு பொண்ணு! அவ்வளவு தான். அவர்களுக்குள்ளே காதல் அது இது என்று என்ன நினைச்சிக் கூடப் பாக்க முடியலை!"

உறுதியுடன் கூறியவனையே யோசனையுடன் நோக்கியவன், சலுக்கையுடன் அவன் நேரில் சாப்பிட்டு கொண்டான்.

உ.கா.சு.க. - 10

20

மறையின் விடியல், பனிப் பெயர் தலுடன் அழகாகப் புலர்ந்தது.

அன்றும் பந்திக்கு சீக்கிரமே விழிப்பு வந்து விட்டது... உடனே குளித்துத் தயாராகி முதல் நாளைப் போல் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

தோட்டத்தில், டேலியா, ஜெனியா, சாமத்தி, மேலி கோல்ட், ரோஜா எனப் பல வித மலர்கள் மலர்ந்து முகம் மலர்ந்தி சிரித்தபடி, அவரைத் தலையசைத்து வரவேற்றன.

மலரிதழ்கள் பனித் திவலைகளால் வியர்த்திருக்க, வண்ணத்துப் பூச்சிகள் அவற்றைத் துடைப்பதற்காக வேலைகையுடன் கற்றிச் சுற்றி வந்தன.

இன்றும் ஆகாஷ் வாக்கிங் வருவானோ என்ற நினைப்புடன் நடத்தபோது தான், ஏதோ சப்தம் கேட்டு நிமிர்ந்தான்.

அவனுக்கு முன்பே அங்கு ஹேண்டிகேப்டுடன் தின்று இயற்கைக் காட்சிகளைப் படமெடுத்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

அவன் வருகையை உணர்ந்ததும் சிறு முறுவலுடன் வரவேற்றவன், "குட்மார்னிங் பந்தி... உனக்காகத்தான் வெயிட் பண்ணிட்டிருத்தேன்... போகலாமா?" என்றான் சிறு முறுவலுடன்!

மெதுவாக தலையசைத்தபடி அவனைத் தொடர்ந்தவன், வெகு நேரம் மௌனமாகவே வந்தான்.

ஹேண்டிகேயில் படமெடுத்தபடியே கூட நடந்து வந்தவன், "ஏன்... இன்னிக்கு மௌனம் விரதமா! பேச

மாட்டியா?" கேலியாகக் கேட்ட, "அப்படி இல்லை... ஒதுங்கிவிருந்தா என்ன சந்தேகங்களுக்கு இடமில்லாமப் போய்விடும் இல்லைவா? அதான்..." மெல்லிய குரலில் கூறினாள்.

சட்டென்று அவளுடைய கையைப் பிடித்து இருப்பாய் தடுத்து அவன் கரம்!

"யார் உன்னை என்ன சொன்னங்க...? யான் சந்தேகம்... முரளி ஏதாவது நம்மைப் பந்தி கேட்டானா? அழுத்தமான குரலில் கூறாமையுடன் கேட்டான்.

"இல்லை... அவர் ஒண்ணும் பேசலை!"

அவசரமாக அவன் மறுக்கும்போதே, "அப்போ தீயவா? என்ன சொன்னா அவ? அவ காதலுக்காக நான் பந்தி அது வேண்டாம்... நம்ம கதைக்கு வருவோம்... தீ என் கூடப் பழகினா அவளுக்கு என்னவாம்?"

தீக்கங்குளைய ஜொலித்த அவனுடைய விழிகளும், முகமும், குரலும் அவன் கோபத்தைப் புரிய வைக்க, பயத்துடன் பின்னடைந்தபோதுதான், அந்தப் பிளீரல் சத்தம் பயங்கரமாகக் கேட்டது.

அவன் மிரண்டு போய் பயத்துடன் திரும்பினால், ஒரு சிறு குட்டியுடன் பெரிய யானை ஒன்று, எதிரிலிருந்த புதருக்குள்ளிலிருந்து சீற்றத்துடன் தும்பிக்கையை உயர்த்தியபடி, வேகமாய் வெளி வந்தது.

அதன் வேகத்தையும், சீற்றத்தையும் குட்டியுடன் தனித்திருந்த விதத்தையும் கண்ட ஆகாஷ், உடனே நடக்கப் போகும் விபரீதத்தை பூகித்து விட்டான்.

"பந்தி... நீ அந்த சரிவுலே இறங்கிடு... நான் இதைப் பாதையில் அதை டைவர்ட் பண்ணி தப்பிச்சிடுவேன்..." தவிப்புடன் அடிக்குரலில் கூறினான்.

எட்டென்று அவனுடைய கைகளை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டான் அவன்.

"தோ! உங்களை யானை கிட்ட மட்ட விட்டுட்டு நான் மட்டும் தப்பிச்சிப் போக மாட்டேன்..."

"ஆர்க்கு பண்ண இது தோயில்லை... போ..."

மறுகணம் நடப்பது என்னவென்று உணரும் முன்பே, அவனை சரிவிலிருந்து புல்வெளிப் பக்கம் தள்ளிய ஆகாஷ், எதிர்ப்புறமாக ஓட ஆரம்பித்தான்.

அவன், புல்வெளியில் உருண்டு அடுத்திருந்த பாதையில் விழுந்த போதுதான், அவன் குரல் சப்தமாக ஒலித்தது.

"பீதி... தீ போயிடு... டீ கோஃபுல..." மெதுவாக அவன் குரல் தேய்ந்துவிட, முழங்கைச் சிராய்ப்பைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் எழுந்து தின்றவனுக்கு, எட்டென்று கண்கள் கசித்து இமைகள் நனைந்தன.

யானையின் பிளிறல் சப்தம் விடாது கேட்கவே, இதயம் படபடத்து ஆகாஷுக்கு ஒன்றும் ஆகிவிடக் கூடாதே என்று மனம் பரிதவித்தது.

மறு திமிடமே, கண் தெரியாமல் ஓட ஆரம்பித்தவனுக்குள், தன்னைப் பற்றிக் கூடக் கவலைப்படாமல் அவனைக் கப்பாற்றி விட்டு யானையின் கவனத்தை தன் மேல் திசை திருப்பி ஓட ஆரம்பித்த அவனுடைய செய்கை, உளத்தை உலுக்குவதாய்!

யானையாவது உதவிக்கு அழைக்க வென்று வெகு தூரம் வேகமாக ஓடிச் சென்றால், தான் ஏதோ மாற்று வழியில் வந்து விட்டிருப்பது அப்போதுதான் புரிந்தது.

அவன் வழி தெரியாமல் நகித்து நிற்கும்போதுதான், ஒரு கிராமத்துப் பெண் அந்த வழியாக வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவளை நிறுத்தியவள், "எங்க... இங்கே போறேன்ட். கொன்ட் ஹவுஸ் ஒன்னு இருக்கே... அங்கே என்னை அழைச்சிட்டுப் போறீங்களை? என் கூட வந்தவரை ஒரு யானை திண்ணு தூரத்த ஆம்பிச்சிடுச்சி... அவர் என்னைக் காப்பாத்தறதுக்காக அதோட கவனத்தை தன் பக்கமா திருப்பிக்கிட்டே ஓட ஆம்பிச்சிட்டாரே... அவரைக் காப்பாத்தறனும்... எங்க போறேன்ட்ஸ் எல்லாம் அங்கே அவரோட கொன்ட் ஹவுசிலே இருக்காங்க... பீஸும்... நான் உடனே அங்கே போய் யானையாவது கூட்டிக்கொண்டு வரணும்... போறேன்ட் கொன்ட் ஹவுஸ் போயிட்டா எனக்கு வழி தெரியும்... அழைச்சிட்டுப் போறீங்களை?" கண் கீழ்குடன் இறைகுளினாள்.

அவனையே ஆச்சர்யமாகப் பார்த்தவன், "அப்ப, அந்த அப்பா சொன்ன பொண்ணு தீங்கதான்? எங்க கிராமத்துல தான் அவரு இருக்காரே... என் கூட வாங்க... அந்த அப்பா ஓடி வந்து எங்க கிராமத்துக்குள்ளே வந்தவுடனே, தீப் பந்தம் காயிச்ச எங்க ஆட்கள் அந்த யானையை விரட்டிட்டாங்க... அது மதயானை இல்லை! குட்டியோட இருந்ததாலே அதை ஏதாவது பண்ணிடுனீங்களோன்ற பயத்தல, உங்களை விரட்ட ஆம்பிச்சிருக்கு... அவ்வளவுதான்!"

அவன் முடிப்பதற்குள் ஆவலுடன் அவன் கையைப் பிடித்தவன், "அப்போ... ஆகாஷுக்கு ஒன்னும் ஆகலையா? தல்லாததானே இருக்காரே... தேய்க் காட்! கூடவுளே... நான் ஆடிப் போயிட்டேன்... ஒரு நிமிஷம் என் உயிர் என்கிட்டயே இல்லை...!" குழறலும் அருகையுமாக கூறினாள்.

"உங்கமமா போகலாம்... அங்கே அந்த அப்பாவும் உங்களைப் பற்றி தான் எங்க ஊப் பெரியவங்க கிட்டே கவலைப்பட்டிடு சொல்லிட்டுருந்தாரே... தல்ல வேணை தானே உங்களைப் பத்திட்டேன்..." என்றபடி சமாதானப் படுத்தி அழைத்துச் சென்றாள்.

***

மரங்கள் அடந்த அந்தக் காட்டிற்குள் நடத்தபோது, மனதிற்குள் பயம் வந்தாலும், அங்கு ஆகாஷிற்கு ஒன்று இல்லை என்பதே, பெரும் ஹதிரியமளிப்பதாய்!

அந்த ஊரின் எல்லைக்குள் நுழைத்து குடியிருப்புப் பகுதிகள் தெரிய ஆரம்பித்தவுடனே, அவன் விழிகள் பந்தித்தவுடன் ஒன்று ஆகாஷைத் தேடின.

கூட்டமாக தின்றிருந்த கிராமத்தினரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தவனின் விழிகள் எதேச்சையாகத் திரும்பியபோது, வந்து கொண்டிருந்த பீதித்தியின் முகத்தில் தலைத்தன.

அதற்கு மேல் என்ன நடத்ததென்றே உணராமல் ஓடிச் சென்று அவனை இறுகப் பற்றி அணைத்துக் கொண்டான் அவன்.

விடம்மலும் விசம்பலுமாய் அவன் அழ ஆரம்பிக்க, மெதுவாக அவனை வலது ஆறுதல் படுத்தினான் அவன். ஒரு குழத்தை போல் அழுதவனிடம், அடுத்து என்ன சீண்டலாம் என்று ஏனோ குறும்பாய் யோசித்தது மனது!

தன் கயிதனைவற்ற அந்தப் பரிதவிப்பு நிலையிலும், விடாமல் தன்னைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த அந்தக் கைகளின் இதமான சூட்டில் அவனுடைய பரியம் தெரிவது போல்!

சிறிது தோ அருகைக்குப் பிறகு ஒன்று போய் அவன் நிமிர், அவனுடைய முகத்தை இரு கைகளாலும் ஈத் தியவன், "எம்... என்ன... இவ்வளவுதான் உன் ஹதிரியம்! பத்தினைகயில் எல்லாண்டையும் கிழிசிதின்னும் கிழிக்கிறே? பெரிய ஜாணலிண்ட... நான் என்னவோ உன்னைப் பெரிய ஹதிரியாவின்னு தினைச்சிட்டிருந்தேன்... ம... குறும்புடன் கேட்டான்.

அப்போதுதான் அவனது கேவியில் தன்னிலை உணர்ந்து, அவன் அணைப்பிலிருந்து பதைப்புடன் விலகினான் அவன்.

"நான் ஒன்னும் எனக்காக அழலை... உங்களுக்கு ஏதாவது ஆகியிருக்குமோன்னுதான்! என்னைக் காப்பாத்தப் போயிடானே தீங்க அந்த யானை கிட்டே மட்டிக்கப் பாதீங்க...!" எலுக்கையாகச் சிணுங்கினான்.

"ஓகே... ஓகே... தீ ரொம்ப ஹதிரியாவின்னு ஒந்துக் கதேன்..." ஒருறைக் கண் சிமிட்டி அவன் சிக்க, அவன் இதயம் தடம் புரண்டது.

பாதுகாப்பான தாயின் சிறகுகளுக்குள் இருந்து விலகி வெளியேறி வெளி உலகத்தை தரிசித்த உணர்வு வந்தது... ஆகாஷின் பிடிவிலிருந்து விலகிவந்தம்...!

மெல்லத் தன் பார்வையைத் தழைத்து ஈர விழிகளை அவன் துடைத்தபோது, அவன் குரல் காதோம் மென்மை யாக முணுமுணுத்தது...

"தேய்க்கு பீதி... எனக்குன்னு அழக்கூட ஒருத்தர் இருக்காங்கன்னு தினைச்சிறப்போட... நான் யோசனைப்பி! இந்த நிமிஷம் இந்த உலகத்துலயே ரொம்ப சத்தோஷமான ஒரு மனுஷனா நான் போல் பண்ணேன்..." மயிலிறகாய் வருடான அவன் வாந்தனைகள்!

"அய்யா... உங்களுக்கு ஒரு ஆபத்துன்னவுடனே அம்மா சொல்ப பயத்துடனாக... அழுதிட்டே வழி தெரிவா மாத்று வழியில் வந்துட்டிருந்தாங்க... தன் உயிரே தன்கிட்டே இல்லை... அப்படியே ஆடிப் போயிட்டேன்னு துடிக்கப் போய் சொன்னாங்க - தீங்க சொன்னோம் ஒருத்தருக்குள்ளே மத்தவங்க பிரத்த மாதிரி அவ்வளவு அழகான ஜோடியாய் எங்க கண்ணே பட்டுடும் போல இருக்கு" அவளை அழைத்து வந்த பெண் கூறினாள்.

ஒரு நிமிடம் உருகி நின்றவளை, மறு நிமிடமே பழைய நினைவுகள் தகர்த்தன.

சட்டென்று ஒருவித விறைப்புத் தன்மையுடன் நிமிர்ந்தவளை கைப்பிடித்து அழைத்தவன், அந்த மக்களிடம் விடைபெற்றுக் கிளம்பினான்.

அவளும் மெளனமாகத் தொடர், அந்த நிமிடம் வேகமாக வந்து நின்ற ஸ்காபியோவில் இருந்து இறங்கினான் சிக்கத்தர்.

பதட்டத்துடன் முன்னால் வந்தவன், ஆகாஷை அப்படியே இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான்.

"என்னடா ஆசை? செல்லிலே தீ சொன்னவுடனே பதறிப் போயிட்டேன்... முரளியைக் கூட எழுப்பலை... உடனே வண்டியை எடுத்துட்டு ஓடி வந்திட்டேன்..." தயிப்புடன் கூறினான்.

"ஒன்னுயில்லடா... நான்தான் சொன்னேனே... அந்த யானை குட்டியோட இருந்திருக்கு... அதனால்தான் அதை சேர்ப் பண்ணுங்காக வயலண்டா மாதிரியிருக்கு... நான் மட்டும்தான் பயத்திருக்க மாட்டேன்... இவனைத்

தப்பிக்க வைக்கணுமே... ஒன்னும் ஆகாமல் பாத்துக் கணுமேன்ற பயம்தான் உடனே வந்தது... என் தென்ன... இப்ப நேர ப்ராபளம்!" சேர்வுடன் புன்னகைத்தான்.

"சரி... வா... கிளம்பலாம்... என்ன ஜன்னலில்... மேடம்... உங்க வீர தீரப் பரக்கிறமங்களை எல்லாம் எங்கே தொலைச்சீங்க... இப்படி அழுது நுக்கதோட மனஸில நனைஞ்சு பறவையாட்டம் ஒருங்கி நிக்கறீங்க..." கிள்டலாகக் கேட்டான் சிக்கத்தர்.

அவள் பதிலொன்றும் கூறாமல் மெளனமாகத் தலை குனிவதைப் பார்த்த ஆகாஷ், "ஏய்... அவளைத் தொத்தாவு பண்ணாதே... ஷி இல் இன் டெபிசின் ஷாக்... அது மறைய கொஞ்சம் டைமாரும்... ப்ரீதி... வா போலாம்" என்று கை நீட்டி அழைத்தான்.

அவனுடைய அக்கறையும் கரிசனமும் ஆழமாக மனதில் பதிய, உடனே தன்னையறியாமலேயே அவள் கரத்தில் தன் கையைப் பதித்தாள் அவள்.

சிக்கத்தரின் பார்வை, வினோத உணர்வும், வியப்புமாய் இருவரிடமும் பதிந்தது... ஏதோ புரிந்தாற்போல், தனக்குள்ளேயே புன்னகைத்துக் கொண்டாள் அவள்.

21

பிறகு ஓவரும் கிளம்பி கென்ட் ஹவுசிற்சுச் சென்றபோது, வாசலிலேயே அனைவரும் பதட்டத்துடன் காத்திருந்தனர்.

ஆகாஷ் இறங்கியதுமே, முரளி ஓடிவந்து அவளை அணைத்துக் கொண்டான்.

"என்னடா தனியாப் போய் மட்டிக்கிட்டே... சொல்லு பயத்து போயிட்டோம்... இதுவே ப்ரீதி வேற கூட... என்னச்சோன்னு தடுக்கிட்டோம்..." ப்ரீதியைப்பற்றி அவளையும் அலை பாய்ந்த விழிகளுடன் ஆரவர்த்தியாக கூறினாள்.

தீர, அவளுடைய கையைப் பிடித்து அழுதே விட்டான்.

"வாட்டென் சொன்னவுடனே என்ன பண்ணுன்னே தெரியலை... வேற வண்டியும் இல்லை... எத்தப் பக்கம் போறதுன்னும் தெரியாம தவிச்சிப் போயிட்டோம் தெரியுமா?" அழுதகக்கு இடையே கூறினாள்.

ப்ரீதி அவளை ஆறுதல் படுத்த, அனைவரும் உடனே சென்றபோதான், அவனுடைய முழங்கைகளை லிருத்த சிராய்ப்பைக் கவனித்தான் ஆகாஷ்.

"ப்ரீதி... நில்லு... இதென்ன காயம்? ஏன் தீ ஒன்னும் சொல்லலை? டேய்! உடனே ஸ்பான்ட் எய்ட் கிட்டை எடுத்துட்டு வாங்க..." கேர் கேக்கிடம் இரைத்தான்.

பிறகு, தீர அவனுடைய காயத்தை சாயலானில் கத்தம் செய்துவிட்டு கை கழுவுச் சொன்னான்.

ஆன்ட்ரெய்வுக் கரிமை எடுத்து ப்ரீதி காயத்தின் மேல் தடவ எத்தனிக்கும்போதே அதைப் பறித்த ஆகாஷ், "இரு... நான் போட்டு விடறேன்..." என்றபடி மெதுவாகத் தடவி விட்டான்.

மயிலிறகால் ஒத்தடம் தந்த அந்த செய்கை, அடி மனதிலும் அதன் விளைவுகளை செலுக்கின.

இந்தக் காட்சியைக் கண்ட முரளியின் முகம் மட்டும், கருங்கி கங்கிப் போனது.

அதன் பிறகு டிபன் சாப்பிட்டுவிட்டு இருவரும் ஓய் வெடுக்கச் சொல்லிய முரளி, தனக்குள் யோசனையில் ஆழ்த்திய நோட்டத்திற்சுச் சென்றான்.

சிக்கத்தரும், தீரையும் இந்த சமயத்தைப் பயன்படுத்தி டிராவில் அமர்ந்து மெல்லிய குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

தன் அறையில், தனியே படுத்திருந்த ப்ரீதிக்குத் தான், உருக்கமே வரவில்லை.

ஆகாஷுடைய அக்கறையும், பரிவும், தன் உயிரையும் துச்சமாக மதித்து அவளைக் காப்பாற்றிய எதிரியமும், கம்பீரமும் அலை கடலாய் மனம் முழுவதும் பரவி, உயிர் வரை நிறைந்தன.

அதற்கு, அவனிடம் தான் ஒரு சிறு நன்றி கூடத் தெரிவிக்கவில்லையே என்ற குற்றவுணர்வு, முள்ளம்!

அவனிடம் ஆயிரம் குறைகளைத் தன் மனம் தேடித் தேடி கண்டு பிடித்து வைத்திருந்தாலும், இப்போது அவனிடம் பழகப் பழக, அந்தக் குறைகளெல்லாம் ஆதவணைக் கண்ட பனியாய் விலகி விட்டதைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

இப்போதெல்லாம் அவனுடைய மறு பக்கமும், மனித தேயமும் பிரமிக்க வைப்பதாய்!

ஆனால் விழிகளுக்கிடையே மட்டிய சிறு துளியைப் போல், வீலாவின் தினைவுகள் மட்டும், அவளை ஆக்கிரமித்து உலுத்தி வளைத்தன.

அவன் கிரிமைத் தடவியபோது அந்தத் தீண்டல் கிறகால் வருடியதைப் போல்... ரோமக் கால்களெல்லாம்

ஒருவித சிலிப்பின் குத்திட்டு தின்றதை, அவரை, இப்போதும் உணர் முடிந்தது.
என, சிபியல் தெருக்கின் மையம் கொண்டு அந்தப் பித்தது, அவன் திணைவு!
அவரை லாபப்படுத்திக் கொள்ளும்போதே, இவர் புரியாத ஏதோ ஒன்று மனிதனுள் திகழ்வதும் புரிந்தது.
அப்படியே உறங்கிப் போனவன், வெகு நேரம் கழிந்தே விழித்தான்.

***

ப்ரீதி, சோம்பலுடன் கண்களைத் திறந்தபோது, எதிரில் அமர்ந்திருந்தான் தீபா.

"என்ன, மகாணிகன் விழிச்சாச்சா? நாங்க எல்லாரும் சாப்பிட்டாச்சு... ஆகாஷ்தான் உன்னை எழுப்ப வேணாண்டுடாரு... காலையில் நடந்த அதிர்ச்சியும், அலைச்சலும் உன்னை ரொம்ப பாதிச்சிருக்கும்... ரொண்டு எடுக்கட்டுமனாரு...! அதான் பிரியானியும் ஹையதாவும் சிப்ஸும் எடுத்துட்டு வந்து இங்கேயே ஹாட் பேக்கில் வச்சிருக்கேன்.. அப்படியே ஸ்டூன் போட்டு சாப்பிட்டு தியா?" பரிவுடன் கேட்டான்.

சோஷ்டன் எழுந்தவன், "ஓ சாரி... மணி ரெண்டாயி டிச்சா... படுத்தது தான் தெரியும்... அப்புறம் அவ்வளவு தான்... ஒரு நிமிஷம் தீபா... இதோ வரேன்" என்று படிமுகம் கழுவி வந்தான்.

பிறகு சாப்பிட்டுவிட்டு அவன் ஓய்வெடுத்தபோது தான், தீபா மெதுவாக ஆரம்பித்தான்.

"ப்ரீதி... நான் உன்கிட்டே மனசு விட்டு சில விஷயங்களைப் பேசணும்னு தினைச்சிட்டேதான் இங்கே

வந்தேன்... இப்ப உனக்குப் பரவாயில்லையா? போலானா? ஒண்ணும் கஷ்டமா இல்லையே?"

"இல்லை தீபா... சொல்லு!" அவன் ஊக்கிய பிறகே, தன் காதலைப் பற்றி கூற ஆரம்பித்தான்.

"நானும்... சிக்கத்தரும் ரெண்டு வருஷமா ஒரத்தரை ஒரத்தர் விரும்பறோம்... இது ஆகாஷுக்கு மட்டும்தான் தெரியும்...! இன்னும் அம்மாவுக்கு, அண்ணாவுக்கும் கூடத் தெரியாது... அவங்க ரெண்டு பேரும் நான் ஆகாஷைத்தான் விரும்பறது தினைச்சிட்டிருக்காங்க..."

தயக்கத்துடன் அவன் திறுத்த, "நான்கூட அப்படிதான் தினைச்சேன்..." மெல்லக் கூறினான் ப்ரீதி.

விடப்பட்ட நிமித்த தீபா, "அப்பா என் மேல ஜெலாணி இருத்திருப்பியே?" ஒற்றை மிரல் தீவிர குறும்புடன் கேட்டாள்.

"என்... அப்படி எல்லாம் ஒண்ணுமில்லை தீபா... நான் தான் உன்கிட்டே நேத்தே சொன்னேனே!" பதறிப் போனான் ப்ரீதி!

"ம்... தீ சொன்னே... ஆனா நாங்கதான் இன்னிக்கு உங்க ஹீரோவோட வீரச் செயலைப் பத்தி நேசில் பாக்கலைன்னாலும், கேட்டுட்டோமே! அந்த நேரத்துலக் கூட தன்னைக் காப்பாத்திக்காம, உன்னைக் காப்பாத்தணும்னு உறுதியா செயல்பட்டிருக்கற அந்த வேகமும், தவிப்பும் உனக்குப் புரியலைன்னாலும் எங்களுக்குப் புரியுது..."

"இல்லை தீபா... அது உன்னோட கற்பனை! என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் நம்மை நம்பி வந்த ஒரு பொண்ணைக் காப்பாத்தணும்கிற மனித தேயமும்,

ரெஸ்பான்சிவெட்டியும் நான் அதில் தெரிஞ்சது" உறுதியுடன் மறுத்தான் ப்ரீதி.

"ம்... சரி... ஆரம்பத்துல எல்லாருமே இப்படித்தான்... ஒத்துக்க மாட்டாங்க...! அப்புறமா எல்லாமே வெளிச்சத்துக்கு வந்துட்டும்... பாப்போம்! சரி... என் கதைக்கு வரேன்... எங்க காதலுக்கு இன்னிக்கு வரைக்கும் ஆகாஷ்தான் எல்லா விதத்துலயும் உதவுறாரு... அவரைப் பாக்கப் போறதா சொல்லிட்டுதான்... அவரோட தான் நான் வெளிய போவேன்... அப்போ சிக்கத்தரும் வருவாரு...! அதேகமா மாசம் ஒரு சண்டே... இல்லைன்னா சில வீட்டேல்ல எப்போ சப்பீயா அவர் இருக்காரோ... அதை நானும் சிக்கத்தரும் பயன்படுத்திப்போம்...! இப்பக்கூட வீட்டில் இந்த விஷயத்தை சொன்னப்புறம் என்ன ரியாக்ஷன் இருக்கும்னு தெரியலை... பயமா இருக்கு!"

"என்ன, சிக்கத்தர் தர்மலான யிடியல் கிளாஸ்தான்... ஆகாஷை மாதிரி ஒரு கோடல்வாரை மாப்பிள்ளையா எதிர்பார்த்துட்டு இவரை அக்செப்ட் பண்ணிக்கறது அம்மாவுக்கு கஷ்டந்தான்! அதோட எங்கனோட மதம் வேற வேற! கல்சா வேற! பல தடைகள்... எல்லாத்தக்கும் தாங்க ரெண்டு பேரும் ஆகாஷைத்தான் துணை நம்பி விரைக்கோம்..."

"உன்னையிலேயே அவர் ஒரு ஜெம் ஆஃப் எ பர்சன் தெரியுமா? தீ அவரை விரும்பறியா இல்லையான்னு தெரியலை! ஆனா உன்னைய நான் சொல்லித்தான் ஆகணும்... ஒரு சாதாரண வேலையில் இருந்த இவருக்கு முதலா பணம் போட்டு, லோனும் அரேஜ்னு பண்ணிக் குடுத்தது, அந்த விடியல் பத்திரிகைய வாய்விட அறியாமல் வெச்சாரு ஆகாஷ்! சிக்கத்தர் ஓரளவுக்காவது

அண்ணாவுக்கு சரியான அந்தஸ்தில், தொழில் இருக்கட்டுமேன்னு! இவரும் முழு மூச்சு அதில் இறங்கி நடத்திட்டிருக்காரு!"

"வெளியே பாதாதான் ஆகாஷ் ஒரு முன் பண மாதிரி! நிதி இவ் லோ கூல அன்ட் கம்போஸ்ட் மனசு முழுக்க திறைய நல்ல எண்ணங்கள்... மனிதாபிமானம் எல்லாம் திறைஞ்சவர் அவர்... அது பழகினவங்களுக்கு மட்டும் தான் தெரியும்!"

"மாசா மாசம் ஹாஸ்பிடல்லே இருக்கிற அநாதைப் பிணங்களை தன் சொந்த செலவுல அடக்கம் பன்ற தாகட்டும்... ரோஸல் டே அளவிக் கு கேன்ஸ் இன்ஸ்டிடியூட் போய் டொனேட் பண்ணிட்டு அந்த பேஷண்ட் ஸுக்கு ஆறுதலா இருத்திட்டு வரதாகட்டும்..."

"தன்னோட ஓக்கர்ஸுக்கெல்லாம் கணக்கு பாக்காம தாராளமா போனல் அலவன்ஸ் தாதிலாகட்டும்... ஊரில் இருந்து தொடிச்சப் போய் வர உறவுக்காரங்களுக்கு வேலைக்கு ஏற்பாடு பண்ணித் தத்து எதிர்காலத்துக்கு வழி செய்யறதிலயாகட்டும்... தன் பங்களுக்கு உதவுற துலயும் சரி... அவரை மாதிரி ஒருத்தரைப் பாக்கவே முடியாது... தெறுவன் லைக் பச்சன்..."

"தீ கூட தினைக்கலாம்... இவ இவ்வளவு புகழ் பாடறானே... ஏன் இவனே ஆகாஷை விரும்பலன்னு! சின்ன வயசுல இருந்தே ஒண்ணாப் பழகினதாலே அவர் மேல எனக்கு அந்த மாதிரி ஒரு விரும்பமே வந்ததில்லை... முாளி அண்ணா மாதிரி... இன்னும் பாக்கப் போன ஒரு பெரிய அண்ணா மாதிரி... எல்லா விஷயத்துக்கும் அவர்கிட்ட்தான் சலுகையாப் போய் திப்பேன்... அது என் காதல் விஷயம் வரைக்கும் தொடர்ந்தது.

"ஆகாஷம் ஒரு நாள் அதைத்தான் சொன்னாரு... ஜாடையா அம்மா எங்க கல்யாணத்தைப் பத்தி அவர் கிட்ட பேசிவிடுக்காங்க... அப்போ பதறிப் போய் வந்து எங்கிட்டே பேசினாரு... அவர் மனகலையும் என்னை ஒரு குட்டித் தங்கையாதான் நினைச்சிட்டிருக்கறதா சொன்னாப்ப, எனக்கும் பெரிய பரம் இறங்கின திம்மதி!"

"அருந்ததி அக்காவைப் பாத்ரா, எனக்கு எப்பவுமே பொறாமைய இருக்கும்... இப்படி ஒரு சகோதரர் அவங்களுக்கு கிடைச்சிருக்காரேன்னு! ஆனா, ஆகாஷ் என்னை கூடப் பெறாத தங்கையா நினைக்கிறதைப் புரிஞ்சிக் கிட்டப்பறம் அதுவும் போயிடுச்சி... இப்பக்கூட அவர் தான் என் காதலைப் பத்தி விட்டில பேசணும்... அவர் சொன்ன விட்டில கேப்பாங்க... என் ஃப்யூச்சரை நினைச்சா பயமா இருக்கு... ம்.. பாப்போம்..." ஒரு பெருமூச்சுடன் முடித்தான்.

உடனே அவளுடைய கையை ஆதரவாகப் பிடித்துக் கொண்டான் ப்ரீத்தி.

"உங்கனோட எதிர்காலம் தல்லாருக்கும் தீபா! உங்க காதல் திறைவேறி, கல்யாணம் முடிஞ்சி நீங்க ரெண்டு பேரும் சந்தோஷமா இருப்பீங்க... பாரு!" அஞ்சரணையுடன் ஆறுதல் கூறினான்.

"தேங்க்யூ ப்ரீத்தி... அப்போ தீதான் எனக்கு தேவியா இருக்கணும்... சரியா?" ஆவலுடன் கேட்டான்.

"தீசயமா..." உறுதி கூறினான் ப்ரீத்தி.

பிறகு பொதுவான விஷயங்களில் அவர்களுடைய பேச்சு தொடர்ந்தாலும், ஆகாஷைப் பற்றி அவள் கூறிய வற்றையே மனம் அசை போடப்படி இருந்தது.

சிடுது நேரத்தில் கதவு தட்டப்பட்ட முனிதான் அளமுத் தான்.

"என்ன... ரெண்டு பேருக்கும் சென்னையைக் கிளம்ப மனசு வரலையா? சீக்கிரம் ரெடியாவங்க... இன்னும் ஒன் அவர்லே கிளம்பணும்... ப்ரீத்தி... எப்படி இருக்கே? இப்போ பரவாயில்லையா?" அவனிடம் அக்கறையுடன் விசாரித்தான்.

"ம்... தல்லாருக்கேன் முனி!" மெதுவாகக் கூறிவிட்டு, துணிகளை அடுக்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

அவனையே யோசனையுடன் பார்த்துவிட்டு அவன் கதவை மூடிவிட்டுச் செல்ல, தீபாவின பார்வையும் யோசனையுடனே அவளை நோக்கியது.

"என் ப்ரீத்தி... அண்ணாவைப் பத்தின உன் ஒயினி யன்லே எந்த மாற்றமும் இல்லையே...?" மெல்லக் கேட்டான்.

வேகமாக திமிர்ந்தவன், "வேற மாதினி சொல்லலா? தீங்க எப்படி ஆகாஷைப் பத்தி நினைக்கறீங்கனோ... அதே உணர்வுதான் எனக்கும் உங்கண்ணாவைப் பக்கரப்ப வருது... இப்பப் புரியுதா?" தலை சரித்துக் கேட்டான்.

"ம்... புரியுது... வேற என்னவோ ஒன்னு இருக்கு மன்னும் யோசனையா இருக்கு... ஆனா தீதான் ஒத்துக்க மாட்டேங்கறே...? ம்... இரு நாளை கண்டு பிடிக்கறேன்..." கட்டு விரலைக் காட்டியபடி எச்சரித்தான்.

"சரி! எனக்கென்ன பயம்? ஏதும் இருந்தாத்தானே கண்டு பிடிக்க முடியும்..?"

அகவாரசியமாகக் கூறிவிட்டு நோக்களைக் குறுக்கிய போது, உள்ளே ஒரு குரல் கேட்டது.

பாடல் - 11

"அப்ப பெண்ணோ! உன் மனதில் இன்னு சிது சுவை ஒன்று புதிதாய் ஏற்படவில்லை...? உன்னையெல்லாம் சொல்...! ஆகாஷ் ஆபத்திலிருக்கும்போது நீ துடித்துப் போகவில்லை...? அவன் மனசில் சாய்ந்தபோது, நாய் மறு வந்த திம்ம தெரியவில்லை? உன் முழங்குக தீண்ட அவன் மருந்திட்டபோது, உன் உள்மனம் சிவிரக்க வில்லை...?"

மனதிற்குள் ஆவிரம் கேள்விகள் எதல் நதியாய் நீர்த் துவங்கின.

உடனே சொல்லமாக அந்தக் குழை அடக்கியவன், பிடிவாதமாக ஷோவை நினைவிற்கு கொண்டு வந்தான். கிளம்பும்போது, அனைவரும் கெஸ்ட் ஹவுசின் முன் ணல் ஒளராக நின்று போட்டோ எடுத்துக் கொண்டனர்.

போலீஸுக்கு கேமிரா என்பதால், ஆளுக்கு ஒரு போட்டோவை, டிராப்கார்த்தமாக ஆகாஷ் கொடுத்ததுவிட அதைத் தன் கைப்பைக்குள் பத்திரப் படுத்தினான் அவன். ஏனோ, அங்கிருந்து கிளம்பவே அவளுக்கு மன வில்லை!

22

பிறகு காரில் திரும்பி வரும் போது, அனைவரிடமுமே ஏதோ ஒருவித இறுக்கமும் அமைதியும் தெரிய, அந்தப் பயணமே திசுப்தம் திறைத்ததாய்...!

இனிமேல் ஆகாஷை எப்போது சந்திப்போம் என்ற கேள்வி, பெரும் சிகரமாய் எழுந்து தின்றது!

அவனுக்கு, தான் இன்னும் நன்றி கூறவில்லையே என்ற குற்றவுணர்ச்சி பெரிதாய்.

சென்னையைக் சென்று முதலில் முனிமையையும் தீபாவையும் இறக்கி விட்டுவிட்டு, பிறகு தலைமதுக்குச் செல்லும் வழியில் சிக்கத்தரிடம் திரைநேரு போ ஆரம்பித்தான் ஆகாஷ்.

"சிக்கத்த... உங்க விஷயம் பத்தி முனி கிட்ட தீபா எப்போ போறேன்னா?" யோசனையுடன் கேட்டான்.

"தெரியலை ஆகாஷ்... கூடிய சீக்கிரமே பேசிடு வன்னு நினைக்கிறேன்... அப்பறம் ஏதாவது பரப்பம் வந்தா நீ தான் அளத்த தீர்த்து வைக்கணும்."

"ம்... எதுவும் வராது... வந்தா தான் பத்துக்கறேன்."

"அது சரி... நீ எப்போ உன் தீரோயின் கிட்டே உன் மனைச சொல்லப் போறே? ம்... அதுக்கு தான் ஏதாவது முறல்ப் பண்ணணுமா?" குறும்புடன் வந்தது சிக்கத்தரின குரல்.

"ம்... சொல்லணும்... பாப்போம்... முதன் முதலா என் மனைச ஒரு பொண்ணுக்கு இடம் குடுத்திருக்கேன்... அவளும் என்னை விரும்பறாணு தெரிஞ்சிடுச்ச... கூடிய சீக்கிரமே, நானும் உனக்கு அந்த குட் பிழல் சொல்வேணு நினைக்கிறேன்."

ஆகாஷ் கூறியவுடன், ப்ரீத்தியின் மனம் சட்டென்று வறண்டு போனது. சட்டென்று ஷோயின் நினைவு வந்தது...

அவன் வாழ்க்கையில் பல பெண்கள் இருப்பதாக நினைத்தபோது முன்பு கொடுத்த மனது, இன்று ஏதே ஒரு

பெண் அவள் இதயத்தில் தடம் பதித்து விட்டாளே என்றெண்ணித் துடித்துத் தவித்துப் போனது.

"என்ன பீர்தி... காலையில்லுந்து ரொம்ப அமைதியாக இருக்கீங்க... பந்திப்பீங்களா?" சிக்கத்தர் கேட்டான்.

"ம்... கொஞ்சம்! நான் தைரியசாலினு இவ்வளவு நான் திணைச்சிட்டிருந்தேன்... சாவோட விளிம்புக்குப் போய் எட்டிப் பார்த்த பிறகுதான் தெரியுது... ஒவ்வொரு மறுஷனும் எவ்வளவு கோழைன்னு! ப்... அதுவும் ரெண்டு வருஷத்துக்கு முன்னாடி ஒரு பாகனை மத யானை ஒண்ணு வதம் பண்ணி சாகடிச்சதை எல்லா மடியாவிலும் போட்டுக் காண்பிச்சது. இன்னும் மனசு அகலமா ரணமா இருக்கு!"

மெதுவாகக் கூறியவளை இடைமறித்தது, ஆகாஷின் குரல்!

"இல்லை... இவ ரொம்ப தைரியமானவ சிக்கத்தர்...! அதை இன்னிக்கு காலையில்லாதான் நான் பார்த்தேன்... உன் முன்னாடி ஒரு யானை அட்டாக் பண்ண வந்தா நீ என்ன செய்வே... உடனே ஓடத்தானே முயற்சிப்பே... அந்த நிமிஷத்திலயும் இவ என்னை விட்டுட்டுப் போக மாட்டேன்னு ஒரே அடம்...! அப்புறம் நான் நான் சரிவில இவளை தள்ளி விட்டுட்டு வேற பக்கம் ஓடினேன்... ஐ திங்க் ஓஹ் லோ ப்ரேவ்."

பெருமையுடன் அவன் கூற, சிக்கத்தரும் வியப்புடன் கேட்டபடி காரை ஓட்டினான்.

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை... அதுக்கப்புறம் உங்களுக்கு என்னாகியிருக்குமோன்னு நான் ரொம்ப பயத்து போயிட்டேன் தெரியுமா?"

"அதுக்குப் பேர் பயமில்லை பீர்தி... இவன் மேல உன் அக்கறைதான் உன்னை தவிக்க வெச்சிருக்கு!" அதுக்குப் பேர் மனிதாபிமானம்... இல்லை... வேற பேர் கூட சொல்லலாம்."

சிக்கத்தர் கூறியதுமே விதித்துப் போன மனதை அடக்கியவர், உடனே மெனமாளான்.

அந்த நிமிடம், அவனுடைய உயிரிலும் உணர்விலும் முதன் முதலாக உணரப்பட்டது காதல்.

மறு நிமிடமே, இந்த எதிர்காலமில்லாத காதல் தனக்குள் ஏன் வந்ததென்றே கேள்வியும், அவன் வேறு ஒரு பெண்ணை விரும்பியதாக சற்று முன் கூறிய வர்த்தகரும் களாயியாய் கழன்று அவளை கருட்டிப் போட்டான்.

இதயத்தின் பரிதவிப்பு விதிகளில் கண்ணீர்ப் ஜனிக்க, மனதில் பெரும் பாரத்துடன் ஜன்னல் வழியே வெளியே திரும்பிக் கொண்டான்.

***

பிறகு, எப்படி ஹாஸ்டல் வாசலில் வந்து இறங்கினான் என்பதே அவனுக்கு நினைவில்லை.

அவர்களிடம் விடைபெற்று அறைக்கு வந்து படுத்தவர் தான்... திடீரென்று விழித்தால் உடம்பு கனகன வென்று குடாவி விழிகள் சிவந்திருந்தன!

அவன் அனத்துவதைக் கண்டு, உகப்பி எழுப்பினான் களையா.

"பீர்தி... ஏன் இப்படி அனத்துறே? அய்யோ உடம்பு இவ்வளவு குடா இருக்கு... இரு ஒரு பராசிட்டமால்

தரேன்... போட்டுக்க!" என்று எழுப்பி மத்திரை போட்டுக் கொள்ள வைத்தான்.

அவனுக்கு நடந்த திகில்கள் எதுவும் தெரியாததால், தன் தோழிக்கு என்னவாகியிருக்குமென்ற யோசனை தெருடலாம்!

ஹாஸ்டலுக்கு வரும்போதே தோமாகி விட்டதாலும், அன்று முழுவதும் தேசந்த அதிர்ச்சியிலும் அலுப்பிலும் வந்தவுடனே ஒரு னைட்டியை மாட்டிக் கொண்டு படுத்து விட்டான் பீர்தி.

விடிந்த பிறகு விசாரிக்கலாம் என்று களையாவும் உறங்கி விட்டான்.

காலையில் பீர்தியால் எழுவே முடியவில்லை.

உடனே அலுவலகத்திற்குப் போன் செய்ய விபரம் கூறி வைத்தால், களையா பிடித்துக் கொண்டான்.

அவளிடம் நடந்த விஷயங்களைக் கூறியபோது, அவளுக்குப் பெரும் வியப்பு!

"ஏம்...! என்ன பெரிய அட்டவென்ச்சர்லேருத்து தப்பிச்சி வந்திருக்கே! சொல்லவேயில்லை? எனக்கு ஒரு சந்தேகம் இருந்தது... இப்போ சரியாயிடுச்சி!"

"என்னடி சந்தேகம்?"

"ம்... நீ அந்த ஆகாஷை விரும்பியேன்ற சந்தேகம்...!"

"ஏதாவது உளறிட்டிருக்காதே... எனக்கு டயர்டா இருக்கு... நான் தூங்கணும்" கூறிவிட்டுத் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான் அவன்.

களையாவின் கூரிய பார்வை யோசனையுடன் அவன் முதுகையே துளைத்தது.

"சரி! நான் பிரட், ஹாஸ்டல், மத்திரை எல்லாம் வாங்கி ஆயாஸ்மா கிட்டே குடுத்துட்டுப் போறேன்... எது பிடிக்குறே கொஞ்சமாவது சாப்பிட்டுட்டுப் படு! சரியா?" அக்கறைவுடன் அவன் அந்த, சரியென்று தலை யடைத்தான் பீர்தி.

பிறகு ரொட்டியும் ஹாஸ்டலும் சாப்பிட்டு விட்டு மத்திரை போட்டதும் ஆயாஸ்மாவும் தள்ளை தொந்தாவு செய்ய வேண்டாமென்று கூறிவிட்டுப் படுத்து விட்டான்.

***

அன்று மதியம், அவனுடைய செல் வெகு நேரம் ஒலித்தது.

அவன் அதை உணராமலே உறங்கிக் கொண்டிருக்க, அவனைத் தேடி தேரிலேயே வந்து விட்டான் தீபா.

அலுவலகத்திற்கு அவன் வரவில்லையென்று ஞாபி கூறியவுடன், தீபா போன் செய்தால், அதையும் அவன் எடுக்கவில்லை.

மாலையானதும் காரை எடுத்துக் கொண்டு ஹாஸ்டலுக்கே வந்தான் அவன்.

வார்டனிடம் அனுமதி பெற்று அறைக்குச் சென்ற போது, ஓய்ந்து போய் படுத்திருந்தான் பீர்தி.

"ஹாய் தீபா... நீ எங்கே இங்கே?" அவனைக் கண்டதும் வியப்புடன் கேட்டான்.

"உன்னோட பேசலாமனு ஆஃபீஸுக்குப் போனேன்... அண்ணா நீ வரலைன்னாங்க... செல் அடிச்சேன்... நீ எடுக்கலை... அதான் இந்த சப்ளாஸ் விசிட்!" என்றபடி அருகில் அமர்ந்தான்.

"ம்... சாத்திரியில் இருந்து ஜூம்... அதான் அப்படியே அசுத்துட்டேன்..." சோஷ்டன் முணுமுணுத்தான் பீர்தி.

"டக்டரைப் பத்தியா? முழங்கை காயம் ஏதும் செப்டிக் ஆகி இருக்கப் போகுது... வா... கிளம்பு!" பதட்டத்துடன் விசாரித்தான்.

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை தீபா... அது ஆறவே ஆரம்பிச்சிடுச்சி... சின்னக் காயம் தானே? நேத்தைய ஷாக், அலுப்பு எல்லாம் சேத்து உடம்பு அழுண்டு போய் டிச்சின்று தினைக்கிறேன்! தானைக்கே நார்மலா விடுவேன்!"

"என்னவோ உன்னைப் பாக்கணும்போல இருந்தது... அதான்...! வீட்டில் எல்லாத் தையும் சொல்ல வேண்டிய நேரம் வந்துச்சின்னு தினைக்கிறேன்..." நகம் கடித்த படிக்கறினான் தீபா.

"ஏன் தீபா... என்னாக்க?"

"நேத்து, எங்க அம்மா அமெரிக்காவுக்கு போன் பண்ணி அருந்தி அக்கா கிட்டே எல்லாம் கேட்டாங்களாம்... அவங்களும் ஆகாஷ் கிட்டே இது பத்திப் பேசறேன் னாங்களாம்... காலையில் அம்மா, அண்ணா கிட்டே சொல்லிட்டிருந்தாங்க... எனக்கு உடனே பயமாயிடுச்சி... ஆகாஷுக்குப் போன் பண்ணினா அவர் பிஸி... ஏதோ ஊன்...பெண்ணில் இருந்தாரு... சிக்கந்தர் கிட்டே கேட்டா, உடனே வீட்டில் சொல்லிடுங்கறார்... அதான் உன் கிட்டயும் யோசனை கேட்கலாம்னு வந்தேன்..."

சிறிது நேரம் யோசித்தவன், "எனக்கு தெரிஞ்சு நீ சொல்றதை விட முதலே ஆகாஷ் கிட்டே உங்களாணா பேசட்டுமே! அதுக்கு அவர் என்ன சொல்றாருன்னு

பாப்போம்! அதை வச்ச உன்னோட ஒரேயினையும் கேட்பாங்க இல்லையா! அப்போ உன் முடிவுல உறுதியா இரு!" அழுத்தமாகக் கூறினான்.

"ம்... எனக்கு என்ன செய்யறதுன்னே புரியலா! பயமா இருக்கு... அம்மா கலபத்துல எங்க காதலை ஏத்துக்க மாட்டாங்கன்னு தோணுது... ஆகாஷைத்தான் எல்லாத் துக்கும் தம்பிபெருக்கேன்..."

"காதலிக்கிறபோது இந்த பயமெல்லாம் எங்கேயோ ஒடிப்போய் ஒளிஞ்சிருக்குது இல்லை... வீட்டில் தெரியும் போது மட்டும் பயம் வந்துடுது... ம்?" தலையைச் சரித்தபடி கேட்டான் பீர்தி.

"இரு... இரு! ஒரு நாள் தீயும் லவ் பண்ணேன்னு வந்து திப்பே பாரு... அப்ப நாள் பாத்துக்கறேன்."

"ஊஹும்... அது மட்டும் தடக்கவே தடக்காது!" தன் மனதை மறைத்துப் பொய் கூறினான் அவன்.

"பாக்கலாம்... எனக்கென்னவோ ஆகாஷ் உன்னை விரும்பற மாதிரித் தோணுது... உன் கிட்டே ஏதாவது ப்ரபோஸ் பண்ணினாரா?"

"கம்மா ஏதாவது கற்பனை பண்ணிக்காதே தீபா!"

"அதானே... அந்த சிவ்ய சிருங்காவது காதலிக்கிற தாவது..." கூறிவிட்டு சட்டென்று சிரித்தான் தீபா.

தான் ஆகாஷை விரும்புவதையும், அவன் வேறு ஒரு பெண்ணை விரும்புவதையும் அறிந்தால், தீபா என்ன சொல்வான் என்று தினைக்கும்போதே, இதழோம் ஒரு விரக்திப் புன்னகை ஜனித்தது.

தன் இதயத்தில், முதல் காதல் அரும்பிய அன்றே உதிர்ந்து வாடியதும்... காதல் கேட்டு வாங்குகின்ற

பொருளல்ல... உயிரிலிருந்து இவல்பாய் பொங்கி எழ வேண்டும் என்பதும் பரிந்தது!

மெனமக அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

சிறிது நேரம் கழித்து தீபா கிளம்பிச் சென்றாள்.

***

பிறகு கிடைத்த தனிமையில், மனம் இந்த இரண்டு தடகளில் ஆகாஷுடன் கழித்த பொழுதுகளை, நகமாய் அரை போட ஆரம்பித்தது.

மெல்ல யோசித்தபோது, தன்னை அவன் காப்பாற்றிய தற்கு ஒரு சிறு தன்றி கூட இதுவரை தான் தெரியக்க வில்லை என்பது திணையிற்கு வந்தது.

உடனே அவனுடைய விசிட்டிய் காண்டை எடுத்துப் பார்த்து, அதிலிருந்து செல் தம்பருக்குத் தொட்பு கொண்டான் பீர்தி.

முதல் அழுப்பிலேயே எடுத்தவனுடைய ஆழ்ந்த குரல் "யெஸ்... ஆகாஷ் ஹியர்" என்றது கம்பீரமாக!

"நான்... பீர்தி பேசறேன்... ம்... தேய்க்கல்..." மெல்லிய குரலில் கூறினான்.

"எதுக்கு?"

"எல்லாத் துக்கும்..."

"அப்படின்னா..."

"ஃக் என்ட் டீட்டிக்கு... என்னைக் காப்பாத்தின துக்கு..."

"ஓ... ஓராகம் இருக்கா? அதுக்கு இப்பவாவது தேய்க்கல் சொல்லத் தோணிச்சே! நான் உன்னோட தன்றியை

எதிர்பார்த்து இதைச் செய்வனா! அந்த நிமிஷம் என் மனசு என்னைக் காப்பாற்றும்பிறகு விட... உனக்கு ஒண்ணும் ஆகாஷ் பாததுக்கணுமெங்கிற தவிப்புதான் முதலில் வந்தது."

"எனியெறன்... லேட்டா சொன்னாடும் உன் தேய்க் லுக்கு வெல்கம்! ஆனா என்கிட்டே தன்றி சொல்றது கூட அவ்வளவு கஷ்டமா பீர்தி... ம்..." குழம்புடன் கேட்டான்.

"சாரி... எனக்கிருந்த ஷாக்கில் மறந்திட்டேன்... எப்" என்று உடனே வைத்து விட்டான் அவன்.

அந்த தொடி தளனுடைய கவாசத்தில் அவனும் இணைந்திருப்பது தெரிந்தது. பிரியின் ஏக்கப் பரிசாய், அவனுடைய லுக்கக் காற்றை கடன் வாங்கிச் கவாசிக்கவும் ஆரை வந்தது!

அன்றைய இரவு உறக்கமில்லா இரவாய்...!

கண்களுக்குள், அவனுடைய உருவமே நடனமிட, நித்திரை தொலைத்துப் பரிதேத்தான் அவன்.

காலையிலிருந்து படுதநே இருந்தது பெரும் அலுப்பைத் தா, சோம்பலுடன் எழுத்து பால்கனிகுச் சென்றான்.

திலவு மட்டும் வானில் தனித்திருக்க, பனிமூட்ட இரவில், விண்பீனகள் விழி மூடி இருந்தன.

ஆகாஷ், இந்த நேரம் விழித்திருந்தால், அவனும் இந்த நிலைவை தானே பார்த்துக் கொண்டிருப்பாரென்ற சிலிப்பு, மனதில் ககமாய் பரவியது.

பின்வரும் நாட்களில், பெருநகரம் தரகமாகத் துவங்கியது. கலைத்து போகப் போகும் காலம் தீர்ந்து என்று தெரிந்தாலும் புலிகள் புன்னகை செய்யுது முன்னிட்டு மாளிகளை வீழ்த்துவதோ காதல் என்ற புதிர் கேள்வி பரீததியின் மனதில்!

அந்த வாரம் முழுவதும், வேகமாகச் சென்றது. அவன் பெயரை நினைத்தாலே... அவன் பெயரொன்றே அவனுக்கு உற்சாகம் ஊற்றெடுக்கப் போதுமான ஒன்றாய்!

தான் இப்படி மாரிப் போய் விடுவோமென்று அவன் கனவிலும் நினைத்திருக்கவில்லை...!

இந்த மார்பும் எப்படி வந்தது என்ற கேள்விக்கும், அவனிடம் விடையில்கலை...

மனதிற்குள் ஊழிக் காரநாய் அவன் நினைவுகள் சேதம் விளைவிக்க, தனக்குள்ளேயே போராடித் தோற்றுப் போகும் நிலையில் அவன் இருந்த போதுதான், ஒரு நாள் முரளி அவளை அழைத்தான்.

காலப் பதினேழு மணியளவில், ஒரு பேட்டி எடுப்பதற்காக அவன் வெளியே செல்லக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

அன்று, வழக்கத்திற்கு மாறாக முரளி அலுவலகத்திற்குத் தாமதமாக வந்திருந்தான்.

திடீரென்று அவனிடமிருந்து இண்டாக்ஸியில் அழைப்பு வரச் சென்றபோது தான், அவன் எதற்காக அழைத்திருக்கிறாளென்பது புரிந்தது.

உள்ளே துறைத்தும், "குட் மர்னிங் முரளி... என்ன விஷயம்...?" இயல்பாகக் கேட்டபடி அவனெதிரில் அமர்ந்தான்.

"தீ இப்ப பரீதானே? உன் கூடக் கொஞ்சம் பச்சைப்போனும்..." யோசனையுடன் கூறினான்.

"நான் இப்ப ஒரு பேட்டி எடுக்கப் போய்டிருக்கேன்... ஏதாவது முக்கியமான விஷயமா?"

"அந்த இண்டர்வியூவுக்கு சரிதானவ அனுப்பிடலாம்... ஒரு திமிஷம் இரு..." என்றவன் போன எடுத்து அவனிடம் விபரம் கூறி, கூங்கு சென்று வரும்படி சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அவனுடைய செல் ஒலித்தது. எடுத்தால், தீபாதான் பேசினான்.

"பரீததி! நான் ஒரு பெரிய ப்ராப்ளத்துல மாட்டிட்டிருக்கேன்... வீட்டில் விஷயத்தை சொல்லிட்டேன்...! அம்மா ஒரே ரகசியம்... அண்ணாவும் இதை எதிர்பார்க்கலை...! சிக்கத்தனைப் பந்தி சொன்னவுடனே ரொம்ப கோபமாயிட்டாங்க..."

"அவங்க எதிர்பார்த்திருந்ததே வேற இல்லையா? ஆகவே நான் விரும்பலின்றது ஒரு பக்கம், நான் சிக்கத்தனை காதலிச்சது அவங்களை மிகுமமாக்கிடுங்க! பயங்கர சண்டை! அதெல்லாததையும் விட பெரிய பிரச்சனை ஒண்ணு... அதை நீ ஒழுத்தி தான் சால்வ் பண்ண முடியும்! ஏய... ஏன் பதிலே பேச மாட்டேனே...?" பதைப்புடன் கேட்டான்.

"நான் இப்ப முரளியோட பேசிட்டிருக்கேன்... கொஞ்ச நேரம் கழிச்சிப் பேசுவா?" யோசனையுடன் அடிக் குரலில் கேட்டான்.

"நே... அதுக்கு முன்னாடி நான் உன்கிட்டப் பேசியாகனும்... பரீ... நான் சொல்வதை மட்டும் கேட்டுக்க... நீ எதுவும் அவன் முன்னாடி திரும்பிப் பேச வேண்டாம்..." என்று கூறித் தொடர்ந்து பேசிய விஷயம், அவன் தலையில் இடியாய் இறங்கியது.

தீபா தன்னைப் பந்தி எதுவோ கூறப் போகிறாளென்று காதலிக்கு, அவன் கூறிய விஷயமோ, பரீததியை சுற்றிப் போடுவதாய்!

"பரீததி... என்னை மன்னிச்சிடு... என் கய நலத்துக்காக ஒரு பொய் சொல்லிட்டேன்... சிக்கத்தனை மறந்துட்டு நான் ஆகவேந்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு அம்மா ரொம்ப வற்புறுத்தினாங்க...! அப்பதான்... நான்... ஆகவே வேற ஒரு பொண்ணை விரும்பறதா சொல்லிட்டேன்."

"சரி... ஆனால் எனக்கு என்ன கஷ்டம் தீபா...! எனக்கும் அது தெரியும்!" அடிக் குரலில் பேசினான்.

அவன் பேசும்போதே தொழில் ரீதியாக முரளிக்கு ஒரு முக்கியமான போன் கால் வர, அவன் அதில் பேச ஆரம்பித்தது. அந்த நேரம் பெரும் வசதியாய்...!

"அதில்லை... அந்தப் பொண்ணு தீதானது நான் அண்ணாகிட்டே சொல்லிட்டேன்... அப்ப அவர் முகத்துல பாக்கணும் ஒரு அடி பட்ட வலியை...! முரளி அண்ணாவும் உள்ளனை விரும்பறாரேன்னு தான் நினைச்சது, உண்மைதான் போலுக்கு!"

தொடர்ந்து அவன் அளித்த அதிர்ச்சிகள், உணர்வுகளை மறந்துப் போகச் செய்தன.

மீண்டும் கேட்ட அவன் குரல், பரீததியை இவ்வுலகிற்கு மீட்டு வதுவதாய்!

"வாசி பரீததி... எனக்காக... என் எதிர்காலத்துக்காக நான் சொன்ன இந்தப் பொய், உன் வாழ்க்கையை எந்த விதத்திலும் பாதிக்காது... இந்த விஷயம் நமக்கு மட்டும்தானே தெரியும்... அண்ணாகிட்டே மட்டும் இல்லையென்று மறுத்திடாதே... பரீ...! எனக்காக!"

சட்டென்று, உடைந்து போய் அவன் அழுவது போலில் கேட்டது.

இருதலைக் கொள்ளி எழும்பாய் தவிக்க மனதை அடக்கியவன், "நான் வெச்சிட்டேன்... அப்பறம் பேசுறேன்..." என்று வைத்தான்.

முரளியும், அப்போது தான் பேசி முடித்து போனதை வைத்துவிட்டு, அவளையே பாத்துக் கொண்டிருந்தான்.

"என்ன... தீபாவா?" என்று அவன் கேட்கும்போதே, மறுப்பதற்கும் யோசிப்பதற்கும் கூட நேரமின்றி, அவன் இப்படி ஒரு இக்கட்டில் தன்னை மாட்டி விட்டானே என்ற கோபம் பரீததியின் மனம் முழுவதும் திளைத்தது.

ஆமாமென்று அவன் தலையசைத்ததும், "ம்... நான் உன்கிட்டப் பேசணும்னு சொன்னது தீபாவைப் பந்தித் தான்! நாங்க எல்லாரும் அவ ஆகவேந்தான் விரும்பறாணு நினைச்சிட்டிருக்கும்போது, திடீர்னு இன்னிக்குக் காலையில் ஒரு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டுட்டா... நானே இது பந்தி ஆகவேந்தே பேசலாம்னு இருந்தேன்... அதுக்குள்ளே இவ சிக்கத்தனை விரும்பறதா சொல்றா... என்னாலயும், அம்மாவாலயும் இதை நம்பவும்

முடியுமல்ல... நம்பாம இருக்கவும் முடியுமல்ல...! அம்மாவைக்குதான் பாவம்... சொம்ப ஷாக்! ஒரு முஸ்லிமை மஸபின்னையா எடுத்துக்கொள்ளு..."

சட்டென்று இடைமறித்தான் பரீதி.

"ஏன் ஸாஹி... அவங்களும் மனுஷங்க தானே...! மதம் காதுக்கு தடையாகறதிலே எனக்கு உடன்பாடினலை... ஒரு மனுஷனுக்கு ஜாதி மதத்தைவிட நல்ல குணம், மனுஷ தேயம், சக மனுஷங்களை தேசிக்கற கபாவம் இவெல்லாம் முக்கியமில்லையா? அந்த விஷயத்துல மில்லட் சிக்கத்த அருமையான ஒரு மனுஷனு நான் நினைக்கிறேன்..."

"ம்... எனக்கும் சிக்கத்தா நல்லாப் பழக்கம்தான்... நீ சொல்ற மாதிரி சொம்ப நல்லவனும் கூட! ஆனா மனகல ணரிப்போன பழைய சம்பிரதாயங்களைக் களையறது தமக்கு கலபமா இருக்கலாம்... ஆனா அது நம்ம மூத்த தலைமுறைக்கு கஷ்டம்! அதோட ஆகாஷையே மாப் பின்னையா கற்பனை பண்ணிட்டிருத்தவங்களுக்கு இது திச்சயமா பெரிய அதிர்ச்சிதான்..." ஒரு பெருமூச்சுடன் நிறுத்தினான்.

"எனக்குப் புரியது... நான் அவங்களைக் குத்தம் சொல்லலை... தீபா வேற ஒருத்தரை விரும்பினப்பறம், தீபா அவ எதிர்காலத்தையும் சந்தோஷத்தையும் நான் யோசிச்ச முடிவு பண்ணணும். கல்யாணம் செஞ்சிக் கிட்டு வாழப் போறவ அவ... அவளோட விருப்பமும், முடிவும்தானே முக்கியம்... அதைச் சொன்னேன்"

"எனக்குப் புரியற விஷயம் அம்மாவைக்குப் புரியாது பரீதி! அவங்களுக்கு நான் நினைச்சது நடக்கலைன்ற

கேஸம் வேற! நான் இன்னய தலைமுறை! காதல், கலப்பு திருமணம்... இதெல்லாதையும் மனக் கலபமா எடுத்துக்... ஆனா வயாணவங்க தங்களுக்குள்ளு சில வகைமுறைகள் வெச்சிருப்பாங்க... அந்த வட்டத்துக்குள்ளே வாழறவங்களை வெளியே வர வைக்கிறது சொம்பக் கஷ்டம்!" நிறுத்தியவன் ஒரு பெருமூச்சுடன் தொடர்ந்தான்.

"ம்... ஆனா, ஆகாஷால் மட்டும்தான் அவங்களை சமாதானப்படுத்த முடியும்தான் நான் நினைக்கிறேன்... இனிமேதான் நான் அவங்கிட்டப் பேசணும்... அப்பறம்... இன்னொரு விஷயம்..." தயங்கியபடி நிறுத்தினான்.

அவன் என்ன கேட்கப் போகிறானென்பது தெரிந்தவுடனே அவன் தெஞ்சம் பாயடத்தது.

தன் மனம், கண்ணாடி போல் வெளிப்பட்டு விடுமோ வென்ற பயத்தில், இதயம் தாறுமாறாய் துடிக்க ஆரம்பித்தது.

"என்ன...?" என்றபடி பார்வையைத் தழைத்துக் கொண்டவனையே, ஒரு கணம் ஆழ்ந்து நோக்கியவனின் முகம், சொல்லொணாத வேதனையிலும் வலியிலும் கருங்கியது.

"தீ... ஆகாஷை... இல்லை... ஆகாஷ் உன்னை... செ... ரெண்டுமே ஒண்ணு தானே!... என்ன ஒரு முட்டாள் பாரு நான்! அது உன்னைமயா பரீதி!" தவிப்போடு கேட்டான்.

ஒரு நிமிட மெளனத்திற்குப் பிறகு, முதல் முதலாக தன் மனதில் பொக்கிஷமாய் சேமிக்க ஆரம்பித்திருந்த நேசத்தின் விளைவாக, அவனை மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்து, 'ஆம்' என்பது போல் தலையணைத்தான் அவன்.

உ.கா.ஒ.க - 12

அவன் முகம் உடனே இறுகிக் காங்கிவிட்ட, அதைக் கண்களும் தாங்க முடியாமல் எழுந்தான் அவன்.

"நான் போகலாமா?" அவன் மெதுவாகக் கேட்டபோது, "ஹிம்... இதை நான் எதிர்பார்க்கலை... தீபா பொய் சொல்றாள்னு நினைச்சேன்...! எவ்வளவு கலபமா ஏமாறப் பட்டிருக்கேன்... பெண்களோட மனக் ஆழம் களை முடியாத கடல் மாதிரின்று யாரோ சொன்னது இப்ப நினைவுக்கு வருது...! இதிலே ரெண்டு விதத்திலையும்... ஊறறும்... தீ போகலாம்" கூறிவிட்டு வேகமாக எழுந்து வெளியே சென்றான் அவன்.

மனம் தீப்பட்டாற்போல் துடித்தது... நான் கூறியது பொய்யில்லை என்று அவனுடைய உள் மனதிற்கு தெரிந்தாலும், ஸாஹி தன்னை விரும்பியிருப்பது பெரும் வேதனையாய்!

திடீரென்று நினைவுகள் ஆகாஷிடம் நீதிச் செல்ல, சட்டென்று தூக்கி வாரிப் போட்டது.

இதை அறிந்தால் அவன் தன்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பான்... அவளோ வேறு ஒரு பெண்ணை விரும்பு பவன்... அவன் இதை எப்படி ஏற்றுக் கொள்வானென்ற கேள்வி கண் முன்னால் விகவருபமெடுத்து தின்றது.

தீபாவிடம் உடனே பேச வேண்டுமென்ற வேகம் வர, மறு நிமிடமே அழைத்தான்.

எடுத்தவுடனே, "அண்ணா என்ன சொன்னாங்க பரீதி...?" ஆவலுடன் கேட்டான்.

"எல்லாமே சொன்னாரு... ஆனா ஏன் தீபா... இப்படி ஒரு பொய்யைச் சொன்னே? இதனால் நானும் ஆகாஷும் பாதிக்கப்படுவோம்கிற நினைப்பே உனக்கு இல்லையா?

அவா வேற ஒரு பெண்ணை விரும்புறாரே... அவங்களுக்குள்ளே இதனால் எந்த அளவு பரிகளை வரும்தான்னு எதுவுமே யோசிக்காம ஏன் இப்படி ஒரு காரியத்தை செஞ்சே... உங்க அண்ணா கிட்டப்பெசுவே இன்னிக்கு கஷ்டமா இருத்தது... இதிலே நான் ஆகாஷை எப்படி ஃபோல் பன்றது? என்னைப் பெரிய இக்கட்டில் மாட்டி விட்டிருக்கே தீ! பட்டாவென்று பொறித்தான்.

"சரி... சரி... லட்சம் சரி பரீதி... எனக்கு அந்த நிமிஷம் என்ன சொல்றதுன்னே புரியலை, அதான்!... ஆனா ஆகாஷ் வேற ஒரு பெண்ணை விரும்புறாரே?" சரி... நான் எல்லாத்தையும் ஆகாஷ்கிட்டவே பேசிக் கிறேன்... பேசிட்டு சாயந்திரம் உன்னைக் கூப்பிட்டுறேன்" என்று வைத்தான்.

பரீதியின் மனம் பெரும் போக்களமாகிவிருத்தது.

அன்று முழுவதும் ஏனோ வேலையே ஓடவில்லை.

ஆகாஷ் என்ன கூறியிருப்பானோவென்ற எண்ணமே தவிப்பாய்!

அவன், தன்னைப் பற்றி தவறாக எண்ணி விடுவானோ வென்ற பயமே, அவளைப் பெரிதும் வதைத்தது.

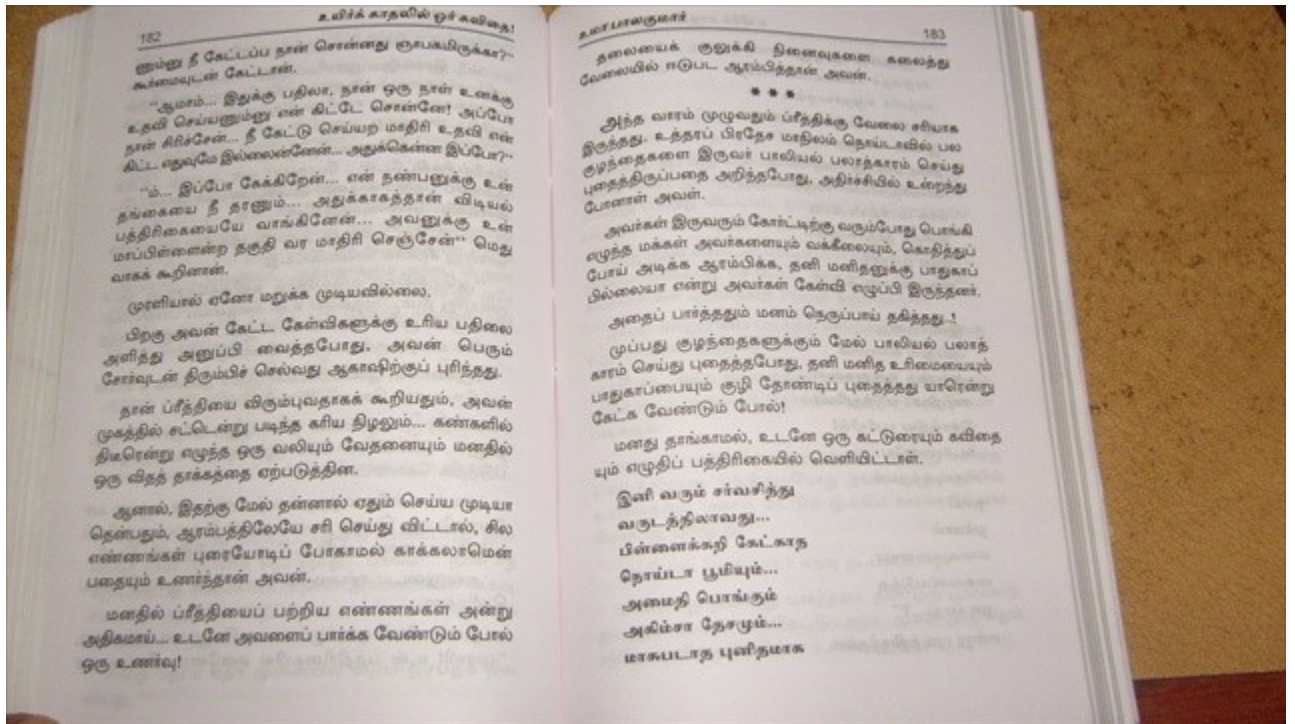
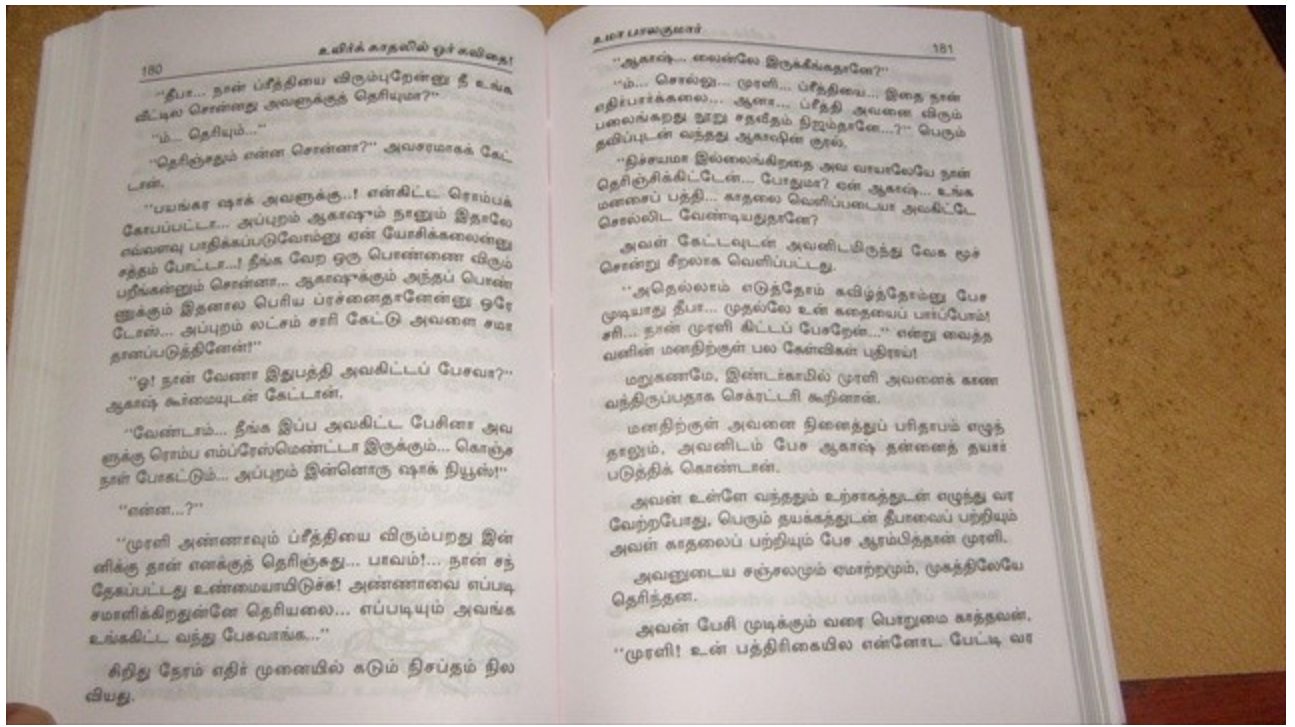
24

அந்த நிமிடம், ஆகாஷிடம் போனில் அதைப் பற்றித்தான் தீபாவும் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

எல்லா விஷயங்களையும் அவன் கூறி முடித்தபோது, சட்டென்று இடை மறித்தான் அவன்.

மருத்துவத் தொழிலும்...
சாத்தியத் சண்டை உயிர்வாழ்
சாத்தியக் கருவாயும்...
இயற்கை சிற்றங்கலில்லாத
இயல் பொருளுக்கும்...
நடைப்படாத பெருக்காய்
காலீந்தாயின் வகுக்காயும்...
யாக படாத பிடையாய்
இறைத் தூதர்களுக்கும்...
இந்த பூமியில்
சாகவதமாய்கட்டும்...!

இவ்வாவது...
அப்புவும் கலாயின்
அப்புவும் கலாயின...
சாத்தியப் படுத்தியவோம்
இச்சாத்திய பூமியில்!
கடவுளையே
சீரடித்தவன்
நாம்!
நம்மாய்
கலாயினையா
கலாய்ப்படுத்த
முடியாது...?"
என்று முடிந்திருந்தான்.

மறு வாரமே, அதற்கு நிறையப் பாராட்டுக் கடிதங்கள்
வந்து குவிந்தன.

***

ஒரு வாரம் கழித்து தீபாவளி வீட்டுடன் பீத்தியைத்
தேடி ஹாஸ்டலுக்கு வந்து விட்டான்.
அன்று குடியிருந்த ஹாஸ்டல், தலை குவித்துவிட்டு
இடை வரை தீண்டிவிட்ட கந்தை அளவையில் உலர்
வைத்து விதித்து விட்டபடி, ஒவ்வாகப் புத்தமொன்றைப்
படித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

தேர்தல்தான் லாபிடம் ரோடிகளான லாபி லெண்டிங்
லாபிரிவிருந்து "ரிச் டேட்... புவர் டேட்" என்ற ராபட்
கியாசுகியின் புத்தகத்தை எடுத்து வந்திருந்தான்.

அவன் கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்திலிருந்து அங்கு
உறுப்பினராக இருக்கிறான்.

ஏனோ, அந்த நூல்கள்தான் அமைப்பும், புத்தகங்கள்
அடுக்கப்பட்டிருக்கும் தேர்தலும் அவனுக்கு மிகவும்
பிடிக்கும்.

அந்தப் புத்தகத்தின் கருத்துக்களில் ஆழ்ந்து மனதை
செலுத்தியபடி படிக்கும்போது தான், வாழ்க்கையில்
உயர்வதற்கு பணம் மட்டும் முக்கிய காரணமில்லை
யென்பது புரிந்தது.

அப்போது மெதுவாகக் கதவு தட்டப்பட்டது.

யாரென்று திரிந்து பார்த்தால், தீபா ஒரு பூங்கொத்
துடனும் ஸ்விட் பாக்கெட்டுடனும், முகம் முழுவதும்
சந்தோஷ மின்னல் மின்ன உள்ளே வந்தாள்.

இரண்டையும் பீத்தியிடம் கொடுத்தவன், "பீத்தி...!
அம்மாவும் அண்ணாவும் சம்மதிச்சிட்டாங்க... சிக்கத்திற்கு
கூட என்ருமே இப்போ எப்படி இருக்கு தெரியுமா?
ஸ்லாத்திற்கும் ஆகாஷ்தான் முக்கிய காரணம்! தேர்தல்
முழுக்க அம்மாவோட பேசிப் பேசியே அவங்களை
சம்மதிக்க வெச்சிட்டாரு... தீபா இதுக்கு ஒரு முக்கிய
காரணம்... அதனாலே இன்னொரு மதியம் லஞ்ச உணக்கு
எங்க டீட்-தான்...! கிளம்பு... கிளம்பு..." உற்சாகத்துடன்
அவளை எழுப்பினான்.

"இரு... இரு... முதல்லை கவ்விடா... நேரப்பி அன்ட்
பிராப்ரஸ் சிப்ஸ்சர் தீங்க ரெண்டு பேரும் எப்பவுமே
ஒத்துமையா சந்தோஷமா இருக்கணும் தீபா!" மனம்
திறந்த புன்னகையுடன் வாழ்த்தினான்.

"தேங்க பூ பீத்தி... ஐ லவ் யூ சோ மச்" என்றபடி தீபா
அவளுடைய கன்னத்தில் அழுத்த முத்தமிட்டாள்.

"ஏய்... இதை நீ சிக்கத்தாக்கிட்டே சொல்லணும்...
அவருக்காக இதை எல்லாம் சேமிச்சி வச்சிக்கணும்... இப்
படி வேண்டி பண்ணக்கூடாது..." கன்னத்தைத் துடைத்த
படி கூறினான் அவன்.

"உனக்கு மட்டும்தான்...! ஒரு தேங்கல் கிவிங் கிஸ்...
பயத்துடாதே... ஆகாஷுக்கு குடுத்துட மாட்டேன்..."
குறுப்பு குறுகுறுக்கக் கூறினான்.

கட்டு விரலைக் காட்டி அவளை பதிலுக்கு எச்சரித்
தவன், "தீபா... என்ன பேசுறே? ஆகாஷுக்கு நீ முத்தம்
கொடுத்தா, நான் ஏன் கவலைப் படணும்?" விம்பாகக்
கேட்டான்.

"ஓ! அப்ப உனக்கு ஒன்னுமே இல்லையா? அப்போ...
இந்த புத்தகத்தை பார்த்தா நீ கோபப்பட மாட்டேன்..."

கேட்டபடி நேரண்டி பேசில் வைத்திருந்த ஒரு மேக
நிலை எடுத்தான் அவன்.

அதை அவன் விசித்தபோது, நடுப் பக்கத்தில் ஒரு
பாட்டியில் ஆகாஷ் கவச்சியாக புன்னகைத்துக் கொண்
டிருக்க, பக்கத்திலிருந்த ஒரு மாட்டைப் பெண் அவனுடன்
உரையாடி, போஸ் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மறு கணமே, தெஞ்சமே உலர்ந்து போனது போல் ஒரு
தகிப்பு எழுந்த, பீத்தியின் உடல் குறுங்கியது.

அவன் தனக்கு மட்டுமே சொந்தமென்ற ஒருவித
ஆளுமை உணர்வு அவளை ஆக்ரமிக்க, சட்டென்று விழி
களில் ஒருவித சிகப்பு பரவி முகம் வாடியது.

உடனே அதை கவனித்து விட்ட தீபாவும், தனக்
குள்ளேயே புன்னகைத்துக் கொண்டாள்.

"சரி... நீ முதல்லை டிரஸ் மாத்திட்டுக் கிளம்பு..." என்று
அவளை எழுப்பினான்.

"இல்லை தீபா... இன்னொரு நான் வரேனே... ப்ளீஸ்!"
மெதுவாக மறுத்தான் பீத்தி.

"அதெல்லாம் இல்லை... இன்னும் அரை மணி
தேர்தலு ஆகாஷும் சிக்கத்திற்கும் வந்துடுவாங்க... நீ
ரெடியாவே!"

"என்னது... ஆகாஷா? அப்போ நான் வர முடியாது!"

"ஏன்... என்ன ப்ராப்ளம் உனக்கு? உன் மனசு ஏதும்
இல்லைன்னா வர வேண்டியதுதானே? டீட் குடுக்கப்
போறது நாய்க்... உன்னை மாதிரி ஆகாஷும் எங்க
கெடும்... திடீர்னு எங்க புரோக்ரமை மாத்த முடியாது...
ப்ளீஸ்... கிளம்பு பீத்தி!"

"எனக்கு தம் சங்கடமா இருக்கு..."

"ஏன்...! ஆகவே... மனக் களைச் சுவைக்க... இருக்கிறதாலே... எந்த சலனமும் இல்லாததாலே அவன் உயிர்ப்பிட்ட உடனே வர ஒத்துக்கிட்டான்... உன் மனசை அப்படி ஏதாவது இருக்க... ம...!" குறும்புடன் கண் சிபிட்டே கேட்டான்.

ஸ்படியாவது ப்ரீதியின் மனதை அவன் வாயிலேயே அறித்து கொள்ளும் வேகம் வந்தது அவனிடம்!

"நே... நான் ஏன் சலனப்படனும்? நீ சொன்ன பெயர் என்னைக் கடுகளவு கூட பாதிக்கலைன்னா நம்புவினா?"

"ம்... நம்புவேன்... நீ எந்த பிடுவும் பண்ணாம என்னை லன்சுக்கு வந்தா...!"

"ஓகே... இரு... டென் யினிட்ஸ்லே ரெடியாவிடுறேன்..." என்று முகம் சுழுவ குளியலறைக்குள் புரத்தான் அவன்.

தீபாவிர்துள் பல யோசனைகள்!

ஆகாஷின் மனநிலையைப் பற்றி அறிந்திருந்ததால், அதைப் பற்றி ப்ரீதியிடம் பேச மனம் துடித்தாலும், அவன் அனுமதியின்றி அப்படிச் செய்வது தவறென்பது புரிந்தது.

இது அவர்களுடைய அத்தரங்க விஷயம்! அதைப் பற்றி ஆகாஷே அவனிடம் கூறுவது தான் முறையென்று சிக்கத்தர் கூறியதும் நினைவு வருவதாய்!

ஆனால், ப்ரீதியைப் பற்றி எந்த முடிவுக்கும் வர முடியாமல் திணறிப் போனான் அவன்.

பிறகு இருவரும் தூண்டல் வாசலில் காத்திருக்க, சரியான நேரத்திற்கு வந்து விட்டான் சிக்கத்தர்.

வந்தவுடன், "தூய் ப்ரீதி! ஸ்படி இருக்கீங்க..." என்று அவ ளுடன் விரைந்தான்.

"ஃபைன்... கங்கிராட்ஸ்... நீங்க ஸ்படி இருக்கீங்க?"

அவன் கேட்டதும் "உங்க ரெண்டு பேரோட புண் ணைத்தாலே ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கேன்... நேங்கன்" என்றபடி களர் கதவைத் திறந்து விட்டான் அவன்.

உடனே ஏறி அமர்ந்தவுடன் முன்புறம் திரும்பினால் ஆகாஷைக் காணவில்லை.

"ஆகாஷ் வரலை?" தீபாவின் கேள்விக்கு "அவனுக்கு அவசரமா ஒரு மீட்டிங்... நம்மைச் சாப்பிடச் சொன்னான்... இடையில் வந்து ஐயின் பண்ணிக்கிறேன்..." பதில் கூறினான் சிக்கத்தர்.

அனைவரும் அந்த தீர் ண்டை ஒட்டலுக்குச் சென்று, முன்பே ரிசர்வ் செய்யிருந்த டேயிஸில் அமர்ந்தனர்.

பிறகு ஆர்டர் செய்து சாப்பிட ஆரம்பித்த போதும், ஆகாஷ் வரவில்லை.

ப்ரீதியின் விழிகள் மட்டும் ஒரு தேடலுடன் அலை பாய்ந்தபடி அடிக்கடி வாசலிலேயே பதித்தன.

"ஒருவேளை அந்த மாடல் பெண்... அவன் காதலி யுடன் முக்கியமான மீட்டிங்கோ...?" இகழ்ச்சியுடன் ண்ணியது தெஞ்சம்.

ஆனால், சாப்பிட்டு முடியும் வரை ஆகாஷ் வரவேல்லை... அவனிடமிருந்து ஒரு போன் மட்டுமே வந்தது.

எடுத்துப் பேசிய சிக்கத்தர் உடனே தீபாவிடம் திரும் பினான்.

"உங்கம்மாவுக்கு திடீர்னு லோ பி.பி.யாம்... மயக்க மாகிட்டாக்களாம்...! முறளியும் ஊரிலே இல்லையா? நல்ல வேளை ஆகாஷை போன் பண்ணி வரவழைச் சிருக்காங்க... இப்போ உங்க குடும்ப டாக்டர் வந்து பாத்து மாதிரி ருத்திருக்காராம்... அவங்க ரெஸ்ட் எடுக் கிறதாலே ஆகாஷ் அங்கதான் இருக்காளாம்... நம்ம எல்லாரையும் சாப்பிட்டுட்டு அங்கே வரச் சொன்னான்... என்றான்.

அவர்களும் சாப்பிட்டு முடித்துக் காத்திருந்ததால், உடனே கிளம்பினர்.

"தீபா... நான் ஆட்டோவுல போவிடுறேன்... நீங்க கிளம்புங்க..." ப்ரீதி கூறியதை சிக்கத்தர் ஒத்துக் கொள்ள வில்லை.

"இல்லை... நீங்களும் எங்க கூட வாங்க... ஆண்டடியப் பார்த்துட்டு போற வழியிலே தானே உங்களை ட்ராப் பண்ணிடுறேன்" என்று வற்புறுத்தி அழைத்துச் சென்றான்.

செல்லும் வழியில், அதுவரை சேமித்து வைத்திருந்த சந்தோஷத் தருணங்களைத் தொலைத்து இருண்டிருந்த தீபாவின் முகத்தைப் பார்த்தால், ப்ரீதிக்கு பரிதாபமாக இருந்தது.

அவளை அணைத்து தோளில் சாய்த்து சமாதானப் படுத்தியவன், "பயப்படாதே தீபா. அம்மாவுக்கு ஒண்

னும் ஆகாஷை... அவங்க நல்லாருப்பாங்க... எதையாவ இருக்கணும்!" என்றான் ஆறுதலாக!

***

தீபாவின் வீட்டிற்குச் சென்றபோது, தூண்டல் அமர்ந்து காணாமல் டைட்ஸில் ஆழ்ந்திருந்த ஆகாஷ், சப்தம் கேட்டு திவிர்ந்தான்.

அங்கு, ப்ரீதியைக் கண்டதும் இரு யுவன்களும் வியப்பில் உயர், அவளை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதை, அவன் முகபாவமே உணர்த்துவதாய்!

"என்னாச்சு ஆகாஷ்!" என்று பதறியபடி வந்த தீபா விடம் "அத்தை ரெஸ்ட் எடுக்கறாங்க... போய் பார்த்துட்டு வா... ஆனா டிஸ்டர்ப் பண்ணாதே..." என்று அனுப் பினான்.

சிக்கத்தரும் அவன் பின்னோடு செல்ல, தான் என்ன செய்வதென்று புரியாமல் தவிப்புடன் அங்கேயே நின் றிருந்தான் ப்ரீதி.

அப்போது, ஆகாஷின் குரல் அவளை அழைத்தது.

"ப்ரீதி... உக்காரு! நீ வருவேன்னு நான் எதிர்பார்க் கலை... சாரி... லன்சுக்கு வர முடியலை... மீட்டிங் முடிஞ்சு கிளம்பும்போது, அத்தைகிட்ட பிடுத்து போனே! அதான்!" அவளையே கூர்ந்தபடி கூறினான்.

மெதுவாகத் தலையசைத்தபடி அமர்ந்தவனுக்கு, என்ன பேசுவதென்றே தெரியவில்லை.

மடியில் கோத்திருந்த தன் விரல்களையே பார்த்தபடி தம் சங்கடத்துடன் அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

இளம் தீவ நிற கடிதாரில் ஒரு தேவதை போல் இருந்த வணையே ஈரணையுடன் அடைவிட்டான், ஆகாஷின் விழிகள்!

நாம் எதிரெதிர் திசையில் பயணித்தாலும், உணர்வுகளிலும் கனவுகளிலும் மட்டும் ஒன்றாகத்தானே இருக்கிறோம் என்று அவளிடம் கேட்க வேண்டும் போல்...!

அவர்களுக்கிடையே தெய்வப்பட்டு இருந்த மாயத் திணை சிறந்தது. சிக்கத்தின் வருகை!

"ஆகாஷ்! அப்போ நான் கிளம்பறேன்... பரீதியைப் டாப் பண்ணிட்டு அப்படியே விட்டுக்குப் போகணும்..." என்றான்.

"இல்லை... நீ கிளம்பு... நான் அவனை அழைச்சிட்டுப் போறேன்... தீபா எங்கே?"

"அவ ஆண்டிவிட்டே உக்காத்திருக்கா...! பரீதி... தீபா உன்னை உள்ளே வரச் சொன்னா!"

அவன் மெதுவாக எழுந்து உள்ளே சென்றால், தன் தாயின் அருகில் கலங்கிய விழிகளுடன் அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

மெதுவாக அவளருகில் சென்று தோளில் கை வைத்து ஆறுதலாக அழுத்திய போது, படுத்திருந்த பெண்மணியின் விழிகள் மெல்லத் திறந்தன.

எதிரே அவனைக் கண்டதும், கேள்வியாக அவர் தீபாவிடம் திரும்பினார்.

"இவ தாமதா பரீதி... நம்ம ஆஃபீஸ்ல்தான் ஒர்ட் பணரா... ஆகாஷ் வீதும்பறதா சொன்னேனே... அது இவதான்!" என்றுபோதே அவன் விதிர்ந்துப் போய் திரும்பினான்.

"ம்... ரதியாட்டம் இருக்கா... அதான் ஆகாஷை வளைச்சிப் போட்டுட்டா...! நான் என்னென்னவோ

திணைச்சேனே...? கூடவுன் வேற மாதிரி இல்லை முடிக்கப் போட்டு வச்சிருக்காரு...! என்ன செய்யறது?"

அவர் முடிக்கும் முன்பே சிக்கத்தை அணுப்பி விட்டு உள்ளே வந்த ஆகாஷ், அவரை அழைப்பிடுகிறான்.

"அத்தை... ரொம்பப் பேசக் கூடாது... ரொட்டி எடுங்க! ஸ்டிரேவின் பண்ணிக்காதீங்க... நான் கிளம்பறேன்...! தீபா... அம்மாவைப் பாத்துக்க... ஏதும் தேவைன்னா எனக்கு உடனே கால் பண்ணு...!" என்றவன் அவளிடம் திரும்பினான்.

"நாம போகலாமா ஹனி?" அவன் கேட்டதும், துக்கி வாரிப் போட ஏதிட்டால் அவன் முகம் ஏதோ புரியாத செய்தியொன்றை கமத்திருந்தது.

தெருசும் எரிமலையாய் கன்னறாலும், முகத்தை புன்னகைப் பூவாய் வைத்தபடி, தீபாவிடமும் அவன் தாவிடமும் விடைபெற்றான் பரீதி.

வெளியே வந்தவுடன் சீற்றத்துடன் திரும்பியவன், "ஒரு பேச்சுக்கு உங்களை... ப்... சொன்னா அதுக்காக என்ன வேணாப் பேசுவீங்கா? இந்த மாதிரிப் பேசற உரிமையை யார் உங்களுக்குக் குடுத்தாங்கன்னு நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா?" அடித் குரலில் பொரிந்தான்.

"ஈஸி... ஈஸி மை கேர்ன்! அது அத்தைக்காக நான் போட்ட ஒரு சின்ன டிராமா... ஒகே வா? நடிக்க ஆரம்பிச்சாச்சு... அதை பர்ஃபெக்டா செய்ய வேணாமா? அட்லீஸ்ட் தீபா கல்யாணம் வரைக்குமாவது நாம அத் செஞ்சாகணும்! அத்தை ரொம்ப ஷார்ப்... எல்லாத்தையும் கண்டுபிடிச்சிடுவாங்க... அதான் அப்படிச் சொன்னேன்..." அடிக்குரலில் கூறினான்.

"ஆனாலும், இது உங்களுக்கு ஒவ்வாத தெரியணை...! இதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காது..."

உடலின் ஒம்பொரு 'செல்'லும் அவன் வார்த்தைகளை நினைத்து சசித்து துடித்துக் கொண்டிருந்தாலும், உதடுகள் மீம்புடன் பொய் கூறின.

"ஏது... நான் 'ஹனி...'ன்னு கூப்பிட்டேனே அதுவா? பிடிக்கலைன்னாலும் தீபாவுக்கு உதவி செய்யறதா முடிவு சொசுப்பறம், சிலதை நாம சகிச்சத்தான் ஆகணும்..."

கண்ணோரங்கள் இடுங்க அவன் முகத்தையே ஊடுருவியபடி அழுத்தமாகக் கூறினான் அவன். சிரிக்காமலே குழித்திருக்கும் அவனுடைய கன்னங்களின் மீது பார்வை ஒரு கணம் அதிகமாகவே பதிந்து நிலைத்தது.

சட்டென்று அவன் பார்வையின் கூர்மையைத் தாங்க முடியாமல் இமைக்களைக் குடையாக அவன் பிடித்தபோது, அதுவரை கோபக் கவிதை வாசித்துக் கொண்டிருந்த இரு கருவிழிகள் மெதுவாக ஒளித்து கொண்டு கண்ணாமூச்சி ஆயின.

அவளையே ரசனையுடன் அளவெடுத்தவளின் மனதிற்குள், ஒரு மௌனப் புன்னகை மையம் கொண்டது.

அவளை அடிக்கடி கிண்டல் செய்யுது சீண்ட வேண்டும் போல் ஏனோ ஒரு உத்வேகம் வந்தது.

வேகமாக முன்னே சென்று காரின் முன் கதவை அவளுக்காக திறந்து வைத்து அவன் காத்திருக்க, மறுத்துவிட்டு பின் சீட்டில் ஏறிக்கொண்டான் அவன்.

"ம்... என்னை உன் டிரைவராக்கணும்னு எவ்வளவு தூண பிளான் பண்ணியிருத்தேன்னு தெரியணை... ஏன்...

பக்கத்துல உக்காத்தா என்ன... உன்னை நான் கடிச்சா தின்னுடுவேன்...?" கோபமாகக் கேட்டான்.

முகம் எங்கோ வீம்பாய் வெளியே பந்திற்றுக், பதில் கூறாமல் உதட்டை கபித்தபடி திரும்பிக் கொண்டான் அவன்.

ரியர்வியூ மிரர் வழியாக அவன் முகத்தையே கூர்ந்தவளின் பார்வை, அவன் உதடுகளில் ஒரு கணம் அதிகமாகவே பதிந்து விலக, வேகமாகக் காணா எடுத்தான்.

அவனுடைய இதழ்கள், கோபம் கொண்டு விரதமிருக்க... அவனுடைய உதடுகள், விரகம் கொண்டு பகித் திருத்தன.

வழியில் இருவருமே எதுவுமே பேசவில்லை... அவன் மனதில் முதன் முதலாக ஒரு பெண்ணால் புறக்கணிக்கப்பட்ட கோபம்... அவன் இதயத்திலோ அவனைச் சேரும் வரம் வேண்டுமென்று, தன்னை அவளிடம் தொலைத்துத் தவித்த ஏக்கம்!

தன் உணர்வுகள் முகத்தில் தெரியாதபடி மறைத்துக் காத்தவளின் மனதிற்குள்ளோ, ஒரு கோடி இரவுகள் அவன் மடி தூங்க ஆசை வந்தது.

ஆனால், மௌனமெனும் இரும்புத் திரை இருவருக்கு மிடையே கனத்த இழையாய்...!

***

ஹிளாஸ்டல் வாசலில் இறங்கிக்கொண்டு அவன் நன்றி சொல்வதற்காக நிமிர்ந்தால், அவன் திரும்பாமலே வேகமாகக் காணா ஒட்டிச் சென்று விட்டான்.

அவனுடைய பாராமுகம், பெரும் வெற்றிடத்தை அவனுக்குள் ஏற்படுத்தியது.

அவள் வந்து சென்ற தொடி திரும்பென்று தன்னைபோலிப் பார்த்துக் கொண்டாள் அவள்.

காதல வேகமாக ஓட்டிச் சென்ற ஆகாஷாக்கோ, அவளுடைய புறக்கணிப்பு அவன் தன்மானத்திற்கும், எகோவிற்கும் விழுந்த பெரிய அடியாய்!

ஒரு தட்டு தட்டினால் எட்டு குட்டிகள் கரணம் அடிப்பது போல மெல்லியவனாக இருப்பவளுக்கு, எவ்வளவு திமிரென்று மனம் கடிந்தது.

பொதுவாகவே, திறையப் பெண்கள் அவனைக் கண்டால் வழிந்து போகி, மறு சத்திப்பிலேயே உருவிக் காதலிப்பதுபோல் நடப்பதைப் பார்த்தவன் அவன்!

இன்று, முதன் முதலாக ஒரு பெண்ணால் விலக்கி திறுத் தப்படுவது, புதிய அனுபவமாய்!

முன்பு, ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளாத தேரடி களில், அவளுடைய வார்த்தைக் கணைகள் வலிக்க வைத்ததில்லை!

இப்போது தல்ல நண்பர்களாகி... அதற்கும் மேல் ஒரு ஆபத்தில் சிக்கி, ஒருடல் ஈரயிராய் அனைத்து தின்ற பிறகும் அவள் தீக்கங்காய் காய்ந்ததைத்தான், அவனால் ஏற்றுக் கொள்வது முடியவில்லை.

தேற்றுவதன், அவளுக்காக தன் தாத்தாவின் கலெக்ஷனிலிருந்து ஆர்னிதாலஜி பற்றிய சில புத்தகங்களை தேர்வு செய்து, அவளுக்கு குரியரில் அனுப்பியிருந்தான்.

அதைப் பற்றிக் கூட சொல்ல மனமின்றி அவளுடைய மறுப்பும், வெறுப்பும் அவனைக் கட்டிப் போட்டன.

ஒரு கணம் கண்களை இறுக மூடித் திறத்தவனுடைய மனதிற்குள், பெரும் உறுதி ஒன்று வந்தது.

உண்ணைச் சரித்துக் காட்டுகிறேன் பார் என்று, தெருசம் அவளிடம் சவால் விட்டது.

அவளைத் தன் காலடியில் விட வைக்க வேண்டுமென்ற வேகமும் வருவதாய்...!

அன்றிரவு, வெகு தேரடி தன் அறையில் கூண்டுப் புலியாய் தடையின்று கொண்டிருந்தான் அவன்!

இது எதைவுமே அறியாத பீர்திடக்கோ, உறக்கத்திலும் கனவுகள் வந்து அவளுடைய உணர்வுகளைக் கிளவின.

இன்று, அருகருகில் அமர்ந்திருக்கும், நம் விழிகள் கூடப் பேசவில்லையே என்ற ஏக்கம், அவன் உருவைக் களவிலும் அவனாள் செலுக்கியது.

26

மறுநாள் காலையிலேயே, அவளுக்கு ஒரு குரியச் வந்திருப்பதாக, அய்யாமாக வந்து அழைத்தான்.

என்னவென்று பார்த்தால், ஆகாஷிடமிருந்து வந்திருந்தது.

மனம் துணுக்குற்றாலும், அந்த பார்சலை வாங்கிப் பிரித்தபோதுதான் தெரிந்தது... ஆர்னிதாலஜி பற்றிய புத்தகங்களைத் தேர்வு செய்து அவன் அனுப்பியிருப்பது!

அவளுக்காக... அவன் கூறியதை தினைவு வைத்து, அவன் செய்திருக்கும் இந்தச் செயல்... அவனைப் புரட்டிப் போடுவதாய்!

எனோ, அவளை உடனே பார்க்க வேண்டும் போல...! தன்னுடைய அலமாரியிலிருந்து அந்தக் கவரை எடுத்தான்...

அதற்குள், முன்பு 'விடியல்' பத்திரிகையில் அவன் எழுதிய கட்டுரைவும், அவனுடைய போட்டோவும் இருந்தன. அதற்குக் கீழ் அம்ரிதி ஃபார்வெஸ்ட்டில் அனைவரும் எடுத்துக் கொண்ட அழகிய புகைப்படம்!

தேச தினைவுகளைச் சுமத்தபடி, அந்த திழற்படங்கள் அங்கு திசுந்தாய் உறைந்திருந்தன.

இனம் புரியாத பரவசமும்... காயப்பட்ட வலியும் கலந்து விடையின்றித் தவித்தது இதயம்!

இது என் தேசத்தின் அடையாளம்... திகழ்கால திறுத் திறும், இறந்த கால திழலிற்கும் தடுவே தெருசம் வெகுவாய் அலைப்புற ஆழமான சில உணர்வுகளை எவ்வளவு முயன்றும் விலக்க முடியவில்லை.

மெதுவாக, மனம் தினைவுலகம் திரும்பியது...

தேற்றைய தன் கோபமும் பிடிவாதமும், எடுத்தெறியும் பேச்சும் அவளை எவ்வளவு பாதித்திருக்குமென்ற கவலை, மெல்ல இதயம் தீண்டியது.

உடனே தன் சொல்லை எடுத்து உயிர்த்தவன், அவனுடைய எண்ணைத் தேடி டயல் செய்தான்.

முதல் சிங்கிலேயே எடுத்தவன், "எஸ்... ஆகாஷ் ஹியஸ்..." என்றான் ஆழ்ந்த குரலில்!

"ம்... தான்... பீர்தி!" மேலே பேச்சு வராமல் அவன் நயங்கியபோது, "ஏன்... இன்னிக்கு உன் கணக்குல வேற ஏதாவது இன்சல்ட் பாக்கியிருக்கா? தேத்து மறத்திட்டியா?" என்னமாகக் கேட்டான்.

ஒரு கணம் கள்ளென்று கோபம் வந்தாலும், "இல்லை... புகல் குரியலே வந்தது... தேங்கல்..." நயங்கியபடி பேசும்போதே, "வெல்கம்..." என்ற ஒற்றை வார்த்தை யோடு இணைப்பைத் துண்டித்தான் அவன்.

சட்டென்று யாரோ முகத்திலறைந்தால் போன்ற ஒரு உணர்வு எழ, நிறைதயாய்ச் சுருங்கியது மனது!

தான் தெருங்கிச் சென்றால் அவன் விலகுவதும், அவன் தெருங்கி வந்தால் தான் முறுக்கிக் கொள்வதும் காதலில் கண்ணாழாச்சி விளையாட்டோவென்று தோன்றியது.

***

நாட்கள் வேகமாக விளைய, தீபாவளி கல்யாணத் திறகான நாளும் குறிக்கப்பட்டது.

புடவை, நகைகள் வாங்குவதற்கென்று, பீர்தியையும் துணையாக அழைத்துக் கொண்டாள் தீபா.

முரளி, இப்போதெல்லாம் பீர்தியிடம் இயல்பாகப் பேசுவதேயில்லை.

ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத ஒதுக்கம் தெரிந்தது அவளிடம்!

ஆகாஷையும், அன்றைய லன்ச்சிற்குப் பிறகு அவன் பார்க்கவேயில்லை.

அவன் அனுப்பிய புத்தகங்களில் இரண்டைப் படித்தும் முடித்து விட்டான்.

தீபாவின் திருமணத்திற்கென்று, புதிதாக அழகிய லேவண்டர் திறத்தில் பட்டுப் புடவை எடுத்து நயாராக வைத்து விட்டான்.

திருமணத்தன்று காலையில், அந்தப் புடவைவைய அணித்து பொருத்தமான நகைகளுடன் தளர்ப் பின்னிய

கூத்தலில் முல்லைச் சரங்கள் ஊஞ்சலாட... ஒரு உயிர் வந்து சிலை போல் தயாராகி மண்டபத்துக்குச் சென்றான் பீர்தி!

முதல் தாளிரவே, இல்லாமிய முறைப்படி அவர்களின் திருமணம் முடிந்திருக்க, காலையில் இந்து முறைப்படி திருமணம் தாராளம் நடந்த முடிவு செய்திருந்தனர்.

மணப்பெண்ணின் அறைக்குச் சென்றபோது, தீபா அவளை எதிர்பார்த்து ஆவலுடன் காத்திருந்தாள்.

அங்கு திலையப் பெண்கள் அவளை அழகாக அலங்கரித்திருந்தனர்.

"தீபா, இன்னிக்கு தீ ரொம்ப அழகா இருக்கே!" அவள் கையைப் பற்றியபடி மகிழ்ச்சியுடன் பீர்தி பாராட்டினான். "ஏய்... தீ எப்படி இருக்கே தெரியுமா? வாளைத்திரிந்து ஒரு தேவதை இறங்கி வந்த மாதிரி இருக்கு... எனக்கே ரொம்ப லீக்கா இருக்கு... எத்தனை ஆம்பிளைங்க மயங்கி விழப் போறாங்களோ தெரியலையே!" கூறிவிட்டுக் கண் சிமிட்டிச் சிரித்தாள் தீபா.

ஆனால், என் மனதில் இருப்பவன் நிச்சயமாக மயங்கி விழ மாட்டான் என்று அவளிடம் கூறவேண்டும் போல்!

ஆனால், ஆகாஷின் விழிகள் வந்தவுடனே அவளைத் தான் தேடின.

வெகு தேரத் தேடலுக்கு பதிலாய்... மணப் பெண்ணின் அறையில் அவளைக் கண்டபோது, அவனால்தான் இமை கொட்டி விழிக்க முடியாமல் போயிற்று.

விழிகள் அவளிடமிருந்து விலக மறுத்து உறைத்து போய் எதும்பிற்று விட்டன.

"என்ன ஆகாஷ்... உடனே வாங்க!" தீபாவின் குரல் பீர்தியைத் திரும்பச் செய்தது.

அதற்குள், தன்னுடன் வந்த அந்த மூடல் அழகியை, இருவருக்கும் அறிமுகப்படுத்தினான் அவன்.

"இவங்க நம்ம கம்பெனி மூடல்... யிஸ் கனிதா! வேற ஏதோ ஒரு ஃபர்ஸ்டின் இருக்காறதாலே, உன்னைப் பாத்நு கிப்படைக் குடுத்துட்டுக் கிளம்பணுமாம்!"

அவன் கூறியவுடன் தீபா எழுந்து அன்பளிப்பைப் பெற்றபடி புன்னகைக்க, அவளை வாழ்த்திவிட்டு கண்ணத்தில் முத்துவிட்டான் கனிதா!

"ஆகாஷ்... ஏன் லேட்டாகிடுச்சி?" தீபா சலுகையுடன் கேட்டாள்.

"ம்... உங்க மேஜேஜு முடிஞ்சு போறப்பவே மிட்டு எதட்டாவிடுச்சி... இப்போ காலையிலே வேற உடனே எழுந்திரிச்சி கிளம்பி வர வேண்டியதாய் போச்சு... ஹக் கமே இல்லை...! இரு... நான் சிக்கத்தரைப் பாத்நுட்டு வரேன்..." என்று திரும்பியவனின் பான்வை, பீர்தியையே தாபத்துடன் உரசியது.

பீர்தியின் விழிகளும், அவளிடமிருந்து ஒரு கணமும் அகலவில்லை... அழகிய சத்தன் நிற வெடிவானியில் அசத்தலாக இருந்தான் அவன்!

இருவருடைய பார்வைப் பரிமாற்றத்தை உணர்ந்த தீபா, "சரி... போய் சிக்கத்தரைப் பாத்நு... ஏன் இங்கிருந்து போக முடியலையா? சின்ன மேக்கன்ட் ஒன்னு அந்த இரும்பு மனுஷனை கவர்ந்து இருந்துடிச்சி போலருக்கு..." இருத்தாற்போல் நிறுத்தி கேலி செய்தாள்.

அந்த விழிகளின் மாய வலையிலிருந்து சட்டென்று விடுபட்டு, உடனே திரும்பி கனிதாவுடன் வெளியே சென்றான் அவன்.

பிறகு திருமணச் சடங்குகளின் போது, இருவரும் பெண் தோழி, மாப்பிள்ளையின் தோழனாய் அருகிலேயே இருக்க, சிக்கத்தரின் குறும்புச் சீண்டல்களும், பதினுக்கு தீபாவின் செல்லச் சினுங்கல்களும், பீர்தியை மிகவும் பாதித்தன.

அவளையாமல் விழிகள் உயர்ந்து ஆகாஷின் திசையில் பயணிக்க, அந்த தொடி அவனுள் புரியாத ஒரு பாவனை யுடன் அவளையே தோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் விழிகள், சிறு கர்வத்துடனும் பெரும் குறும் புடனும் சிரித்தன... செல்லமாக இடுங்கின!

புதிதாய் மனதிற்குள் மொட்டு விட்டிருந்த காதல் அரும்பு மலரத் துவங்க, அவனுடைய பார்வையும் சிரிப்பும் வேறு, பீர்தியை தெகிழச் செய்வதாய்!

திருமணம் முடிந்தவுடன் நண்பர்களின் வற்புறுத்த லுக்காக சிக்கத்தர் தீபாவின் கன்னத்தை முத்தமிட்ட போது, அதை எதிர்பார்த்திருக்காத பீர்தியை, வெட்கம் இனிதாய் தழுவினது.

என்னாக அதிர்ந்த மனதிற்குள் ஆகாஷின் விழுவரும் பார்வையே மமயம் கொண்டிருக்க, அவனுடைய கன்னங்களில் இரு இளம் சிவப்பு ட்யூலிப்கள் அழகாக மலர்ந்தன.

ஆகாஷின் விழிகள், அவன் கன்னங்களில், அதன் குழியில்... அதில் பூத்த வண்ணத்தில் பதித்து விலக மறுத்து அடம் பிடித்தன.

பிறகு திருமணக்கல்யம் அணிவித்து முடித்து நம்பிய ராய் தின்ற தீபா, சிக்கத்தரைப் பாத்நுபோது, "இளவன்! இவர்களுடைய வாழ்க்கையாவது நன்றாக சிர்க் வேண்டுமாம்!" என்று இதயம் உருகி மனதிற்குள் வாழ்த்தினான் பீர்தி!

விழியோரங்கள் கசிய உருகிப் போய் துமித்தால், அப்போதும் ஆகாஷ் அவளையே பாத்நபடி குறும்புப் புன்னகையை இதழ்களில் தேக்கிவிருந்தான்... விழிகள் செல்லமாய் கண் சிமிட்டின.

சட்டென்று, தன் பார்வையை விசக்கிக் கொண்டான் அவன்.

பிறகு முறைப்படி நடத்த சடங்குகள், அங்கு பெரும் கலகலப்பை ஏற்படுத்தின.

மேடையின் கீழ், ஒரு அராளியப் பானையில் மோதி ஏறும் பாலாடையும் போட்டு மணமக்களின் எதிரே எவத் தனர்.

"உள்ளே மோதிரம் போட்டிருக்கோம்... நேடி எடுக்கணும்... விடாதீங்க... யார் எடுக்கறீங்கன்னு பாப்போம்... அவங்கதான் குடும்பத்திலே டாமினேட் பண்ணுவாங்க!" உறவுக்காரப் பெண் ஒருவர் மகிழ்ச்சியுடன் ஆர்ப்பரித்தாள்.

உடனே அந்த சடங்கைப் பாக்க கூட்டம் கூட, ஆவலாய் கவனிக்க ஆரம்பித்தான் பீர்தி... மனம் வெருவாக தெகிழ்ந்திருந்தது!

"ஏய் சிக்கத்தர் விடாதே... தீ தான் எடுக்கணும்... விட்டுக் குடுத்துடாதே... வெற்றி உனக்குத்தான்!"

ஆகாஷ், மாப்பிள்ளையின் அருகிலேயே துணையாய் தின்று அழுத்தமாக ஆணையிட்டான்.

உடனே அவனுக்கும் செல்லக் கோபம்... சிறு ஊடலாய்! வேகமாக தீபாவளி அருகில் சென்று தின்று கொண்டான்.

"தீபா... தீபா... ஜெயிக்கணும்.. சாமந்தியமா எடுத்தது..." ஊதோரம் மிகவித்தான்.

"ம்... பாப்போம்..." என்றான் ஆகாஷ். அதைக் கூறிய வாய்க்கியபடி!

உதடு கழித்தபடி அவள் தவிப்புடன் காத்திருக்க, இருவரும் ஆவலுடன் கைகளை தண்ணீருக்குள் மூழ்கடிக்க. முதலில் தீபாவளியிருந்து 'ஆ' வென்ற அவரால் மட்டும் வர, கற்றியிருந்த கூட்டம் கைதட்டி ஆர்ப்பரித்தது.

பிறகு தீபா கையை வெளியே எடுத்தபோது அவள் பாலாடை சங்கை எடுத்திருந்தான். சிக்கத்தரின உள் ளங்கையில் மோதிரம் தெரித்தது.

"ஹே!" வென்ற கூச்சல் அனைவரின் செவிகளையும் இனிதாய் திறக்க. "சீக்கிரமே வீட்டில் தொட்டில் சத்தம் கேட்கப் போகுது" என்றா ஒரு மூதாட்டி!

அந்த குழ்திலையே கலகலப்பும், இனிமையும் திறைத்திருக்க, திரிந்தபோது ஆகாஷின் விழியோரக் குறும்புச் சிரிப்பு, அவன் தெஞ்சத்தை அள்ளியது.

தன் புள்ளைக ளையும் ஒற்றைச் சாயியால், அவ னுடைய இதயத்தைத் திறக்கும் வித்தை அறிந்திருந்தான் அவன்.

தீபாவளி காதல் இனிதே முடிந்த திறைவா... இல்லை ஆகாஷ் மீது முடிச்சிட்டிருந்த காதல் விளர்ச்சியா.. எது

வென்றே பூக்கிக் முடியாமல் ஒருவித இனிய மயக்கம் அவனைக் குழ ஆரம்பித்தது.

திடீரென்று விழிகள் காத்த மின்னலுடன் நேசக் கதைகள் பேச ஆகாஷின் இதயமே மாறிப்போய் அவன் உலகமே மறந்தாற்போல்!

"என்ன ஆகாஷ்... நீ இங்கே தின்றுட்டிருக்கே... ரெண்டு பேரும் பொண்ணு மாப்பிள்ளையோட போய் தில்லங்க... அவங்க மேடைக்கு போயிட்டாங்க பாரு..." தீபாவளி அம்மா அழைத்த பிறகே, உணர்வுகள் சமன் பட்டன.

"ஹாய் ப்ரீத்தி... மை லவ்! வா... நம்ம ரொமாண்டை அப்புறம் வச்சிக்கலாம்... முதல்லே தீபாவளியும் சிக் கத்தையும் கவனிப்போம்..." குறும்புடன் கண் சிமிட்டிய படி அருகில் வந்து அழைத்தான்.

அடி வயிற்றில் ஆயிரம் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் சிறக்க, அவன் வெட்கத்துடன் திரிந்தபோதுதான். "ஏய் ஷோ... வா சாப்பிடப் போகலாம்" என்று யாரோ ஒருவரின் அழைப்பு கேட்டது.

உடனே, உணர்வுகள் சம்மட்டியாய் அடிபட்டன.

குளிர்ந்த பனிதீரையாரோ முகத்தில் சிறுமுத்த உணர்வுடன் திரிந்தவன், "ஆகாஷ்.. தில் இஸ் தி லிமிட்... போலும் உங்க நடிப்பு! தீபா கல்யாணம் முடிச்சா... உங்க ரொமாண்டை எல்லாம் இந்த திரிந்துத்தோட திருத்திக் கங்க.... எனக்கு வெறுப்பா இருக்கு!" சட்டென்று முகத்திலறைந்தாற் போல் கூறிவிட்டான்.

உடனே ஆகாஷின் முகம் இறுகிக் கடுமையாகி விட, விழிகள் தாங்க முடியாத சீற்றத்தினால் செல்லவியோடிச் சிவந்தன.

கை முட்டிகள் இறுகி, தாம்புகள் வெடித்து விடும்போல் தெரிக். அவனுடைய முகமே மிகவும் அதிர்ச்சியை குழப்பமுமாய்..!

விசுட்டென்று திரும்பி அவன் மேடையேறி, தீபா அவளையும் அழைத்தான்.

போராடிக்கொண்ட தன் மனதை அடக்கியபடி, பெரும் சஞ்சலத்துடன் ப்ரீத்தி அவனைத் தொடர்ந்தான்.

அவ்வளவு நேரம் சத்தனச்சிலையாய் அருகில் தின்று வெட்கம் கமத்து புள்ளைகத்து, எல்லாச் சடங்குகளிலும் இனிதாய் பங்கேற்றவன், திடீரென்று வார்த்தைகளில் திரைவகத்த வீச வேண்டுமென்றால் என்ன நடத்திக்கு மென்ற குழப்பம் அவனுக்குள்!

ஆனால், எதுவும் புரியாததால் அவன் தலையைக் குறுக்கியபடி சிக்கத்தரிடம் செல்ல, "என்ன ஆகாஷ்... இன்னும் உன் தேவதைகிட்ட காதலை சொல்லலையா?" தனித்த குரலில் கேலி செய்தான் அவன்.

"ஹே... எங்கே சொல்றது? 'இம்' முங்கிறனுக்கு முன்னடி எகிரிடறா... பாத்து மெதுவாத்தான் பேசணும்..."

"என் தண்பனா இது? வானத்தில் ஏறி நட்சத்திரம் பறிச்சிட்டு வரலாமான்னா, அடுத்த திரியிலும் அதை நடத்திக் காட்டுவான்.. அவனுக்கு என்னாச்சு...? அந்த ஹதிரியெல்லாம் எங்கே போச்சு?" குறும்புடன் கேலி செய்தான்.

"ஏய்... தானாவது ப்ரீயா இருக்கேன்.. நீ இன்னிக்குதான் இந்த 'சாட்டர் பாக்ஸ்' கிட்டே வசமா மாட்டியிருக்கே... தானாக்கு நீ எப்படி இருக்கேன்னு தானும் பாக்கிறேன்..." ஆகாஷ் கட்டு விசைலக் காட்டி எச்சரிக்கை செய்தான்.

தீபா அவளுடைய கையைப் பற்றியபடி, "என்னடி? முகமெல்லாம் சிவந்திருக்கு... உங்க ரெண்டு பேருக்கும் எவ்வளவு பொருத்தம்னு தான் எச்சரிட்டிருந்தேன்.. திடீர்னு ஏன் இப்படி எதிரும் புதிரும் முறைச்சிட்டு நிக்கறீங்க?" மெதுவாகக் கேட்டான்.

"ம்... ஒண்ணுமில்லை..." விசுத்தியுடன் கூறியவனை ஆதரவுடன் அழைத்துக் கொண்டான் தீபா.

"இன்னிக்கு எங்கனோட திருமண தான்... எல்லாம் சந்தோஷமா இருக்கணும்னு தான் எதிர்பார்க்கிற ஒரு தான்..! ப்ரீயா... எண்களாக கொஞ்சம் சிரியேன்... அம்மா உங்களையே கவனிச்சிட்டிருக்காங்க... அவர்களுக்காக வாவது கொஞ்சம் இயல்பா இருடி..." கெஞ்சலாகக் கேட்டான்.

பிறகு வந்த தருணங்களில் பெண் மாப்பிள்ளையை எல்லாருமே கேலி செய்ய, சற்று இயல்பானது, ப்ரீத்தியின் மனது.

அவளுடைய முகத்தில், சிறு மென்னைகையைக் கண்டவுடன், ஆகாஷும் தன் விழைப்பு தளர்ந்து இயல்பானான்.

அவர்களிருவரும் கேலி செய்து ஒருவரை ஒருவர் வாரிக் கொள்வதை ப்ரீத்தியின் மனம் எகித்தாலும், ஆகாஷின் இதயத்தில் இடம் பிடித்த அந்த தேவதை யாராக இருக்கும் என்று என்னும் போதே, மனம் துண்டாக வலிக்க ஆரம்பித்தது.

உடனே, காணலில் கண்ட அந்த மடல் அழகியின் திணைவுதான் வந்தது. அவர்களிருவரும், பத்திரிகையில் ஜோடியாக போஸ் கொடுத்திருந்ததும் அவளை வதைப்ப தாய்!

சட்டென்று இதயம் கசங்கி விட. இளைமகள் நனைந்த தால், வேகமாகக் குளியலறைக்குச் சென்றான் அவன்.

அங்கு சென்றதும், கன்னினை மெதுவாக ஒற்றி யெடுத்து ஒப்பனை கலைத்து விடாமல் காதற்படி, சிறிது பவுடர் காமபேக்டை தடவிக்கொண்டு மெதுவாக வெளியில் வந்தான்.

அழகிய முழு திலா இரவில், சட்டென்று மறைந்த மறை திலவாய் அவன் உருவம்!

நிறொன்று அவன் திரும்பிச் சென்ற விதம் ஆகாஷை வெகுவாகத் தாக்கிவிட, அவன் வரும் வழி நோக்கி, அவன் தன் விழிகளைப் பதித்துக் காத்திருந்தான்.

திரும்பி வந்தவளின் விழிகளில் தெரிந்த மெல்லிய செவ்விரகளைப், பிரச் அறியவில்லை என்றாலும், அவை தோவின் பார்வைக்குத் தப்பவில்லை.

27

திரும்பினும், மற்ற சடங்குகள் எல்லாம் முடித்து, எல்லாரும் சாப் பிட்டுவிட்டு கிளம்ப ஆரம்பித்த போது, பீர்த்தியும் விடைபெற்றுக் கிளம்பினாள்.

ஆகாஷின் விழிகள் அவன் விடை பெறுவாளென்று காத்திருக்க, அவளோ அவ னிருத்த பக்கமே திரும்பவில்லை.

உடனே அவளைத் தொடர்ந்து வாசல்வரை வந்தவன், "ஒரு தியிலும்..." என்று அவளை திறுத்தினான்.

அவள் திரும்பாமலே அமைதியாக நிற்கவும், "ஏன் பீர்த்தி...! என் முகத்தைப் பாக்கக் கூட உனக்கு பிடிக்கலையா? அவ்வளவு வெறுப்பா இருக்கா?" தனித்த குரலில் சிறு கோபத்துடன் கேட்டாள்.

புறப்போய் திரும்புவதன், "அப்படி என்ன இல்லை... எனக்கு கொஞ்சம் தலைவலி... அதான்" மெல்ல முணு முணுத்தாள்.

"என்னைப் பார்த்தாலே தலைவலியும் சோந்து வந்திடுதா? அந்த அளவு கொடுமாவா இருக்கேன்?... ம்...?" கேட்டுவிட்டு, அவன் பதிலை எதிர்பாராமல் திரும்பி, தூரத்தில் தின்று கொண்டிருந்த யுரைவரை அழைத்தான்.

"யுரைவர்... இவங்களை, அவங்க சொல்ற இடத்தில் ட்ராப் பண்ணிடுங்க..." என்று பணித்தான்.

"ப்ளீஸ்... தான் ஆட்டோவுல போயிடுவேன்..."

"பீர்த்தி... சில நேரம் தான் சொல்றது தல்லதுக்காகக்கூட இருக்கலாம்... இன்னிக்குப் பக்கத்துல ஏதோ மாநாடு நடக்குது...! ட்ராஃபிக் டைவர்ட் பண்ணி விடுவாங்க... காரிலன்னா சேஃபர போய் இறங்கிடலாம்... தான் சொல்றதைக் கேக்கக் கூடாதுங்கற உன் பிடிவாதத்தை கொஞ்சம் தளர்த்திக்கலாம்... விருப்பமிருந்தா!"

தனித்த குரலில் யுரைவருக்குக் கேட்காத வண்ணம் கூறிவிட்டு, வேகமாகத் திரும்பிச் சென்றான்.

கோபமாக விலகிச் செல்பவனையே பார்த்த விழிகள் மெல்லக் கசித்தன... பார்வை அவனுடைய உருவத்தை கலங்கலாய் கணமுன் சமர்ப்பிக்க, மெதுவாகத் திரும்பி நடந்து சென்று காரில் ஏறினான்.

உ.கா.ஓ.க - 14

அவன் விலகிச் சென்றால் உருகி தவிக்கும் மனது, அருகில் வந்தாலே தவித்துப் போய் வாத்தையாக அன லாய் சிறு விடுவது மட்டும்தான், ஏனென்று புரியவில்லை.

***

ஹாஸ்டலில் இறங்கிக் கொண்டு யுரைவரிடம் தள்ளி செல்லி அனுப்பி வைத்து விட்டு வந்து உடை மாற்றிப் படுத்தவுடன், ஏனோ கண்ணைக் கரித்துக் கொண்டு வந்தது.

ஆகாஷ் கூறியபடியே, வழியில் போக்குவரத்தை மாற்றி திரும்பி விட்டதில், கற்றிக் கொண்டுதான் வர முடிந்தது.

அவனுடைய இறுகிய முகமும், உணர்ச்சிகளைத் தொலைத்த பார்வையும், ஆழ்மனவெளியில் பெரும் தவிப்பையும் வீரத்தியையும் ஏற்படுத்தின.

புதிதாக ஏதோ ஒரு மாற்றம் திகழ்ந்து தெஞ்சம் தெகிழ், தன்னை அணு அணுவாய் கொல்வது என்னவென்று புரிந்தாலும், ஃபிலையின் லாபகங்கள் அவனை உயிர்வரை சினத்தன.

எதை வேண்டுமானாலும் மன்னித்து மறக்கலாம்... ஒரு பெண்ணிற்கு துரோகம் செய்த ஒரு விமனையை தன்னால் சத்தியமாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதென்பதை மனதின் மறுபக்கம் உறுதியாக உரைத்தது.

தனக்குள்ளேயே போராடித் தோற்றுப் போய், உறங்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

ஆழ்ந்த உறக்கத்திலும் அற்புதக் கனவுகள்...! பூமிக்கு வராத புதுமை எல்லாம் புதைதலாய் மேலெழும்பி கன வில் காட்சியாக... அங்கும் ஆகாஷின் ஆதிக்கம்!

ஏதோ ஒரு ஒலியின் அழைப்பினால் விழித்தபோது, அவனுடைய செல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

சோம்புண்டன் புரண்டு எழுந்து பார்த்தால், ஆகாஷ் தான் அழைத்திருந்தான்.

பட்டணை அருகத்தி ஆள் செய்தபோது, "பீர்த்தி, தான் உன் கூடக் கொஞ்சம் பச்சையாப் போனாறோ இப்போ ஃபிலையின் அருக மணிக்கு தானே அங்கே வரேன்... ஏதாவது ஒரு ரெண்டரெண்டுக்குப் போகலாமா?" அழுத்த மன குரலில் கேட்டான்.

"ம்... தும்ம ரெண்டு பேருக்கும் தடுவில... சரி... பச்சை லாப் போ ஏதும் இருக்கிற மாதிரி எனக்குத் தோணலை..." ஒரு விலகல் தன்மையுடன் வந்தது அவன் குரல்.

"ஆனா எனக்கு இருக்கே...! நீயும் உன் ஃபிரண்டும் என் சம்மதயில்லாமலேயே ஏதேதோ சொல்லிவிடுக நீங்க... அது என்னையும் பாதிக்கும்தான்! இந்த சொசைட்டியில தானும் ஒரு ரெப்யூட்டட் பச்சை... அதை மறத்திட வேண்டாம்!"

"அத்தைக்கு தெரிஞ்ச விஷயம் இப்ப ஊருக்கே தெரிஞ்சிருக்கு... எல்லாரும் என்னை தோரவே கேக்க ஆரம்பிச்சிட்டாங்க... ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்க கை விட்டுட்டாணு எனக்கு கெட்ட பேர் வராத தான் விரும்பலை... ஆரம்பத்துலயே முடிவெடுத்துடறது பெட்டா!"

"தீ உடனே ரெடியாவிருக்கே.. தான் வரேன்!... தோமோர் அப்பெனக்ஷன்ஸ்!" ஆணையிடும் குரலில் கூறி விட்டு வைத்து விட்டான்.

ஃபிலையின் நினைவுகளால் மனம் ஈரவிற்காய் புகைய, தனக்கான முடிவுகளான அவன் எடுப்பதும், தன்னை ஒரு

ஆட்டுவிக்கும் கருவியாய் அவன் நினைப்பதையும், அவனால் தாங்களே முடியவில்லை.

உடனே கிளம்பி மாலையின் வீட்டிற்கு சென்று விடலாம் என்று கூடத் தோன்றியது.

ஆனால் அவன் என்னதான் சொல்ல வந்தான் என்பதை கேட்கலாமென்று தோன்ற, மெதுவாக வழுத்து தயாரானான்.

சரியாக ஐந்து மணிக்கு செல்லில் மிஸ்டர் கால்வா, பீர்த்தி கிளம்பிச் சென்றான்.

காலில் சாய்ந்து தின்றபடி, தன் ஜீன்ஸ் பாக்கெட்டில் கைவிட்டுக் கொண்டு கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்த வனை, இதயம் உடனே படம் பிடித்து தனக்குள் பதித்துக் கொண்டது.

அவன் முன்புறம் ஏறி அமர்ந்ததும், காசு வேகமாகக் கிளம்பிச் சென்று டுகரவ் இன் உட்லண்ட்ஸ் தோட்டில் பாக்கிவ் ரியாயில் தின்றது.

வெயிட்டர் வரும்வரை அமைதியாக அமர்ந்திருந்தவன், அவர் வந்தவுடன், "உனக்கு என்ன வேணும்...?" அவனிடம் திரும்பிக் கேட்டான்.

"எனக்கு எதுவும் வேண்டாம்..." அவன் மெல்ல முணுமுணுத்தான்.

உடனே சர்வீஸிடம் திரும்பியவன், "ரெண்டு ப்ளேட் கட்டுவீர் கொண்டு வாங்க... அப்புறம் ரெண்டு ஃப்ரூட் சாலட்" என்று ஆர்டர் செய்தான்.

எனக்கு எதுவும் வேண்டாம் என்று 'ஓ'வென்று கத்த வேண்டும்போல் ஒரு உணர்வு, அவனின் பொங்கியது.

ஸ்கயரிங் வீலில் மெலிதாகத் தாளமிட்டவன், ஒரு கணம் கண்களை இறுக மூடித் திறந்தான், மனதிற்குள் அலைபெயல் புரண்டன... நேச ஞாபகங்கள் பிறகு அவனிடம் திரும்பியவனின் முகத்தில் எல்லா உணர்ச்சிகளும் துடைக்கப்பட்டு, விழிகள் வெற்றுப் பார்வை பார்த்தன.

"பீர்த்தி! நான் இப்ப பேசப் போற விஷயம் ரொம்ப முக்கியமானது... நம்ம ரெண்டு பேரோட வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்டது... அதனால் உடனே மறுக்க வேண்டாம்... நல்லா யோசிச்சு உன் பதிலை சொன்னாப் போதும்..." பெரிய பீடிக்கெட்டான் ஆரம்பித்தான்.

கண்களில் கேள்வியுடன் அவன் நிமிர்ந்தபோது, "தெரிஞ்சோ தெரியாமலோ தீபா ஒரு பொய் சொல்லிட்டா... அதனால் தீயும் நாலும் காதல்கள்தான் எல்லாம் நினைக்க ஆரம்பிச்சிட்டாங்க...! சில ப்ரச்சனைகளை சால்ப் பண்ணணும்னா, அது போக்கிலேயே போய் சரி பண்ணுதுதான் நல்லது! வீணா அதை வளர விட்டுட்டு சின்னாடி அவன்னைப்பதறதினே எனக்கு உடன்பாடு இல்லை... அதனால் நான் ஒரு முடிவெடுத்திருக்கேன்..." மெதுவாக நிறுத்தினான்.

அந்த நிமிடம்... ஒரு தலவாந்தை இங்கு தீ சொன்னால், என் மனைவலியெல்லாம் பறந்து போய்... பெரும் மனைவலிமை வந்து விடுமென்று கூற வேண்டும் போல்!

அவன் அமைதியாக அமர்ந்திருக்கவும், அவனுடைய முகத்திலிருந்து எதையுமே பூகிக்க முடியாமல், "அது என்னன்னு கேட்க மாட்டியா..." மென் குரலில் கேட்டான்.

சிறு கோபத்துடன் நிமிர்ந்தவன், "இவ்வளவு சொல்லிட்டங்க... அதையும் சொல்ல வேண்டியதுதானே?" கன்னென்று கேட்டு விட்டான்.

"ம், தீ சொங்க கோபம் இருக்கே... ஆனாலும் இனிமே காலம் தாழ்த்த முடியாது! ஊர் வாங்கு அவரை நாம் மற வேண்டாம்... அதனால் கூடிய சீக்கிரமே நாம் ரெண்டு பேரும் நம்ம கல்யாணத் தேதியை முடிவு பண்ணிடலாம்னு நினைக்கிறேன்... எனக்கு உன் பதில் வேணும்... நான்..."

அவன் முடிப்பதற்குள் வேகமாக நிமிர்ந்தவனின் முகத்தில், தாங்க முடியாத வெறுப்பும், சீற்றமும்!

"என்ன சொன்னங்க... கல்யாணமா... அதுவும் உங்க கோடவா? இந்த நிமிஷம் தீ வெறுக்கிற மூலு பேரோட பேரைச் சொல்லுன்னு யாராவது என்கிட்ட கேட்டா, அந்த மூலு தடவையும் நான் உங்க பேரைத்தான் சொல்லுவேன்... புரியுதா?"

அவன் முடிக்கும் முன்பே வெயிட்டர் கட்டுவீர்ட்டுடன் வந்துவிட, அந்த இடமே கனத்த அமைதியிலாழ்ந்தது.

பிறகு, அவன் போனபிறகு திரும்பிய ஆகாஷின் முகமோ கடுமீ ரென்றாய்...!

"ஏம்... என்ன விளையாடுறியா? உன் ஃப்ரெண்டு என்னன்னா தீயும் நாலும் காதலிக்கிறதா ஊர் முழுக்க சொல்லுவா! அதை தீயும் எல்லாக்கிட்டயும் ஒத்துப்போ! அதை தீ சொல்லலாம்னு கல்யாணத்தைப் பத்தி பேசினா கண்டபடிபேசுவியா? அப்புறம் ஏன்டி முரணிகிட்டே என்னை விரும்புதேன்னு சொன்னே...?" மிகுமாய் உறுமினான்.

அவனுடைய கோபமும், அத்துமீறிய வார்த்தைகளும் அவனை திடுக்கிடவைச் செய்தன.

தானும் வார்த்தைகளில் வரம்பு மீறியது புரிந்தது.

"அது... வந்து... சரி... தீயாவதா அப்படி ஒரு பெண்மை சொல்ற மாதிரி ஆயிடுச்சி..."

உள்ளே அவனை உயிராய் காதுவித்த மனம் இடித்த துளைத்தாலும் உதடுகள் பொய் சொல்லின.

"நான் என்ன பகடைக்காயா... தீங்க ரெண்டு பேரும் விளையாட்டா உருட்டி விளையாடறதுக்கு? உனக்கு ஒரு வாய் டைம் தரேன்... அதுக்குள்ளே எனக்கு ஒரு தெரிஞ்சாகணும்... இப்போ சாப்பிடு..." கூறிவிட்டு, ஒன் றுமே நடக்காதது போல் கட்டுவீர்ட்டுடன் எப்போதும் எடுத்த சாப்பிட ஆரம்பித்தான்.

அவனாக்குத்தான் எதுவுமே பொய் முடியவில்லை... உணர்வுகள் மரத்துப் போனாற்போல் உரைத்து விட, ஒய்த்து போய் சிலையாக அமர்ந்திருந்தான்.

திடீரென்று அவன் குரல் அடைந்தது.

"அது நான் ஆர்டர் பண்ணினதாச்சேன்னு பயப்பட வேண்டாம்... விஷம் ஏதுக் கலக்கலை... கதரியமா சாப்பிடலாம்... அப்படியே இருந்தாலும் மனக் குருக்க விஷமா இருக்கறவனை, அது ஒன்னும் பாதிக்காது..." ஏனாமாகக் கூறினான்.

உடனே, அவனாக்குள் கடுமீ சீற்றம் கிளர்ந்தெழுந்தது.

"அப்புறம் ஏன் ஒரு வெணமல் லேடினா கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு ஆணைப்படுத்தி? ஏதாவது நல்ல பொண்ணாப் பாதது கல்யாணம் பண்ணிக்கங்க... ருட் பை..." கூறிவிட்டு வேகமாக காணவிட்டு இறங்க, எட்டென்று அவன் கையை அழுத்தப் பிடித்துத் தடுத்து நிறுத்தினான் அவன்.

"பீஸி... என் கைய விடுங்க... விடலைன்னா கத்தி
ரகளை பண்ணுவேன்... அப்புறம் அசிங்கமாப்டிடுங்க...!
உங்களுக்கு தான் கெட்ட போ... இது பப்ளிக் ப்ளேஸ்... இ
தேவ் டயர் சொல்யா?"

அடிக்குரலில் கூறிவிட்டு, தன் கைகளை விடுவித்
துக்கொண்டு வேகமாக வெளியே செல்ல ஆரம்பித்தாள்.
"விட...!" பலமாக எதிரிலிருந்து ஸ்டடியரிங்கை குத்
தியவளின் மனம் உலைக்கொண்டது!

ஒரு பெண்ணிடம் நேற்றுப் போன உணர்வு அவளைப்
பெரிதும் பலவீனப் படுத்துவதாய்!

தன் வாழ்க்கையில், தான் முதன் முதலாக விரும்பிய
ஒரு பெண், தன்னை திரைக்கதையா, அவளைப் பெரிதும்
பெதலிக்கச் செய்தது.

28

ஓட்டல் வாசலில் ஒரு ஆட்
டோவைப் பிடித்து ஹாஸ்டலுக்கு
சென்ற பீர்த்தியின் மனமோ, ஆகா
ஷின் திடீர் கல்யாண முடிவினால்
பெரிதும் அலைபாய ஆரம்பித்தது.

அவள் தினம் தினம் எதிர்
பார்த்து தவித்துக் காத்திருந்த ஒரு அற்புதமான தருணம்
கைவசப்படும், அதை ஏற்றுக் கொள்ள அவளுடைய
தன்மாளமும் கயகொளரவமும் இடம் கொடுக்கவில்லை.

திருமணம் என்பது, இரு மனமும் இணைந்து சங்க
மிக்க வேண்டிய ஒரு உன்னதமான உறவுப் பிணைப்பு
என்பதில், அவள் உறுதியாக இருந்தாள்.

அறிவாமல் தீபா செய்த சிறு யிழைக்காக, விருப்ப
மில்லாத ஒரு வாழ்வை பிராயச்சித்தம் என்ற பெயரில்
ஏற்றுக் கொள்ள, ஆகாஷ் முன் வந்திருப்பது புரிந்தது.

அவளை அப்படி ஒரு இக்கட்டில் மாட்டி வைக்கவும்,
பரஸ்பரம் அன்பில்லாத ஒரு எதிர்ப்புமயமான வாழ்க்
கையை வாழ்வதற்கும், அவள் தயாராக இல்லை!

உள் உலகத்தில் எல்லோரும் என்ன கூறுவார்களோ
என்ற பயத்தினால், அவள் விரும்பாத இந்தத் திருமணத்
தில் தன்னை சங்கிலி போட்டுப் பிணைத்துக் கொள்ள
ஆகாஷ் நினைத்தாலும், தன்னால் அதுபோல் முடியா
தென்று தோன்றியது.

அவனுடைய முழு விருப்பமும் நேசமும் இருந்தா
லொழிய, தன்னால் இந்தத் திருமணத்திற்கு உடன்பட
முடியாதென்பதில், அவள் உறுதியாக இருந்தாள்.

அதனாலேயே அவனிடம் திட்டவாட்டமாக முடியா
தென்று கூறிவிட்டுத் திரும்பியிருந்தாள்.

திடீரென்று மனதின் ஓரத்தில் சிறு சலனம்... தன்னைப்
போலவே அவளும் காதலெனும் மாய வலையில்
சிக்கிவிட்டு தவித்ததால்தான், இந்த முடிவுக்கு வந்திருப்
பாளோவென்ற சிறு நம்பாசையும், எதிர்பார்ப்பும்...!

தலையைக் குலுக்கி அந்த நினைவை அழித்தவ
ளுக்குள், அவள் அவ்வளவு கலப்பதில் ஒரு பெண்ணிடம்
வீழ்ந்து விட மாட்டாளென்பதை, ஷீலாவின் தற்கொலை
முடிவு உறுதிப்படுத்துவதாய்!

இது, அவளைப் பழி வாங்குவதற்கென்றே அவள்
எடுத்த ஒரு முடிவாகக் கூட இருக்கலாமென்று ஒரு என்
னம் வர, உடனே அதை அடக்கினாள் அவள்.

அவளறிந்த வளையில், அவள் அப்படிப்பட்டவ
ளில்லை என்று காதல் கொண்ட இதயம், பரிந்து வந்தது.
முன்பு அவளைப் பற்றி புரிந்து கொள்ளாமல் அவள்
இருந்தாலும், அவளை இளைட்டிவிட்ட செய்திபோதும்...
அம்மரி! பாரொட்டுக்கு சென்று வந்த பிரதமம், அவ
னுடைய உயர்ந்த உள்ளமும், மனித நேயமும், நட்புணர்
வும், அவள் உணர்ந்ததுதான்!

ஆனால், இன்று அவளை மறுப்பதற்கு அவளுக்கு
வேறு வழியே தெரியவில்லை.. அவளை வெறுக்கிறேன்
என்று ஒரு பெரிய பொய்யை மனம் உடைத்து கூறு
வதைத் தவிர!

அதோடு, இன்று வளையில் ஷீலாவின் விஷயம் வேறு
தீர்க்கப்படாத ஒரு புதிராய்!

அது வேறு தெருஞ்சி முள்ளாய் உறுத்துகையில்,
அவளை ஏற்பது தன்னால் முடியாத காரியம் என்பதை
பரிபூரணமாக உணர்ந்திருந்தாள் அவள்.

அதனாலேயே, அவளை உகப்பேற்றி, அவளை
வெறுப்பதாகப் பொய் கூறி மறுத்துவிட்டு வந்திருந்தாள்.

ஆனால், கைக் கெட்டிய புதைவலை... பொக்கிஷத்தை
கை தழுவு விட்ட பரிதவிப்பும், வேதனையும் விழி
யோரங்களில் கண்ணீராய் கசிய ஆரம்பித்தன.

நெஞ்சக் கூட்டிற்குள் ஒரு சோகக் கவிதையின் மலர்வு!

உன் சோக நிமிடங்களில்...

நேசமாய் முன்னுச்சி கோதுகையில்...

ஒரு தோழியாய்!

சிகையில் நீர் சொட்ட

நீ சிவந்து நிற்க...

உன் தலை துவட்டுகையில்

ஒரு அன்னையாய்!

கோல் பெருக்கில் நீ...

மதுவுண்ட வண்டாய் கிறங்குகையில்...

உனக்கு என்ன கத்து

ஒரு மனவியாய்!

உன் ஏகாந்தம் கலைத்து...

சிலிப்பாய் குறம்பு செய்கையில்...

உன் சோகாய்!

நன் தலம் விடுத்து...

உன் தலமே பெரிதாய் பேணுகையில்...

ஒரு செவிலியாய்!

உயிரில் உருவி உணர்வில் கலந்து...

உள்ளில் உறைய ஏக்கம்தான்!

ஆனால்...

என் காதல் கனவுகள்

கானல் நீரானதும்...

நான் கூடந்த பாறையில்

உன் கயம் அறிந்ததும்...

உள்ளைத் தொலைத்து...

எனை இழந்து நின்றது

மட்டுமே நினைவாய்!

உன்றுடன் கழிந்த
பொழுதுகளுக்கு சாட்சியாய்...
யூபகப் பெட்டகத்தின்
மீச்சையாய்...
ஏக்க நினைவுகளின்
எச்சையாய்...
இன்று...
என்றுடனிருப்பவையாய்...
உன்றுடைய
நீயும் நினைவுகளின்...
தோத தொகுப்பு
மட்டுமே!

மனம் விரக்தி நீதம் இசைக்க, அவனை மறுத்த அந்த
நிமிஷம், பெரும் நரக நிமிஷமாய்!

இருவரின் மௌன யுத்தத்திற்கு நடுவில், கடும்
கோபத்தின் தீசல் வாசம்!

வாழ்க்கையைப் பெரும் போர்க்களமாக்கியிருந்தது
காதல்!.. அவன் கைப்பிடித்த அழுத்தத்தில் கை ஏரெகைகள்
தேய்ந்து காணாமல் போனதைப் போல் ஒரு உணர்வு!

அந்த நிமிடம், மடிந்தாலும் அவன் கவாசக் காற்றின்
நிழலிலேயே மடிய வேண்டும் என்ற ஏக்கம் வந்தது.

மறு நிமிடமே, அவன் வேறு ஒரு பெண்ணை விழும்பு
வதாக சிக்கத்தரிடம் கூறியதும் நினைவில் வர, அந்தக்
காதல் என்ன ஆயிற்றென்ற கேள்வியும் பெரும் கயபச்
சாதுமும் பூதாகாரமாய்!

ஊரின் பேச்சுக்காக, காதலை அடகு வைக்க அவன்
நிலிவாளென்றும் தோன்றவில்லை.
அப்போது, "உங்க ஹாஸ்டல் வந்துடுச்சிம்மா..."
ஆட்டோ டிரைவரின் குரல் அவனைக் கவலத்தது.
கணவுகள் கலைத்து பணம் கொடுத்து அவரை அணுப்பி
விட்டு அறைக்குச் சென்றபோது, ககன்யா வெளியில்
சென்றிருந்தாள்.

அந்த நிமிடம், அவளுக்கு தனிமை மிகவும் தேவை
யான ஒன்றாய்!

முகம் கழுவிவிட்டு படுக்கையில் சாய்ந்த போது,
அவளை சந்தித்த முதல் நிமிடத்திலிருந்து இந்த நிமிடம்
வரை, மனம் பல நிகழ்ச்சிகளை வகுட ஆகப்படுத்தது.

சிறு துறலால் வெளியே சாரல் தெளித்துக் கொண்
டிருந்தது மழை! அடை மழையாய் அவன் நெஞ்சில்
ஆகாவின நினைவுகள்!

எண்ணச் சரங்கள் தீளும் போதுதான் தெரிந்தது...
இதயத்தை இழந்த வலி!

***

அன்று மாலையில் அவளைத் தேடி ஒரு விசிட்டர்
வந்திருப்பதாக ஆயாம்மா வந்து கூற, யாராக இருக்கு
மென்ற யோசனையுடன் விசிட்டர்ஸ் ஹாலுக்குச் சென்
றால், அங்கு வாட்டனிடம் இயல்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்
தான் ஆகாஷ்!

இவன் ஏன் இங்கு வந்தான் என்ற தவிப்புடன் அருகில்
சென்றபோது, வார்டன் புன்னகையுடன் அவனிடம்
திரும்பினார்.

"என்ன ப்ரீதி... சாரை உனக்கு நல்லாத் தெரியுமாயோ?
என் கிட்ட சொல்லவேயில்லை... அதோட தீங்க ரெண்டு
பேரும் இருந்ததா ஒருத்தர் விரும்புநீங்களாம்... கூடிய
சீக்கிரமே கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறீங்களாம்! மிஸ்டர்
ஆகாஷ் சொன்னவுடனே எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம்
தெரியுமா?" உறசாகத்துடன் அவன் தோளைப் பற்றியபடி
கேட்டார்.

உணர்வுகள் தொட்டாற்கருங்கியாய் கருங்கி, அடி
வயிற்றிலிருந்து நாயி வரை அலைகள் தவிக்க, சினத்துடன்
அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தான் அவன்.

உடனே, "சாரி டியர்! உங்க வார்டனாச்சேன்னு உன்
மைமையச் சொல்லிட்டேன்... ப்ளீஸ் கோச்சுக்காதே ஹன்!
எப்படி இருந்தாலும் இன்னும் கொஞ்ச நாளிலே தெரியத்
தானே போகுதுன்னு நம்ம விஷயமெல்லாம் பேசிட்டுடேன்..."

விழிகளில் குறும்பு கசிய, அவன் கோபத்தை உள்நுர
ரகித்தபடி கூறினான் அவன்.

மனதிற்குள் கோபம் எரிமலையாய் பொங்க, "மேடம்..."
என்று அவன் அழைக்கும்போதே, "சார் உன்னை வெளியே
அழைச்சிட்டுப் போக வந்திருக்காரு ப்ரீதி! சீக்கிரம்
ரெடியாகிட்டு வா... அது வரைக்கும் நான் அவரோட
பேசிட்டிருக்கேன்..." என்றார் அவர்.

மறுக்க முடியாமல் திரும்பி ஆகாஷை முறைத்து
விட்டு அவன் விரும்பித் திரும்பிச் செல்லும்போது,
அவன் குரல் கூறில் விழுத்து எரியும் தீயில் எண்ணெய்
வார்த்தது.

"அவளுக்கு என் மேலே சினைக் கோபம்... அதான்...!
எல்லாருக்கும் வர லவாஸ் குவாரன்டனா தீங்க தப்பா
நினைச்சிக்காதீங்க!" இயல்பாக அவன் கூறியதும் இதயம்
நொசாய் அதிரத் துவங்கியது.

இத்தனை விளக்கத்தையும் கேட்டுவிட்டு நன்
மனுப்பையும் அவனிடம் முகத்தில் அறைந்தார்போல
கூறவேண்டும் போல்...!

வேகமாக கிளம்பி ஹாலுக்கு வந்தபோது, உடனே
மூத்து வார்டனிடம் விடைபெற்றான் அவன்.

அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லும்போதே, மனதிற்
குள் ஆட்டிசியன் ஊற்றாய் கோபம் பொங்கியது.

அவன் ஆட்டுவித்தால் ஆடுகின்ற பொம்மையாய்,
பொம்மலாட்ட உலகில் சஞ்சரித்திருப்பது போல் ஒரு
வித சலிப்பு வர, நெஞ்சம் பெரும் ஆயாசமானது.

29

கீரீசில் ஏறி அமர்ந்தவுடன்
கடும் சீற்றத்துடன் திரும்பிய
வன், "உங்க மனசு தீங்க என்ன
நினைச்சிட்டிருக்கீங்கன்னு நான்
தெரிஞ்சுக்கலாமா..." கன்னென்று
கேட்டான்.

"ம்... உன்னைத்தான்னா
புரியுமா? இல்லை... அந்த ஆஸ்திரேலியப் பறவை
மாதிரி ஒரு வசந்த மாளிகையைக் கட்டி, காதல் நடணம்

“ஆஹோ? அப்ப தான் தம்புவியா?” அவன் சிறுநெல் வலுடன் கண் சிமிட்டியபடி கேட்டான்.

“திச்சயமா தம்ப மாட்டேன்... ஏன் இப்படி ஒரு பொய்யை உண்மை மாதிரி சொல்றீங்க? தீங்க பெரிய பணக்கார... அதோட ஒரு ஆண்...! சொசைட்டியில் உங்க பேர் கெட்டாலும் பரவாயில்லை.. கல்யாண மறக்க வெச்சிப் பிடிவா...! ஆனா நான் ஒரு பெண்... அதுவும் நான்மல் மிடியல் கிளாஸ்... எனக்குள்ளு ஒரு கௌரவம் இருக்கு... அதை ஸ்பாயில் பண்ணினா எனக்குப் பிடிக்காது... பட்டவெனப் பொரித்தான்.

“முதல்லே ஒண்ணு தெரிஞ்சுக்க... நான் பொய் சொல்லலை... உன்னை வெறுக்கவும் இல்லை! அதான் கல்யாணம் பண்ணிக்கலாமான்னு கேக்கறேன்... இப்ப நீ சொன்னியே உன் பேருக்கு களங்கம் வரக் கூடாதுன்னு! அதையும் சரி பண்ணிடலாம்.. அதோட நம்ம ரெண்டு பேரையும் இணைச்சு திறைய பேர் இப்பவே பேச ஆரம்பிச்சிட்டாங்க... அத்தையோட கைங்கர்யம், இது லேஷன் கிளப் வரைக்கும் போய்டுச்சு... அதுக்கெல்லாம் சீக்கிரமே ஒரு முறுப்புள்ளி வெச்சாகணும்! அதான் இந்த முடிவு... அழுத்தமான குரலில் கூறினான்.

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை... ஊரிலே பேசறாங்கன்னாக்காக கல்யாணமெல்லாம் பண்ணிக்க முடியாது! விரும்பும், காதல் இதெல்லாம் மனசுல தானா பொங்கி வாணும்! மத்தவங்களுக்காக ஒரு பொய் வாழ்க்கை வாழறதை விட தனியா இருக்கறதே பெட்டர்! ஒருத்தருக்கு கொடுத்த பரம்பரம் அன்பு, தேசம் இதெல்லாம் இல்லாத ஒரு திருமண வாழ்க்கையை என்னால சந்தியமா ஏத்துக்க முடியாது” உறுதியான குரலில் மறுத்தான் அவன்.

“தம்ப அப்பா, அம்மாவெல்லாம் அரேன்ட் வேறே தான் பண்ணிக்கிட்டாங்க... அவங்களை என்னை என்னை வாதத்தைய என்னால ஏத்துக்க முடியாது...! இது நோய்கள் துடிக்கக் கூறினான் அவன்.

“தீங்க ஏத்துக்கிட்டாலும், ஏத்துக்கலைன்னாலும் எனக்குக் கவனமில்லை.. என்னால முடியாது... அல் லாவுதான்!”

“ஏம்...! என்ன ரொம்பத் தியிரப் பேசறே? எத்தனை பொண்ணுங்க என் பின்னாடி கத்தி கத்தி வந்திருக்காங்க தெரியுமா? அப்பல்லாம் இன்காதவன் உன்னைப் பத்து மண்... சேர்” ஸ்டடியரிங் விலில் வேகமாகக் குத்தினான்.

“அதான் நான் கேக்கறேன்... ஊர் உலகத்துல பொண்ணு இல்லை... உங்களுடைய கத்தின அந்த நயுமை, விடாம அட்டையா ஒட்டிட்டுருந்த அந்த மாடல் கனிதா... அவங்களை ஏன் சிலெக்ட் பண்ணினீங்க?” குத்தலாகக் கேட்டான்.

“என்ன உளறல் இது பீரீதி? அந்த நயுமையைப் பத்தி தான் முன்னாடியே சொல்லியிருக்கேன்...! என் கம்பெனிக்கு மாடல் கனிதா...! டெக்ஸ்டைல் ஷாப் அட்வர்டைஸ்மெண்ட்டுல வரவ... அவளோட ஒரு பாசுட்டிக்குப் போயிருந்தேன்... அது தப்பா? ப்யூச்சர்லே கூட இது மாதிரி சம்பவங்கள் நடக்கலாம்... ஆனா நீ என்னை நம்பணும்... கணவன் மனைவிக் கு இடையில் வரக் கூடாத முக்கியமான ஒரு விஷயம் சந்தேகம் தான்... அதைப் புரிஞ்சிக்க!”

உ.க.ஒ.க - 15

“அதை ஏன் எங்கிட்ட சொல்றீங்க...? உங்க வலுக்கால மனையி கிட்ட போய் சொல்லுங்க...”

“நான் அவ்கிட்டான் பேசிட்டிருக்கேன்...”

ஆந்தக் குரலில் அவன் கூறியவுடன், எட்டென்று ஒரு ருளிர் பாவத் திரும்பினால், அவன் விழிகள் தீக்கங்கு களாப் ஜொலித்தன.

அவனுடைய கோபம் புரிந்து மனதில் பயம் வந்தாலும், பீரீதி வீம்புடன் திரும்பிக் கொண்டான். “மறு கணமே, அவனுடைய முகம் வெறியுடன் பற்றித் திருப்பப் பட்டது.

“ஏம்... எங்கிட்ட இந்த அலட்சியம், தியிரெல்லாம் வேண்டாம்... என்னை ஏன் மறுக்கிறே? உண்மையான காரணம் எனக்குத் தெரிஞ்சாகணும்...”

“ம்... எனக்கு உங்களைப் பிடிக்கலை... அதான்... கன்னென்று கூறி முடித்தவுடன், அவன் இதயமே தன் சொற்களின் வலி தாங்காமல் அழுத் துவங்கியது.

“நான் தம்ப மாட்டேன்... என்கிட்ட இருந்து தப்பிக் கறதுக்காதீ பொய் சொல்றே! உன் கண்கள்... அதுல பல சம்பவங்களே வழிஞ்சு காதல்... அன்னிக்கு அம்ரிதி ஸ்பாரெய்டுல எனக்கு என்னவாச்சோன்னு பதறிப் போய் ஓடிவந்து அணைச்ச நீ அழுத் அழுதை... அதுதான் உண்மை!”

கூர்மையாக அவளையே ஊடுருவியபடி கூறினான்.

தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தவளிடமிருந்து, பதி லேதும் வாயில்லை... இறுகிப் போய் கல்லாய் அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

“பீரீதி! ஏன் இப்படி என்னைக் கொல்றே! இது வரைக்கும் எந்தப் பொண்ணுக்கிட்டும் நான் இப்படிக்கெஞ்சினதில்லை... என்னைப் புரிஞ்சிக்கவே மாட்டாய்? எனக்கு என்ன குறைச்சல்? அழகில்லையா... இல்லை... பணமில்லையா...? இப்ப சொல்லு... ஏன் சொத்து எல்லாத்தையும் உன் பேரிலே எழுதி வைக்கிறேன்...”

உடனே சீர்தந்துடன் நிமிர்ந்தான் அவன்.

“யாருக்கு வேணும் உங்க பணம்? ஏன்... என்னை விடைக்கு வாங்கலான்னு பாக்கறீங்க? தீங்க பண்ணின பாவம்தான் உங்களை இப்படி கத்துது...”

எட்டென்று, அவனுக்கு எதுவோ புரிந்தார் போல!

வேகமாகத் திரும்பி அவன் தோளைப் பிடித்து உலுக்கியபடி, “நான் எந்தப் பாவமும் பண்ணலை... எதைப்போ மனசில் வச்சிக்கிட்டிருந்தான் நீ இது மாதிரி பேசறே... என்னை திராக்கிக்கிறே! அது என்னென்று எனக்கு இப்பவே தெரிஞ்சாகணும்... சொல்லு” இடியாய் உறுமினான்.

“ம்... தெரிஞ்சிக்கங்க! தீங்க ஒரு அபலைப் பொண்ணைக் காதலிக்கறதா நடிச்சி எமாத்ரி, அவ கல்யாணம் பண்ணிக்கக் கேட்டதும் மறுத்தீங்கனே... அப்ப அவ தற்கொலை செஞ்சிக்க முடிவெடுத்தானே... அந்தப் பாவம்தான் நான் சொன்னது” தாங்க முடியாமல் கூறியிட்டான்.

மறுகணமே, அவன் உடல் தானேற்றிய வில்லாய் இறுக, கண்கள் செவ்வரியோடிச் சிவந்து, கை முட்டிகளில் தாம்புகள் தெறித்தன.

"என்ன உண்டே? நான் ஒருத்தியை காதலிச்சி ஏமாத்தி நேனை? என் வாழ்க்கையில் நான் முதன் முதலாக காதலிச்சது உன்னதான்... அதைக் கூட ஏன் சொச்சென்று இப்போ வகுத்தப்பட ஆரம்பிச்சிருக்கேன்!" இறுதியாகுலில் இறைத்தான்.

அவளுக்குள், வீலாவின் திணைவுகளால் எரிமலையே வெடிப்பது போல்!

வேகமாக நிமிர்ந்தவன், "ம்... கத்தறதினாலே பொய் உண்மையாகிடாது சார்! நான் பாத்ரேன்... என் கண்ணாலைப் பாத்ரேன்... உங்கனாலே தற்கொலைக்கு முயற்சி சொச்சி ருத்துயிரா இருத்த வீலாவைப் பாத்ரேன்..." தீதி கேட்டுப் பாண்டியனின் முன் தின்ற கண்ணகியாய் சீறினாள்.

"என்னது...? என்னால் அவ தற்கொலை பண்ணிக்க முயற்சி சொச்சா? வேடிக்கை தான்... என்னைக் காதலிக்கிறதா சொல்லி கத்தி வந்த பொண்ணுங்களை எல்லாம் தான் கல்யாணம் சொக்கண்ணும்னா... இது வரைக்கும் நூறு பேர் என் அத்தப்பூர்த்திலே இருத்திருப்பாங்க! நக்கலாகக் கூறினாள்.

"உங்களுக்கு பொண்கள்ளா அவ்வளவு கேவலமா? அவனைக் காதலிக்கிற மாதிரி நடிச்சி ஏமாத்திப்பழகி, அவ கல்யாணம் சொக்கக் கேட்டதுமே, நீங்க வெறுத்து ஒதுக்கலை..."

"இல்லை... நான் அதுமாதிரி ஆள் இல்லை... அவதான் என்னை கத்தி கத்தி வந்தா... ஆனா நான் கண்டுக்கலை...! ஏன்னா பணத்துக்காக என்னை கத்தின பெண்களோட எண்ணிக்கை எப்பவுமே அதிகம்! ஒரு நாள் அவ என்னை

விரும்பாததாலும், என்னைத் தான் கல்யாணம் சொக்கப் போன்னும் வந்து அழுதா...! எனக்கு அந்த மாதிரி என்னமே இல்லைக்கிறதெச் சொல்லி வான் பண்ணி ஒத்துக்கலைன்னா, தற்கொலை அவ விடலை... தான் மிரட்டினா... அவ ஏதோ விளையாட்டுக்குத்தான் சொல்றான்னு திணைச்சேன்... திட்டினேன்...! ஆனா அவ உண்மையிலேயே அதுக்கு முயற்சி சொச்சது எனக்குத் தெரியாது...! இது தான் உண்மை!"

"தே... நீங்க பொய் சொல்றீங்க... எனக்கு வீலா எல்லா உண்மையும் சொல்லிட்டா... அன்னியிலேருந்து மனக்குள்ளே தண்ணா எரிஞ்சிக்கிட்டிருக்கற தெருப்பு இது! அது அவ்வளவு கலபத்துல அணையாது...! நான் உங்களை நம்ப மாட்டேன்...மேலே மேலே பொய் சொல்லி உங்களை தீங்களே கேவலப்படுத்திக்கிட்டங்க... ஐ தேரட் பூ! ஐ தேரட் பூ...!" பீர்த்தி வெறி பிடித்தவன் போல் கத்தினான்.

மறு கணமே, ஆகாஷின் முகம் கருங்கி பல வகையான உணர்ச்சிகளைக் கலவையாய் பிரதிபலித்தது.

சினம், வெறுப்பு, நம்ப இயலாமை... தன்னிரக்கம் எல்லாம் சேர்ந்து அவனைப் பெரும் அதிர்ச்சியொழந்தி யிருப்பது தெரிந்தது.

"சே... இப்படி ஒரு பொண்ணையா தான் காதலிச்சேன்...? வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையே நம்பிக்கைதான்...! அது இல்லாத ஒருத்தியை... மனக் முழுக்க நஞ்சும், குரோதமுமே இருக்கிறவனை... வேண்டாம்... நீ என்னை நம்ப வேண்டாம்...! போ... என் கண் முன்னாக நிக்காதே... போயிடு...!"

சீர்த்துடன் கரீக் கதவை அவன் திறந்துவிட்ட, கோபமும் அருகையுமாய் வீம்புடன் திரும்பிப் பாக்காமலே வெளிவெறினான் பீர்த்தி.

மறு நிமிடமே, இரு கைகளிலும் முகத்தைப் புதைத்த வளின் மனதிற்குள், வாழ்க்கையில் முதன் முதலாக எல்லா வகையிலும் தோற்றுப் போன ஒரு உணர்வு!

30

தேறாட்டல் வாசலிலேயே ஒரு ஆட்டோவைப் பிடித்து தேரே ஹாஸ்டலுக்கு சென்ற பீர்த்திகோ, எகக் கெட்டிய புதையலைத் தானே கை கழுவிச் சென்று விட்டோமே என்ற பரிதவிப்பும், ஏக்கமும்!

ஆனால், ஆகாஷின் பொய்யும், அதனால் அவன் தன்னைத்தானே நாழ்த்திக் கொண்டதையும் உணர்ந்து, பெரும் ஏமாற்றமும் வந்தது.

அறையிலிருந்த கண்ணாடிக் குவளையுடைய அழகையும், குமுறலும் எதையோ புரிய வைக்க, பீர்த்தி தானாகவே சமாதானமாகட்டும் என்று அவன் காத்திருந்தான்.

வெகு நேரம் கழித்து அவள் சற்று இயல்பாகிய பிறகே, கரு அவளிடம் விசாரித்தாள்.

வீம்பலும், விகம்பலுமாய் நடத்ததை எல்லாம் அவன் கூறிய போது, கருவிற்கு என்ன செய்வதென்றே புரிய

வில்லை! மெல்ல பீர்த்தியின் தோளை வழுவு அடித்துப் படுத்தியவன், "நீ ஆகையை விடும்பறது உண்மையான இல்லைமா?" மெதுவாகக் கேட்டான்.

பதில் கூறாமலே பீர்த்தி அருகையைத் தொட்டான், "என் அவர் சொல்றது உண்மையா இருக்கக் கூடாது? கொஞ்சம் யோசிச்சிப் பார்த்தியா?" யோசனையுடன் கேட்டான்.

"அப்போ வீலா பொய் சொல்லியிருப்பான்தியா? அவ தற்கொலை சொக்கற அளவு போனது அப்ப பொய்யா? இவ்வளவு தான் கழிச்சி ஆகாஷ் என்னை விரும்புமாதான்னு தெரிஞ்சு முன்னாலேயே எச்சரிக்கை சொச்சா? என்னடி உண்டே? னையும் களவுமா மாட்டிப்பறும், என்ன சொல்லி சமாளிக்கறதுன்னு புரியாம, தான் எவ் பண்ணவே இல்லைன்னு ஆகாஷ் சொன்னதுதான் பொய்! என்னைத் தொத்தரவு பண்ணாதே!" குமுறலுடன் கூறிவிட்டு, திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான்.

***

மறுநாள் காலையில் பீர்த்தி ஒரு முடிவுடனே எழுந்தான்.

பத்திரிகை அலுவலகத்திற்குச் செல்லும்போதே ஒரு மாத விடுமுறைக்கான கடிதத்தையும், தான் பணிவி லிருந்து விலகுவதாக ஒரு ஈஜிணாமாவையும் கையொடு எடுத்துச் சென்றான்.

முனியின் அறைக் கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே சென்று இரண்டையும் அவன் முன்னால் வைத்தபோது, அதை யோசனையுடன் பிசிந்தான் அவன்.

பார்வையை ஏஜினாமாக் கடிதத்தில் ஓட்டிய மறு கணமே அவன் முகம் சுருங்கியது.

வேகமாக நிமிர்ந்து, "ப்ரீதி! திடீர்னு ஏன் இந்த முடிவுன்னு நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா? இதை ஏற்க நான் மறுக்க..." கேள்வியாக நிறுத்தினான்.

"சரி சார்... அது பச்சை... எனக்கு வேற இடத்தில் வேலை கிடைச்சிருக்கு... நீங்க என் ஏஜினாமானை ஏத்துக்கிட்டுத்தான் ஆகணும்!" மெல்லிய குரலில் கூறினான்.

"என் ப்ரீதி... இங்க உங்களுக்கு ஏதாவது ப்ராப்ளம்? நான் கூட ஒதுங்கித் தானே இருக்கேன்... அந்த வேலையில் சம்பளம் அதிகம்மா நானும் அதே அளவுக்குத் தரேன்."

"இல்லை சார்... நான் வெளியூருக்கு வேலைக்குப் போகலாம்னு முடிவெடுத்திருக்கேன்... ப்ரீஸ் அக்செப்ட் பண்ணிக்கங்க."

அவளையே குழப்பத்துடன் ஊடுருவியவன், "இது ஆகஷன்குத் தெரியுமா?" கூர்மையாகக் கேட்டான்.

சட்டென்று அவள் முகத்தில் பெரும் பதட்டம் விரிவிப் பரவியது...!

"ஊறும்... தெரியாது... ப்ரீஸ்... அவர்கிட்டே எதுவும் சொல்ல வேண்டாம்... அப்பறம் இன்னொரு விஷயம்... தீபாவதிக்குக் கூட இப்ப தெரிய வேண்டாம்... தானே சொல்லிக்கறேன்..." தவிப்புடன் கூறிவிட்டு கைப்பையுடன் வெளியேறியவளைப் பார்த்தபோது அவனுக்குள் பெரும் யோசனை வந்தது.

அவனுக்கும் ஆகஷன்குக்கும் இடையே ஏதாவது பிரச்சனையாக இருக்குமோவென்று நினைக்கும்போதே அறதப்பற்றி ஆகஷிடம் கேட்க முடியாமல் தடுத்தன... ப்ரீதியின் வாத்தையாக!

ஆனால், தான் ஒரு நல்ல ஃபிரெண்ட்ளா இருக்கப் போவது மட்டும் நிதர்மனமாய் உரைத்தது.

அன்று முழுவதும் முரளி அதே யோசனையாகவே இருந்தான்.

***

அலுவலகத்திலிருந்து கிளம்பிய ப்ரீதிகா, தேரே மனாவின் விட்டிற்குச் சென்றாள்.

அவளைக் கண்டதும், "வா வா... என்னடி ப்ரீதி இந்த நேரத்துல? ரொம்ப ஆச்சர்யமா இருக்கு... நானே உனக்கு போன் பண்ணலாம்னு இருந்தேன்..." ஆவலுடன் வரவேற்றார் கௌசல்யா.

"கம்மாதான் வந்தேன் மாமி... இன்னிக்கு வீவு போட்டிருக்கேன்... உங்களைப் பார்த்துட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன்..."

"நாங்க அடுத்த வாரம் அமெரிக்கா போறோம்... ஷீலாவுக்கு இப்ப எட்டாவது மாசம்... அடுத்த மாசம் வளைகாப்பு செய்யணும்... கொஞ்சம் முன்னடியே போறது நல்லதுன்னு தான்தான் உங்க மாமாவிட்டே சொன்னேன்... விசா எல்லாம் வந்துடிச்சி... இன்னிக்கு தான் அவர் டிக்கெட் கண்டீயம் பண்ணப் போயிருக்காரு... என்னிக்குன்னு தெரிஞ்சவுடனே உனக்கு போன் பண்ணி

போனல்லாம்னு இருந்தேன்... இப்ப போனா ஆறு மாசம் கழிச்சித் தான் வருவோம்... அதுவரைக்கும் விட்டைப் பூட்டி வச்சிட்டுப் போகணுமென்று தான் கவலையாக இருக்கு" ஒரு பெருமூச்சுடன் நிறுத்தினான்.

"இப்போ ஷீலா எப்படி இருக்கா மாமி? நான் பேசி ஒரு மாதத்துக்கு மேல ஆச்சா!" மெல்ல விசாரித்தான் அவன்.

"நல்லாருக்காடி... பிளட்டிரஷன்தான் அடிக்கடி அதிக மாலுத்துன்னு தேத்து போன் பண்ணினப்ப சொன்னா... மத்தபடி நல்லாருக்காளாம்... ரெகுலர செக் அப் போறேன்னா!"

"அவளை நான் ரொம்ப விசாரிச்சதா சொல்லுங்க மாமி... ஜாக்கிரதையா இருக்கச் சொல்லுங்க" அவன் கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே, ராமலிங்கம் வந்து விட்டான்.

"ப்ரீதி... இப்பதான் உன்னைப் பத்தி நினைச்சிட்டே வரேன்... உன்விட்டே ஒரு உதவி கேக்கலாமான்னு யோசனை... எப்படிம்மா இருக்கே?" என்று நலம் விசாரித்தான்.

"நான் நல்லாருக்கேன் மாமா... என்ன... உதவி அது இதுன்னு கேக்கறீங்க... சொல்லுங்க மாமா... நான் என்ன செய்யணும்?"

"அது ஒண்ணுமில்லைம்மா... மெட்ராஸிலே விட்டைப் பூட்டிட்டுப் போகணுமென்று நினைச்சாலே பயமா இருக்கு... ஆறு மாதத்துக்காக வாடகைக்கும் விட முடியாது... அதான்... நீ... வந்து இங்கே தங்கியிருக்க முடியுமான்னு கேக்க நினைச்சேன்... நாங்க வந்தப்புறம் கூட நீ இங்கேயே இருக்கலாம் ப்ரீதி... ஷீலாவோடும் காலியாத்தானே

இருக்கு... என்ன சொல்றே...? யோசிக்க சொல்லு!" என்றார்.

இறைவனே தனக்கு இப்படி ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தித் தந்த உணர்வில், உடனே ஒத்துக் கொண்டான் அவன்.

"சரி மாமா! நான் இங்கேயே வந்து தங்கிக்கறேன்... நானும் அந்த ஹாஸ்டலில் விட்டு வேற இடம் பாக்கலாமான்னு யோசிச்சிட்டுருந்தேன்... நீங்க வற வரைக்கும் நான் இங்கேயே இருக்கேன்..."

ராமலிங்கத்திற்கும் கௌசல்யாவிடிலும் பெரும் பரம் இறங்கிய நிம்மதி!

ப்ரீதியும், ஹாஸ்டலில் இருந்தால் ஆகஷன் என்னும் வந்து தொத்தாவு செய்வானோவென்ற பயத்தில் தான் இந்த முடிவெடுத்தான்.

வேலையை விட முடிவெடுத்ததும், அந்தக் காரணத்திற்காகத்தான்...

அவளை ஒரு அளவிற்கு மேல் தவிப்பது தன்னை முடியாதென்பதும்... தன்னையறியாமலே தன் மனம் வெளிப்பட்டுவிட்டால் என்ன செய்வதென்ற பயமும் அவளைப் பெரிதும் ஆட்படுத்தியிருந்தன.

"என்ன ப்ரீதி டல்லா இருக்கே?" மாமா கண்டு பிடித்து விசாரித்தார்.

"ஒண்ணுமில்லை மாமா... இந்த வேலையை மிச்சம் பண்ணிடலாம்னு இருக்கேன்... வேற ஜப் தேடணும்" யோசனையுடன் கூறினான்.

"என்... என்னசெய்தா... மேனேஜ்மெண்ட்டோட ஏதாவது பரபரப்பு?"

"ஒன்னுயில்கலை மாமா... நானாதான் முடிவெடுத்தேன்... ஒரே பத்திரிகையில் இருந்து போரடிக்குப்... அதான்" மனதை மறைத்துக் கூறியவர், உடனே கிணங்கி விட்டான்.

***

பிறகு ஹால்டலில், இது பற்றிக் கூறியபோது, கருதான் பெரிதும் ஆடிப்போனான்.

"என்னடி பீர்த்தி... திடீர்னு இப்படி ஒரு குண்டைத் தாக்கிப் போடறே? உன்னைப் பிரிஞ்சி நான் எப்படி இருப்பேன்... உங்க மாமா பீராரின் போனா விட்டுக்கு ஏதாவது ஒரு செஞ்சுரிட்டியை ஏற்பாடு பண்ண வேண்டியது தானே?" வருத்தத்துடன் கேட்டான்.

"இது அதுக்காக மட்டும் எடுத்த முடிவில்கலை கரு! வேலைய விடறதா முடிவு பண்ணி முரணிடட்டே ரெசிக் ஷேஷன் லெட்டர் கொடுத்திட்டேன்... இங்கே இருந்தா ஆகாஷ் என்னைத் தேடி வந்தாலும் வரலாம்... ஆனா மாமா வீடுன்னா யாருக்கும் தெரியாது... நான் எந்த வித பயமும் இல்லாம நிம்மதியா இருக்கலாம்... உடனே வேற வேலைக்கும் டீரை பண்ணலாயின்னு இருக்கேன்..."

"என்டி இப்படிப் பண்ணே? ஆகாஷ் சொல்றதையும் கன்சிடர் பண்ணிப் பார்க்கலாயில்கலையா? அப்போ அப்படி நடத்திருந்தாலும், இப்ப உன்னை விரும்ப ரேன்னு வாப்ப.. அதுவும் இப்படி ஒரு மல்டிடி

யில்கலையான்... மமான்ட் பிரிஸஸ் மேன்... இந்த வாய்ப்பு எல்லாருக்கும் கிடைக்குமா... போகிச்சிப்பாரு" ஆகக் கத்தினான் கூறினான்.

"கரு... இனிமே ஆகாஷ் பத்தி எங்கிட்டே எதுவுமே போ வேண்டாம்... பீரீஸ்" என்றபடி நன் துணிகளை எல்லாம் எடுத்து அடுக்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

அப்போதுதான், ஆகாஷ் அனுப்பிய ஆன்லினாஜி பற்றிய புத்தகங்களின் திணைவு வந்தது.

எல்லாவற்றையும் தனியே எடுத்து வைத்தவர், உடனே அதைப் பாசல் செய்து குறியில் அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தான்.

'ஆகாஷின் புத்தகங்களை அவரால் அவரமாக அனுப்புகிறாயே... அவனுடைய திணைவுகள் உன் இதயத் திற்றின் ஆதார கருதியாய் ஒளித்திருக்கிறதே. இந்தப் புத்தகங்களை விட கனமாய் பதித்திருக்கிறதே. அதை என்ன செய்யப் போகிறாய்' என்று சொல்லும் அத்தடிவது உன் மனது!

தன்னையே அடக்க முடியாமல் போராடியவரின் இதயம், சத்தக் கண்ணீர் வடித்தது.

31

மறுநாள் காலைவிலேயே, வன் டனிடம் தன் முடிவு பற்றிக் கூறிய பீரீதிகா, மேலும் இரண்டு மாதம் களுக்கான அறை வாடகையை யும் அவரிடம் அளித்து விட்டான்.

தான். திடீர்னு அன்றையக் காலை சொல்வதால், தன்னை அலுக்கு எந்த இழப்பும் ஏற்படக் கூடாதென்று எண்ணினான்.

"என்ன பீரீதி... யில்லட் ஆகாஷுக்கும், உனக்கும் கல்யாணம் நிச்சயமாகிடுச்சா? அதான் குழை வெகேட் பண்ணியா...?" வாடான் கவாசியத்துடன் கேட்டான்.

உடனே விதித்துப் போனவன், "இல்லை மேடம்... அப்படி இருந்தா உங்கிட்டே சொல்ல மாட்டேனா? மாமாவும், மாமியும் யு எஸ் போறாங்க! ஆறுமாதம் விடைப் பூட்டி வைக்க பயம்... அதான் நானே அங்கே போய்த் தங்கிடலாமனு இருக்கேன்...!" மெதுவாகக் கூறினான்.

அவன் ஹால்டலை விட்டு சொல்லப் போவதை அறித்து, கருவிற்கு தான் தாங்கவில்லை.

"என்னால டைனூட்ட பண்ணவே முடியலையடி பீரீதி! நீ இல்லாம தான் எப்படித் தனியா இங்கே இருக்கப் போறேன்... திணைச்சாலே ரொம்பக் கஷ்டமா இருக்கு... தப்புக்கறது எவ்வளவு உயர்ந்த ஒரு உணர்வுன்னு உன் பிரிவுலதான் எனக்குப் புரியுது..." கலங்கிய விழிகளுடன் நிறுத்தினான்.

அவனுடைய தோளை ஆதரவாகப் பற்றியவன், "எப்படி இருந்தாலும் ஒரு தேரத்துல தாம பிரிஞ்சுதானே ஆகணும் கரு! உனக்கே கல்யாணம் முடிவாயிடுச்சின்னா, நீ உன் கணவர் இருக்கிற ஊருக்குத் தானே போயாகணும்...! நான் இங்கேதான் இருக்கேன்... வீக் எண்டுலே தாம் மீட் பண்ணலாம்... நீ எங்க விட்டுக்கு வா... இல்லைன்னா நான் இங்கே வரேன்...! ஆனா ஒரு விஷயம் கரு... யார்

வந்து கேட்டாலும் தயவு செஞ்சு எங்க மாமா விட்டு அடால் மட்டும் யாருக்கும் குடுத்திடாதே... பீரீஸ்...!" ரீடு ரோஷ்டன் கேசினான்.

"என்டி இப்படிச் செய்யறே? எனக்கென்னவோ ஆகாஷுப் பாததர தப்பாவே திணைக்கத் தோணலை! உன்னோட முடிவை ரீகன்சிட் பண்ணக் கூடாதா? நீ திட்டினாலும் பரவாயில்கலையன்னு தான் நிதர் சொ்றேன்."

அவனிடம் பேசியபடி நிமிர்ந்த கருவை, பீரீதிவின் கலங்கிய விழிகளும், அதில் தெரிந்த காயப்பட்ட பாவனையும், வாய்மூடச் செய்வதாய்!

***

மறுநாள் மாலை, மாமா டாக்சியுடன் வர, அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக் கிணம்பிணன் பீரீதி.

கருவும் ஆயாவுமும், அவனுடைய டாக்சி கண்கள் விழுந்து மறையும் வரை கலங்கிய விழிகளுடன் விடை கொடுத்தனர்.

மாமாவின் வீடு, பீரீதிக்கு உடனே பழகிப் போயிற்று! அவனுடைய இளைமைக்கால நாட்களின் பதிவுகளை ஒவ்வொரு கவரும் ஞாபகப்படுத்தின.

மாமா, மாமியின் துணை பெரும் பலம் தருவதாய்!

அத்த வாரம் முழுவதும் அறையிலேயே அடைந்திருந்த வளக்குள், ஆகாஷின் திணைவுகள் தான் அதிகமாய்!

ஆனால், ஆகாஷோ பெரும் கோபத்திலும் காயப்பட்ட வேதனைபிழைபிடுந்தான்.

எல்லா வேலைகளையும் இருந்துப் போட்டு செய் தாலும், கம்பெனி சம்மதப்பட்ட சீபைல்களை விட் டிருக்கே எடுத்து வந்து பார்த்தாலும், மனதில் புகைத்து கொண்டிருந்த சீதற்கு களலை மட்டும், அணைக்கவே முடியவில்லை.

ஒரு பெண்... அதுவும் தான் விரும்பியவள், தன்னை தம்பளம் புரித்து கொள்ளாமல் திரைகிரித்துத் தூக்கி யெறித்து விட்டுச் சென்றது. அவளைப் பெரிதும் திலை குலையச் செய்திருந்தது.

எப்போதுமே, எல்லா விஷயங்களையும், தன் ஆக்க அருத்தரிடமிடம் பரிந்து கொள்வதுக்கு, இந்த முறை ஏனோ அதற்கும் மனமில்லை!

தன்னுடைய தன்மாளத்திற்கும், ஈகோவிற்கும் விழுந்த அடிமை, வெளியே வெளிச்சம் போட்டுக் காட்ட மறுத்தது, தெருசம்!

அந்த சனிக்கிழமையன்று, மகாபலிபுரத்திலிருக்கும் தன்னுடைய கெஸ்ட் ஹவுசிற்கு சென்று தங்கிவிட்டு வரலாமென்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

இதயம் தனிமையை வேண்ட உடனே கிளம்பிவிட் டான் ஆகாஷ்.

அதற்கு முன் கருமாறா அழைத்தவன், "தம்ம மகா பலிபுரம் கெஸ்ட் ஹவுசுக்கு போய், தான் ஒரு தாலைக்கு தான் தங்கிட்டு வரலாம்னு இருக்கேன்! இங்கே எல் லாததையும் தீங்கு பாத்துக்கறீர்களா? ஏதாவது எம்ச் ஹென்சின்னா மட்டும் கால் பண்ணுங்க.. நான் இல்லாம

மேனேஜ் பண்ணிப்பீங்க இல்லவா...?" யோசனையுடன் கேட்டான்.

"எல்லாம் தாங்கு பாத்துக்கறோம் சார்.. தீங்கு போவிட்டு வாங்க... உங்களுக்குமே ரெஸ்ட்டுங்கிறதே இல்லாமப் போச்சு... ஒண்ணும் கவலைப்படாதீங்க சார்..! சிலாகப்பா இருந்திட்டு வாங்க.. முக்கியமான தேவைவனா, நாங்களை போன் பண்ணோம்" கருமாச் பல்பமாகக் கூறினான்.

***

சனிக்கிழமையன்று மாலை, அங்கு சென்றவனுக்குள், தீறு மீதத் தெருப்பாய், பீர்திவின ஓபகங்கல்!

வீலாவின பொய்களும், தன் மனம் கவந்தவளின் அவதும்பிக்கையும் அந்தத் தீயை விசிறிவிட்ட, பெண்களே புரிந்து கொள்ள முடியாத மயக்கனிகளோவென்று தேன்று வதாய்!

ஒரு விதை வீரயம் கொண்டு துளிக்கும் அந்த தேவகணம் அறியப்படாமலே போய் விடுவதுபோல், தன் மனதிற்குள் காதல் எப்போது வந்ததென்றே புரி யாமல், சபித்தது மனது!

ஆழ்மனதில் அடித்துக் கொண்டிருந்த புயலும், பூகம் பழம், அதிர்வுடன் விழிகளில் மின்னலாய்த் தெறித்தன.

பெரும் அலைப்புறுதலுடன் அவன் படுக்கையில் புரண்ட போது, செல் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

சலிப்புடன் எடுத்துப் பார்த்தால், சிக்கத்தான் அழைத்திருந்தான்.

உ.கா.முக - 16

யோசனையுடன் அதன் ஆன் செய்தபோது, "ஹாய் ஆகாஷ்... எப்படியிருக்கே? விட்டுக்குப் போன் பண் ணினா, நீ கெஸ்ட் ஹவுசுக்குப் போயிருக்கறதா சொன் னாங்க... என்ன விஷயம்?" இயல்பாக விசாரித்தான்.

"ஒண்ணுமில்லை சிக்கத்த.. கம்மாதான்! திடீர்னு ரெஸ்ட் எடுக்கணும் போலத் தோணிச்சி..அதான்! ஹென் டிஸ்ட்ரிப் எப்படியிருந்தது. எப்போ வந்தே?"

"காலையில்தான் வந்தோம்! இது... தீபா உங்கிட்டே ஏதோ போனுவா!" என்று அவளிடம் கொடுத்தான்.

தீபாவின குரல் தவிப்புடன் வந்தது... "ஆகாஷ்! ஒரு பச்சைக் கேள்வி... உங்களுக்குமே பீர்திக்கும் தடுவிலை ஏதாவது பிரச்சனையா?"

சிறிது நேரம், எதிர் முனையில் கனத்த மௌனம் திலையது.

"ஆகாஷ்... எல்லாவே இருக்கீங்கதானே? ஆர் ப் ஆல்ரைட்?" பதட்டத்துடன் கேட்டான் தீபா.

"தோ... ஐ யம் தாட் ஆல்ரைட்... அல்மோஸ்ட் ஷூட் ட்ரி! எல்லாமே முடிந்த போச்சு தீபா!" என்றுபடி உடனே லைனைத் துண்டித்தான் அவன்.

மீண்டும் டயல் செய்தால் 'செல்' அணைக்கப்பட்டிருக்க, மனம் பதறி எழுந்தான் அவன்.

"சிக்கத்த.. தாம உடனே கிளம்பணும்... வாங்க.. ஆகா ஷுக்கும், பீர்திக்கும் இடையிலே, என்னவோ பெரிய பிராப்ளம்னு தினைக்கிறேன்... எனக்கு ரொம்ப பயமா யிருக்கு.. ஆகாஷ் இவ்வளவு உடைஞ்சி பேசி தான்

கேட்டதெல்லாம்... பரீட்சை... என்ன உடனே அவளுக்கு விட்டுப் போங்க."

கவலை கமந்த முகத்துடன் அவன் கேட்க, உடனே பதட்டத்துடன் அவனை அழைத்துக் கொண்டு கிளம் பினான் சிக்கத்த.

***

இன்று மாலையில், தீபாவைப் பார்க்க வந்திருந்த ஸ்ரான்தான், பீர்தி ராஜினாமா செய்துவிட்ட விஷயத் தையே அவளிடம் கூறினான்.

அவளுக்குமே பெரும் வியப்பு! தாங்கள் இருவரும் கோவாவிற்கு ஹனிமூன் சென்றிருந்த இந்த பத்து நாட்களில் என்ன நடந்திருக்குமென்ற கேள்வி, பூரணம்

உடத்த பத்து நாட்களாக, ஆகாஷிடமும் பீர்திவிடமும் போனில்லையென்பதே அப்போதுதான் திணைவு வந்தது.

இன்று காலையில்தான், இருவருமே தேனிலவு முடித்து திரும்பியிருந்தனர்.

கடவுளே! ஆகாஷையும் பீர்திகாவையும் எப்படி யாவது இணைத்துவை யென்று அவன் இதயம் பார்த்த தித்தது.

செல்லும் வழியிலேயே பீர்திவின செல்லுக்கு அவன் போன் செய்த போது, அதுவும் என்விட் ஆஃப் செய்பப் பட்டிருந்தது.

உடனே ஹாஸ்ட்லுக்குப் பேசினால், அவன் அறையைக் காலி செய்துவிட்டுப் போய் விட்டதாகக் கூறினான்.

சேர்வுடன் கண்டாடி சாய்ந்தவளின் மனதிதற்குள், பெரும் தவிப்பு!

இருவரும் கெட்ட நறவுகளை அடைந்தபோது, அதன் கேள்விக்கே டீஸ்கள் டீஸ்களை அவர்களை வரவேற்றது.

ஆகாஷ், மாயுயிலிருக்கும் அவனுடைய அறையிலிருப்பதாகக் கூறி அங்கு அனுப்பினார்.

அந்த நிமிடம், ஆகாஷும் பீர்த்தியையே நினைத்தபடி படுத்திருந்தான்.

வித்தியாசமானவளாய்... நம்பிக்கையும், சாதிக்கும் உறுதியும் நிறைந்தவளாய்... ரவிவர்மாவின் ஒவியப் பெண்ணாய்... அளவளிய அலட்டலோ, வழிசலோ யின்றி ஒருவீத காவலும் திமிர்வும் நிறைந்தவளாய் பாரதியின் புதுமைப்பெண்ணாய் அவனைக் கண்டபோது, பாடிப்படியாக அவளிடம் தன்னை இழந்ததும்... எக்கப் பட்டதும் குரபகம் வந்தன.

இன்று, அவளின் புறக்கணிப்பைப் பற்றி என்னும் போதே, எப்படியாவது ஜெயிக்கவேண்டும் என்ற வலிமையைத் தந்தது... காதல்!

ஆனால், தன்னை நம்பாத ஒருத்தியை... தன் நடத்தைவில் சந்தேகம் கொண்டவளை... தன்னை ஒரு பெண்பித்தளாய் வர்ணம் பூசியவளை... மன்னிக்கவும் முடியாமல், மறக்கவும் முடியாமல் ரௌந்தாமலியிருந்தான் அவன்.

விழிகளில் ஒரு வித வெப்பம் பரவி சிவக்க வைக்க, தனக்குள் தானே உலர்ந்து போய் சருகாவிருந்தான்.

பாரதியின் அக்னி குருகைப் போல், திக்ந்ததிலும் பெரும் துயரம், சிந்தையம் எவ்விதத்தையெனப் புரியாமல் தவித்தது மனது.

32

அப்போது அறக்கதவு மெலிதாகத் தட்டப்பட்டது.

எப்போது கூட வேண்டாமென்று ஒரு டம்ளர் பாலை மட்டும் குடித்து விட்டுத்தானே வந்தோம் என்ற யோசனையுடன், இந்த நேரத்தில் யாராக இருக்கும் என்

றெண்ணியபடி, மெல்ல எழுந்து கதவைத் திறந்தான். வெளியில், தீபாவும் சிககத்தரும் தவிப்புடன் திள் திருத்தன.

பத்து நாட்களுக்குள் ஒருவன் இப்படி ஒப்பது தெரிய முடியாமலென, உறைந்தபோன்று, சிககத்தரின் இதயம்!

"என்னாக ஆகாஷ்... ஏன் இப்படி இருக்கே?" கேட்டு விட்டு, அவனுடைய கைகளை ஆதரவாகப் பற்றியபடி உள்ளே வந்தான்.

"சிககத்தர்... ரெண்டுபேரும் ஏன் இப்ப வந்தீங்க? எனக்குத்தான் அதிலில்லை... உளறிட்டேன் புதுசா கல்யாணமானவங்க தீங்க. ஏன் தீபா... உனக்குக் கூடவா புரியலை?"

"எல்லாம் புரியுது ஆகாஷ்... நீ ரொம்ப வேதனையில் இருக்கேன்னு தெரிஞ்சவுடனே, எப்படி எங்களாலே

அவனே நிம்மதியாக இருக்க முடியும்? உனக்கும் பீர்த்திக்கும் தடுவில என்ன பரக்களை... அது முதல்மே சொல்லு" ஆதங்கத்தும் கேட்டான் சிககத்தர்.

"வேண்டாம் சிககத்தர்! எனக்கு எதைபுமே போ விருப்பமில்லை... அவ என்னை நம்பலை! அது ஒரு முடிவாக போன போட்டி எல்லாம் என்னோடவே போகட்டும்... ஆனால் வாழ்க்கையில் முதன் முதலாக நோய்விடுவதற்கு அந்தம் என்னன்னு ஒரு பொண்ணு எனக்கு திருப்திப்பட்டா! இதிலே பெரிய தூதிரிட்டம் என்னன்னா, தான் உலர் விருப்பினவளை அவ இருந்ததற்குள்... சாப்பிட்டு, வீரத்தியுமாகத் திரும்பிக் கொண்டான்.

தன்பனுடைய வேதனைபுரித்து, அவனுடைய நோயைப் பற்றி ஆதரவாக அழுத்தியவன், "ஆகாஷ், உனக்கு எப்படிமே தாங்க இருக்கோம்! முதல்லே மனக் கிட்டுப் போ... உங்க பரக்களையை சால்ப் பண்ண என்ன வழின்னு பாக்கலாம்!" மெல்லிய குரலில் கேட்டான்.

தீபாவும் அவனருகில் வந்து அமர்ந்து, "ப்ளீஸ்... ஆகாஷ்" என்று கெஞ்ச, மெதுவாகக் கூற ஆரம்பித்தான் அவன்.

முதன்முதலில் அவளை சந்தித்ததிலிருந்து, எதிரும் புதிரும்ப சண்டை போட்டது... வேலையை விட்டு எடுத்தது... பிறகு மெல்லிய புரிதல்... பேட்டியெடுக்க வரச் சொன்னது... வித்தியாசமான பெண்ணை சந்தித்ததில் எக்கப்பட்டது... அம்மிதி காட்டில் காதலிக்க ஆரம்பித்தது... அவள்தான் வேண்டும் என்பதில் உறுதியாய் நின்றது... அவனுடைய மறுப்பு... தீபாவின் திருமண

விஷயத்தில் தன் காதலைப் பயன்படுத்திக் கொண்டது... பீர்த்தியின் கோபம்... விலகல்... திருமணம் செய்பக் கேட்டவுடன் அவளிடம் வெளிப்பட்ட வெறுப்பு. எல்லா விஷயத்திலும் தோழியின் பெயரைய மட்டும் அவன் நம்பியது... என்று போன வாரம் உரை நடந்த விஷயம் களை, உடைந்த குரலில் ஒருவீத வேகத்துடன் பீர்த்தி தான் அவன்.

ஒரு இரும்பு மனிதனை... உமரீசர் சித்தனை யானனை... தொழிலில் வெற்றிக்கொடி நாட்டிய ஒரு காதலனைச் சிற்றினைய... காதல் இந்த அளவு தாக்குமென்பதை அவனால் நினைத்ததுக் கூடப் பாக்க முடியவில்லை.

வேதனையில் விழியோடுகள் துலிக்க, அந்த நிமிடம் பீர்த்தியின் மீது அளவிட முடியாத கோபம் வந்தது.

"என்ன பெண் இவன்... காதலில் யார்யார் நம்பிக் கையும், புரிந்து கொள்ளுதலும் தானே முக்கியம்... எவனோ ஒருத்தி கூறினான் என்பதற்காக, ஆகாஷையா தவறாக நினைப்பது!" மனம் குழியது.

"தான் பீர்த்திகிட்டப் போனேன்... ஒரு அற்புதமான மனுஷரோட காதலைப் புரிஞ்சிக்காம சந்தேகப்பட்டு... என்ன ஒரு பொண்ணு இவ..." ஒரு வேகத்துடன் இளைந்தான்.

உடனே அவனைத் தடுத்தான் ஆகாஷ்...

"வேண்டாம் தீபா! எனக்காக யாரும் அவகிட்டே போ வேண்டாம்! ப்ளீஸ்... இதை இத்தோட விட்டுடுங்க! காதலும், நம்பிக்கையும் கேட்டு வாங்குற ஒரு விஷய மில்லை... தானா வரணும்! ஒருத்தரை 'போஸ்' பண்ணி

வேற ஏதாவது வாய்கலாம்... ஆனா அன்னப் பாசகம் பெற எனக்கு மனசில்லை! தீங்க ரெண்டு பேரும் முதல்வே விளம்புங்க! ஆமாம், ஏதாவது சாப்பிட்டீங்களா?"

"ம்... அநெல்லாம் விடுங்க ஆகாஷ்... அந்த வீலா இப்ப ஸ்டெட்ஸிலே தானே இருக்கா! அவனோட ஹஸ்பெண்ட்... அடுத்தது அக்காவுக்கு பேயிலி ஃபரெண்ட்தானே தாங்க பாத்துக்கறோம்..." தீபா உறுதியான குரலில் கூறினாள்.

"தோ... அக்காவுக்கு இந்த விஷயம் எதுவுமே தெரியக் கூடாதுன்னுதான் தான் சொல்லலை... அவங்க வேற பாவம், வருத்தப்படுவாங்க... பள்ளி தீபா... எதுவுமே சொல்லவேண்டாம்..."

ஆகாஷ் ஆழ்ந்த குரலில் கேளியதும், "சரி! நாங்க எல்லாம் பாத்துக்கறோம்.. ஆனா, நீ எப்பவும் போல தைரியமானவனா.. கம்பீரமா இருக்கணும்..." என்றபடி விடைபெற்றுக் கிளம்பினான் சிக்கத்தர்.

பிறகு, இருவரும் வீட்டிற்குத் திரும்பியதும், தீபா உடனே அருந்ததிக்கு போன் செய்து எல்லா விபரங் களையும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட அருந்ததிக்கோ, பெரும் அதிர்ச்சியாய். இதயம் துத்தக் கண்ணீர் வடிக்க ஆரம்பித்தது!

தன்னுடைய தம்பி, துணையாக வருகிறதே தனிமையில் எவ்வளவு துடித்திருப்பான் என்று நினைக்கும்போதே தெஞ்சம் உடைந்து போனது.

"தான் உடனே பிரபுவிட்டயும் வீலாகிட்டயும் பேசி எல்லா உண்மையையும் அந்தப் பொண்ணு ப்ரீத்திகாவே

உணர்ற மாதிரி செய்யறேன் தீபா... தீபா அவகிட்டே பேசிப் பாரேன்..." கனத்த மனதுடன் கேளினாள்.

"அக்கா! தான் உடனே போறேன்! அங்கே பிரபுக்கு இந்த விஷயம் தெரியுமோ தெரியாதோ... பாத்து நேனை டில் பண்ணுங்க!"

"சரி தீபா... அதுமாதிரி எதுவும் செஞ்சிட மாட்டேன்! ஒரு பொண்ணோட வாழ்க்கை என்னை கெட்டுப் போக அனுமதிக்க மாட்டேன்... தான் பாத்துக்கறேன்! ஏதாவது விஷயம்னா எனக்கு உடனே கால் பண்ணு... ஆம் ஸாட் ஸா!"

போனை வைத்த அருந்ததி, மறுகணமே மனோஜின் தோளில் சாய்ந்து அடி ஆரம்பிக்க, அவனுக்கோ ஒன்றுமே புரியவில்லை.

பிறகு அவளை சமாதானப்படுத்தி விபரமறித்த மனோஜ், உடனே பிரபுவைத் தொடர்பு கொண்டான்.

***

சனிக்கிழமை இரவு!

ராமலிங்கத்தையும், கௌசல்யாவையும், அமெரிக்கா செல்வதற்காக ஏர்போர்ட்டில் "செண்ட் ஆப்" செய்து விட்டு டாக்சியில் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்து கொண் டிருந்தான் ப்ரீத்திகா.

ஒரு வாரத்தில், ஓய்ந்து போய் மெலித்திருந்தான்.

எங்கிருந்தோ வந்தாலும், வசந்தகாலம் முடிந்து செல் லும்போது, சிறகுகளை ஞாபகார்த்தமாய் விட்டுச் செல்

லும் பறவைகளைப் போல், ஆகாஷின் நினைவுகளே உண்மென்கும் நிறைந்திருந்தன.

வெந்து தணிந்திருந்த மனக்காட்டில்... அக்னிக் குரல் எப்ப அவன்!

அவன் பிரிவு.. சிதைந்து போன சிற்பமாய் அவனை உருக்குலைத்திருக்க... சோகத்தின் பாணையாய் விழி களில் கண்ணீர்!

நிமரென்று அவளுடைய செல் ஒலித்தது.

கண்களைத் துடைத்தபடி எடுத்துப் பார்த்தவன், அதில் தீபாவின் எண்ணைக் கண்டதும், பதறிப்போய் உடனே இணைப்பைத் துண்டித்தான்.

அன்றிரவு... தனிமையின் இறுக்கமும், காதலின் தகிப்பும், அவளை உறங்கவிடாமல் செய்தன.

ஆனால், எந்தக் காலத்திலும் தன் மனம் ஒரு பொன்னை ஏமாற்றியவனை, மன்னித்து ஏற்காதென்பது புரிவதாய்!

ஆனால், அது இந்தப் பாழாய்ப் போன காதலுக்குத் தெரியவில்லையே என்று இதயம் உருகித் துடித்தது.

விழிவாசலில் தீக்கோலங்கள் வரையப்பட, மெதுவாக உறங்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

***

அமெரிக்காவில், பிரபுவின் செல்லுக்குத் தொடர்பு கொண்டு மனோஜ் அழைத்தபோது, அவன் பெரும் பதட்டத்திலிருந்தான்.

"மனோஜ் அண்ணா! வீலாவுக்கு திடீர்னு 'பி.டி' அமெரிக்கா மயக்கமாட்டா... இப்பதான் ஹஸ்பெண்ட்லே அவகிட்ட பண்ணியிருக்கேன்... 'தூசு' விஷதான் இருக்கா! அவங்கம்மா, அப்பா இன்னிக்ருந்தான் இருக்கா! லேருத்து கிளம்பி வராங்க... எனக்கு பயமா இருக் குண்ணா... தானே உங்களுக்கு போன் பண்ணலாம்னு நினைச்சிட்டே இருந்தேன்..."

"சரி.. நீ பயப்படாதே.. தான் உடனே அருந்ததியை அழைச்சிட்டு வரேன்..." என்றபடி போனை வைத்தவன், அருந்ததியிடம் விபரத்தை கூறினான்.

தாங்கள் ஒன்று நினைக்க, தடப்பது வேராக இருப்பது அருந்ததியைப் பெரிதும் பலமிழக்கச் செய்வதாய்!

இருவரும் உடனே மருத்துவமனைக்குக் கிளம்பினர்.

செல்லும் வழியில், "இந்த நேரம் பாத்து, இந்தப் பொண்ணு இப்படிப் படுத்திட்டானே மனோஜ்-ஆகாஷைப் பத்தின உண்மையை அவனை விட்டு அந்த ப்ரீத்திகா கிட்டே எப்படி பேசச் சொல்றது?" கவனையுடன் கேட் டான் அருந்ததி.

"பொறுமையா இரு பாக்கலாம்! அவ கொஞ்சம் சரி யாகட்டும்... அப்புறமா என்ன செய்யறதுன்னு முடிவு பண்ணலாம்." ஆறுதல் கூறினான் மனோஜ்.

மருத்துவமனைக்கு சென்ற போது, விரிட்டால் லொளஞ்சில் தான் பிரபுவைப் பாக்க முடிந்தது.

அவனுக்கு தைரியம் கூறிவிட்டு, எந்த நேரத்திலும் தயங்காமல் அழைக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டு இரு வரும் கிளம்பினர்.

அருத்திகோ, அந்த முகம் தெரியாப் பெண்ணின் மீது இளம் புரியக் கோபம் வந்தது.

"மனோஜ்... எனக்கு உடனே ஆகாஷோட போனா... போலுக்கு அவன் எப்படி இருக்கானோ? யாராலயும் அளசுக் முடியாத என் தம்பியை ஒரு பொண்ணு இவ்வளவு அழைக்கிறார்களே...?"

இரு கைகளிலும் முகத்தைப் புதைத்து அம் ஆரம் பித்தவளை, சமாதானப்படுத்தினான் மனோஜ்.

"அருத்தி... கண்டிரோல் யுவர் செல்ஃப்! இப்போ இண்டியாவிலே எதன் ஒரு மணி... அவன் தல்லாத் தலங் கிட்டிருப்பான்... விடிஞ்சப்புறம் பேசலாம்... இது சரிசெய்ய முடியாத ப்ராப்ளமா எனக்குத் தோணலை.. வீலா கொஞ்சம் தல்லாகட்டும்... உடனே எல்லாத்தையும் சரி பண்ணிடலாம்... ஆனா பிரபுக்கு இது நிச்சயமாத் தெரியக்கூடாது! இதனால் அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் ஏதாவது ப்ராச்சனை வந்துடப் போகுது.. ஒரு ஜோடியை சேத்து வைக்கறதுக்காக, இன்னொரு தம்பதியைப் பிரிச்ச பாவம் தமக்கு வேணாம்!"

பெருத்தன்மையுடன், ப்ராக்கிகலாகப் பேசிய மனோ ஜின் உணர்வுகளைப் புரித்து கொண்டான் அவன்.

மனக்குமுறுண்டன் வீடு வந்த இருவரும், அன்றிரவு ஆகாஷிடம் பேச முயற்சி செய்தால் செல் அணைக் கப்பட்டிருந்தது.

கெஸ்ட் ஹவுசிற்குப் போன் செய்த போதோ, அவர் களுடன் பேச அவன் மறுத்துவிட்டான்.

அருத்தியின் இதயம் உடைத்து போனது.

***

மறுதான் காலையிலேயே, அவள் காரை எடுத்துக் கொண்டு மருத்துவமனைக்குச் சென்றாள்.

அவளைக் கண்டதும், பிரபு ஓடி வந்து அவளுடைய கைகளை வாஞ்சையுடன் பற்றிக் கொண்டான்.

வீலாவிற்கு இப்போது, ரத்தக் கொதிப்பு நாளமலாவி விட்டதாக மகிழ்ச்சியுடன் கூறியபோது, "அப்பாட" என்றிருந்தது அருத்திக்கு!

வீலாவுடைய அம்மாவையும் அப்பாவையும் அழைத்து வருவதற்காக தன்னுடைய தண்ணீரும் அவன் மனைவி யும் ஏர்போர்ட்டிற்கு சென்றிருப்பதாகக் கூறினான் பிரபு.

"வீலாவை எப்போ டிஸ்சார்ஜ் செய்யலாமா? ஏதாவது சொன்னாங்களா?" ஆவனுடன் வினவினான் அவன்.

"இன்னிக்கு மதியமே டிஸ்சார்ஜ் செஞ்சிடலாமா? சொல்லிட்டாங்கக்கா! அதனால்தான் நான் இருத் திட்டேன்... திடீர்னு பில் 'பே' பண்ணனாம். ஏதாவது கையெழுத்து வேணும்னா நான் இங்கே இருக்கணுமே!"

இன்றே வீலா வீட்டிற்கு வந்து விடுவாளென்பதை அறிந்ததுமே, அவள் மனதில் பெரும் திம்மதி!

இனி ஒரு தல்ல செய்தி சொல்வதற்குண்டான முயற்சி எடுத்தபிறகே, தான் ஆகாஷிடம் பேச வேண்டுமென்று உறுதி பூண்டது, மனது!

33

அன்று மாலை-யில், அருத் தி பிரபுவின் வீட்டிற்கு சென்ற போது, வீலா ஓய்வாகப் படுத்திருந்தாள்.

அவளுடைய அம்மாவும், அப் பாவும் அவளை அன்புடன் வர வேற்றனர்.

முதலில் வீலாவிடம் தலம் விசாரித்த பிறகு, அவளை ஓய்வெடுக்கும்படி கூறிவிட்டு, அவளுடைய பெற் றோரிடம் வந்தாள் அருத்தி.

அவர்களிடம் பொதுவான விஷயங்களைப் பேசிய பிறகு, ப்ரீத்தியைப் பற்றி மெல்ல விசாரித்தாள் அவள்.

"ப்ரீத்தியை உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? ஓ.. வீலா சொல்லியிருப்பா.. ரெண்டு பேரும் உயிர்த் தோழிகள்! அவ என் தாத்தனாப் பொண்ணுதான்... ஏன் கேக்கறங்க?" ஆர்வத்துடன் கேட்டாள் கௌசல்யா.

"இல்லை. இப்ப அவ எங்கே இருக்காணு தெரியுமா? தர்மசங்கடத்துடன் வினவினாள் அவள்.

"அவ தம்ம வீட்டில்தான் இருக்கா.. என்ன விஷயம்?"

"அவ.. ம... என் தம்பி ஆகாஷும் அவளும் விரும் பறதா நான் கேள்விப்பட்டேன்... அதான்!"

அவர் முடிக்கும்போதே, பிரபுவின் முகத்தில் சட் டென்று ஒரு மாற்றம் தெரிவது போல்!

"அப்படியா? எங்களுக்கு எதுவும் தெரியாதே.. அவ இதைப் பற்றி எங்ககிட்டே சொல்லவேயில்லையே..

இதுவரைக்கும் எனகிட்டே அவ எதைப்பேசு மறச்ச தில்லை... ஆனா சொம்ப சந்தோஷம்மா! அவளுக்கு ஒரு தல்ல வாழ்க்கை அமையணுமா? நான் வேண்டுகிட்டே இருந்தேன்..." திகைப்பும், திம்மதியுமாகக் கூறினாள் ராமலிங்கம்.

பிறகு, அருத்தி அவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கிளம் பும்போது, பிரபு அவளை நிறுத்தினான்.

"ஒரு நிமிஷம் அருத்திக்கா நேத்து மனோஜ் அண்ணா எதுக்காக திடீர்னு போன் பண்ணினாங்கன்னு கேக்கவே மறத்திட்டேன்... தீங்களும ரொம்ப டென்ஷனாத் தெரிய தீங்க? என்ன விஷயம்னு நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா?"

"ஒண்ணுமில்லை பிரபு! அதை நான் பார்த்துக்கறேன். வீலாவை கவனமாப் பார்த்துக்க..."

அவர் முடிக்கும் முன்பே, "வீலா மேட்டர்னாலே ஆகாஷுக்கும் ப்ரீத்திக்கும் தடுவிலே ஏதாவது ப்ராப்ளமா? அவங்க ஆகாஷைப் பற்றி தப்பாப் புரிஞ்சிக்கிட டாங்களா?" பிரபு கேட்டவுடன், ஸ்தம்பித்து நின்றாவிட் டான் அருத்தி.

அப்போதுதான், அவனுக்கும் எல்லா விஷயங்களும் தெரியுமோவென்ற சந்தேகம் வந்தது. அவளுக்கு!

பிறகு, அவள் எல்லா உண்மைகளையும் பற்றிக் கூறிவிட்டு, வீலாவின் தற்கொலை முயற்சியை மட்டும் மறைத்து, ஆகாஷ் ஒரு பெண் பித்தனோவென்ற சத் தேகத்தில் ப்ரீத்தி மறுப்பதாகவும் கூறும்போதே, பிரபு இடைமறித்தான்.

"அக்கா! இப்ப எனக்குப் புரியுது! நீலா சொன்னதை வச்சி பீர்தி ஆகாஷைப் பத்தி தப்பானவராக் காலிச் சித்திரிச்சா... அதுமாதான் மறுத்திருப்பாங்க!"

அவன் நிறுத்தியதும், அதிர்ச்சியுடன் அவனையே நோக்கினான் அவன்.

"பிரபு! உனக்குத் தெரியுமா?" திகைப்புடன் முணுமுணுத்தான் இதழ்கள்!

"எனக்கு எல்லாமே தெரியும்க்கா... நீலா இங்கே வந்தவுடனே எல்லாமே சொல்லிட்டா! அவ ஆகாஷை விருப்பிச்சுக்கா! ஆனா அவர் அவனை விரும்பலை.. ப்ரொண்ட்ஸ் எல்லாம் சேர்ந்து ஏத்தி விட்டதிலே, அவ மனசுல அது ஆழமாப் பதிஞ்சிடுச்சி! அவனையே கத்தி கத்தி வந்தப்பவும் ஆகாஷ் அவனைப் பொருட்படுத்தலைன்னதும், அவளுக்கு அது பெரிய சகோ ப்ரச்சனை யாயிடுச்சி!"

"அப்பறம் நேராவே போய், அவ தன் காதலை சொல்லி தன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க சொல்லிக் கேட்டப்பதான், அவர் மறுத்து திட்டி அனுப்பி இருக்காரு! அந்த நேரத்துல அந்தத் தோல்வியை இவளாலே தாங்க முடியலை... அது இவளோட சகோவுக்கு விழுந்த பெரிய அடியாயிடுச்சி!"

"அவ ஃப்ரெண்ட்ஸ் எல்லாம் கேலி பண்ணு வாங்களேன்ற பயம் வேற! தன்னை ஒருத்தர் மறுத்தது, பெரிய அவமானமா இருந்திருக்கு.. எல்லாமா சேர்ந்து அவனைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தி, தப்பான ஒரு முடிவுக்குப் போக வச்சிடுச்சி!"

"ஆனா, தான் காப்பாத்தப் பட்டப்பறாவையு வீட்டில உண்ணாமையச் சொல்லிச்சுக்கலை.. தான் ஒரு தலைவாக் காதலிச்சவரு, தன்னை காதலிக்கலைன்னு சொல்ல அவளோட தன்மானம் இடம் குடுக்கலை... அதான் மனசில இருந்த வன்மத்தை எல்லாம் பழியா அவர் மேல போட்டு ஆகாஷ் தன்னை விடும்படி மறைத்திட்டா ஒரு பெரிய பொய்யைச் சொல்லிட்டா.."

"அதை எல்லாருமே... பீர்தி உட்பட அவ நேரடி களலாம் தம்பிட்டாங்க! ஆனா, பீர்தி மனசுல மட்டும் அது ஆறாத ஒரு வருவா மாதிடுச்சின்னு எங்கிட்டே நீலாவே ஒரு தடவை சொன்னா.. அதுக்கப்பறம் அரைப் பத்திப் பேசவும், தன்னையே தாழ்த்திக்கவும் மனசில் லாததாலே பீர்தி கிட்ட உண்மையைச் சொல்ல முடியலைன்னாம் வருத்தப்பட்டா!"

"அவ எங்கிட்ட எதையுமே மறைச்சதில்லைக்கா! எனக்கு ஏதாவது தவறான தகவல் கிடைச்ச அது எங்க வாழ்க்கையைப் பாதிச்சிடாமென்னு முன்னாயே எல்லாதையும் சொல்லிட்டா! ஆகாஷ் வேற எனக்கு பேயிலி ஃப்ரெண்ட்ளென்னு தெரிஞ்சப்பறம், அவனால சொல்லாம இருக்க முடியலை!"

"இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவன்கிறதாலே, எனக்கும் இது ஒரு பெரிய விஷயமாத தெரியலை... ஏன்னா, டீன் ஏஜிலே இது மாதிரி இன் ஃபர்சுவேஷன் வந்து சகலம் தானே! ஆனா, அவ எனக்கு உண்மையா தந்துகிட்டது எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சது!"

"ரொம்ப தேங்குக்கா! அவ உடம்பு சரியில்லாம இருந்தப்ப இதைப் பத்தி கேக்காம இருந்தீங்கனே!" தெகிழ்ச்சியுடன் கூறினான் பிரபு.

உ.கா.ஒ.க - 17

"எனக்கும் மனிதாபிமானம் இருக்கு பிரபு! நீலாவும் எனக்கு ஒரு சில்டர் மாதிரித்தானே! நீ இன்னொரு நெறல்ப் பண்ணலாம்... எனக்காக, அந்தப் பொண்ணை பீர்திகிட்டே நீ இந்த உண்மையைச் சொல்லலாம்... நீலாவுக்கு இப்போ எதுவுமே தெரிய வேணாம்... டெலிவரிகு அப்பறமா சொல்லிக்கலாம்! ஆனா பீர்தி திக்கு உடனே இது தெரிஞ்சாகலாம்.. அவ ஆகாஷைப் புரிஞ்சிக்கலாம்.. செய்யியா?"

"திச்சயமாக்கா! நீலா வீட்டிலுதானே பீர்தி இப்ப இருக்காங்க... கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி நானே பேசிட ரேன்..."

"ம்... இப்போதான் ஏழு மணியாயிடுச்சே! அங்கே விடிஞ்சிருக்கும் அந்த நம்பர் இருந்தாக் குடு.. என் சொல்லி இருத்தே பேசிடலாம்... அப்படியே ஒரு வாக் போயிட்டே பேசலாமா? என் கூடக் கொஞ்சம் வர முடியுமா?" அவனிடம் பெரும் பரபரப்பு தெரிந்தது.

உடனே உள்ளே சென்று, ராமலிங்கத்திடம் வெளியில் போய் விட்டு சிறிது நேரத்தில் வருவதாகக் கூறினான் பிரபு.

கௌசல்யா, நீலாவுக்குத் துணையிருக்க, கிடைத்த தனிமையில் பரபரப்புடன் அவனிடம் வந்தார் ராம லிங்கம்.

"மாப்பிள்ளை! பீர்திக்கு இந்த இடம் முடிஞ்சா தான் ரொம்ப சந்தோஷப்படுவேன்.. அவளுக்கும் ஒரு நல்ல வரன் அமைஞ்சிட்டா, நிம்மதியா இருக்கும்...! தம்ம பீர்தியைப் பத்தி அருந்திவிட்டே நல்லவிதமா சொல்லுங்க..." தவிப்புடன் கோரினார்.

"சரி மாமா.. அதுக்காகத்தான் அருந்தி அக்காவோடப் போறேன், எல்லாம் தான் பத்துக்கறேன், கவலைப்படாம சொல்டு எடுங்க..."

சிறுமுழுவலுடன் கூறிவிட்டு, வெளியே வந்து அந்த தலையுடன் இணைந்து நடக்க ஆரம்பித்தான் பிரபு.

***

அன்று காலையில், பீர்திக்கு சீக்கிரமே விழிப்பு வந்துவிட்டது.

இன்று மதியம் ஒரு இண்டர்வியூவிற்கு சொல்ல வேண்டுமென்பது லூபகம் வருவதாய்!

மனதிற்குள்ளோ வேறு ஒரு லூபகம் விசுவரூப மெடுக்க, ஆகாஷின் தினைவுகள் அள்ள அள்ளக் குறையாத வறறாத ஊற்றாய்ப் பெருகின.

தன் உயிர் உள்ளவரை, அவனைத் தன்னால் மறக்க முடியாதென்று தோன்றியது.

உயிரில் உருகும் கவாசமாய்... உணர்வில் பெருகும் ஊற்றாய்... அவன் தனக்குள் இரண்டறக் கலந்திருப்பதை ஒருவித இயலாமைபுடன் உணர்ந்தான் அவன்.

தன் வேதனைகளையெல்லாம் மனதிற்குள்ளேயே ஆறச்செய்யும் வித்தை, அவனுக்கு மட்டுமே தெரியுமென்பதும் புரிந்தது.

மெதுவாக எழுந்து பல் துலக்கி காபி போட்டு எடுத்துக் கொண்டு வாசல் கதவைத் திறந்துபோது, மெல்லிய மழையின் சாறல்!

சிறு துளிகளால் புனனடைந்தது. தீர்த்தாணைகளின் வழியே சிறிதூக கொண்டிருந்தது. வானம்!

அந்தக் காக்கால் விடியலில், மழை கழுவின தாள் பாதையில் அவனுடைய விரல் பிடித்து நடத்து செல்ல ஆரம்பித்தது.

தலைவையைக் குறுக்கி அதை விலக்கி தின்றவளின் மனதிலோ, பெரும் சோக மூட்டம் கனமாய் னமயம் கொண்டிருந்தது.

வாசலில் வந்து நின்ற வசந்தத்தை, விரட்டித் தள்ளிய வலியும், விரக்தியும் அதலயாய் தெருக்களுள் பரவியன.

மெதுவாகக் காயினாய் பருகியபடி எதிர்விட்டு அலங்கார ஒடுகளிலிருந்து வழிந்து, பூமியில் ஐலதரங்கம் வாசித்த மழையைச் சோர்வுடன் ரசிக்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

* * *

அப்போதுதான் போன் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

ராமலிங்கம் மாமாவாகத்தான் இருக்கும்... வீலாவைப் பற்றிப் பேசுவாரென்ற ஆவலில் ஓடிச் சென்று எடுத்தான்.

ஆனால் பூமிதாய் ஒரு குரல், "ஹலோ.. மில் ப்ரீத்திகா தானே? நான் அருத்திப் பேசுறேன்.." என்றது.

அந்தப் பெயர் நினைவெடுக்குகளைக் கலைக்க, "ஆமாம்... ப்ரீத்திகாதான் பேசுறேன்.. நீங்க...?" மெல்லிய குரலில் கேட்டான்.

"நான் 'டி.எஸ்' எடுக்கிறது ஆகவே... சில்டா அருத்திப் பேசுறேன்மா! பரீ... போன டிஸ்கெக்... பண்ணிடாதே! உன் கூட நானும் பிரபுவும் நிறைபப் போனோம்.. கம்பிரமாய் வந்தது அவன் குரல்!

சட்டென்று புலன்கள் விதித்துவிட்ட, அவளின் ஒவ்வொரு செல்லிலும், பெரும் ஷச்சிக்கை உணர்வு குத்திட்டு தின்றது.

எதிர்முனையில் எந்த சப்தமுமின்றிப் போனதும், "ப்ரீத்தி தீ எல்லாதானே இருக்கே? ஒரு நிமிஷம்.. டிரபு உன் கூடப் போனோமாம்.." என்று அவளிடம் போனதைக் கொடுத்து விட்டான்.

"ப்ரீத்தி.. எப்படி இருக்கீங்க?" ஒரு சகோதர வாஞ்சை யுடன் கேட்டான் அவன்.

"நான் நல்லாருக்கேன்... வீலா எப்படி இருக்கா? 'டி.டி' குறைஞ்சு நாமலா இருக்கானா?" தவிப்புடன் விசாரித்தான்.

"ம்.. அவ நல்லா இருக்கா.. ஆனா, தன்னை அறியாம அவ சொன்ன ஒரே ஒரு பொய்யால் மத்தவங்கதான் நல்லா இல்லைன்னு தெரிஞ்சிக்கிட்டேன்... எனக்கு எல்லாமே தெரியும் ப்ரீத்தி! நான் சொல்லப் போறதைக் கேட்டப்பறம், நீ வீலாவை வெறுத்திட்டி கூடாது. அந்த ஏஜிலே யாரா இருந்தாலும் அப்படித்தான் ரியாக்ட் பண்ணிவிடுப்பாங்க..." பெரும் பீடிக்கையுடன் ஆரம்பித்தான் அவன்.

வீலாவிற்கும், ஆகாஷிற்கும் இடையே நிகழ்ந்த காதல் போராட்டத்தையும், அதன் விளைவாக வீலா உணர்ச்சி

வசப்பட்டு எடுத்த முடிவையும், அருத்தியிடம் விளக்கியது போல் அவன் கூறக் கூற, ப்ரீத்தியின் விழிகள் தெறித்து விடுமபோல் விசித்தன.

இந்த நிமிஷத் திருப்பத்தை, அவன் சத்தியமாக எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

மனம், எரிமலையின் குமுறலுடன் புகைய ஆரம்பித்தது.

ஆகாஷைத் தவறாக நினைத்து..... கடவுளே நான் பெரிய தவறு செய்து விட்டேனோ என்று ஒரு மூலையில் மனதிற்குள் பலமாய் இடித்துக்கொடுத்தது.

தன் எண்ணங்களிலிருந்து கலைந்து, அவன் பேசுவதை உள்ளிப்பாக கவனிக்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

வீலாவின் காதல்... ஒரு தலைக் காதலாகவே ஆரம்பித்து முடிந்ததையும், ஆகாஷின் புறக்கணிப்பைப் பற்றியும் டிரபு கூறியதும், இதயம் பதறித் துடித்து வலிக்க ஆரம்பித்தது.

ஆகாஷையும், தன் தவறையும் எண்ணி விழிகள் கசிய ஊமையாக திண்டிருத்தான் அவன்.

34

வீலா விபரங்களுக்கும் பொறுமையாக விளக்கி முடித்தவன், "வீலா மேலயும் நான் தப்பு சொல்ல மாட்டேன் ப்ரீத்தி! ஆகாஷைப் பத்தி உன்கிட்ட

சொன்னப்ப, எதிர்காலத்துல நீ அவனாதான் காதலிக்கப் போறேன்னு சத்தியமா அவளுக்குத் தெரியாதா!

"அந்த நேரத்துல, தன்னோட தன்மானம், கயகொளையும் திகையெல்லாம் இழக்க அவ விரும்பலாம்! ஒரு பொண்ணால எப்படி வெளியே சொல்ல முடியும்.. நான் விரும்பினவன், தன்னை விரும்பலை.. மறுத்திட்டான்னு! அது அவனோட ஈசோவுக்கு விழுந்த பெரிய சவுக்கியுமில்லையா? அதான் அந்தப் பொய்யை அவ சொல்லியிருக்கா!

"ஆகாஷோட கோணத்துல பாத்ரா, அது ஒரு வகையில் தப்பாத் தோணலாம்! ஆனா நீங்க மட்டும் ஆகாஷை விரும்பாம இருந்திருந்தா, அந்தப் பொய் யாறையே பாதிச்சிருக்காது!

"இதை விதின்னுதான் சொல்லணும்.. அவகிட்டே உங்க காதலை மறைக்காம நீங்க சொல்லியிருந்தா இந்த ப்ராச்சனையே வந்திருக்காது. அவளே உண்மையை சொல்லியிருப்பா... என்கிட்டயே சொன்னவ உங்ககிட்டே மறைப்பாளா...

"நீங்கனும் எதுவும் சொல்லலை... ஆனா இதுதான் உண்மை! ஆகாஷ் ரொம்ப நல்லவர்... நான் சொல்றதை ஒரு வேளை நீங்க நம்பலைன்னா நான் எல்லா விஷயத்தையும் வீலாகிட்டே சொல்லி அவளையே உங்கனோட பேச்சுசொல்றேன்..." சோர்வுடன் முடித்தான்.

சட்டென்று அவனை இடைமறித்தது... ப்ரீத்தியின் குரல்!

"வேண்டாம்... அவனாக்கே உடம்பு சரியில்லை... இந்த மாதிரி நேரத்துல ரிஸ்க் எடுக்க வேண்டாம்... நான்

தம்பறேன்னா! இனிமே, அந்தக் கடவுளே வந்து ஆகாஷைப் பத்தி தப்பா சொன்னாக் கூட நான் தம்ப மாட்டேன்." குறுங்கிக்கு குறுங்கி அடி ஆரம்பித்தான்.

தன் உயிர் உருகும் ஒரே, அந்த நிமிஷம் அவனுக்கே கேட்பது போல்!

உடனே, தாமசங்கடத்துடன் போன அருத்தநிமிஷம் கொடுத்து விட்டான் பிரபு.

"பீர்த்தி... அழக்கூடாதும்மா! இதுலே உன் தப்பு எதுவுமில்லையே! ஸீலா சொன்ன ஒரு பொய்யாசா, உனக்கு ஆகாஷைப் பத்தி தப்பா ஒரு அபிப்பாயம் வந்திருக்கு. ஆனாலும், அதையும் மீறி, என் தம்பி உன்னை இப்போது பண்ணினது உண்மையானதா?" குறும்புடன் கேட்டான்.

ஆனால், மறுமுனையிலிருந்து பதில் வராமல், விகம் பல்கள் மட்டுமே கேட்டன.

"பீர்த்தி... பீர்தி நான் சொல்றதைக் கேளு! ஒரு ஆண், 'விமனாச'னு தெரிஞ்சா, எந்தப் பொண்ணுமே அவனை விரும்ப மாட்டா! யோசிப்பா! வேற எந்தக் குற்றத்தை வேணும்னாலும் மன்னிப்பா... இதை மட்டும் மன்னிக்கவே மாட்டா! தம்பம் ஊர்ப் பெண்களே அப்படித்தான்... இங்கே 'யு.எஸ்'னிலே எங்க கல்ச்சேரே வேற..."

"கொஞ்சம் யோசிச்சிப் பாரு... அதையும் மீறி உன் மனசுலே, ஆழமா என் தம்பி பதிலளிக்குகானா, உன் காதல் எவ்வளவு ஆழமானதா இருக்கணும்..."

"அவன் சொம்ப தல்லவன்மா... அவன் விரும்பின முதல் பெண் நீதான்! கல்யாணம்னு பேச்செடுத்தாலே,

எரிஞ்சு விழற அந்த சிவ்யசிரங்குரை மாத்திர அந்த தேவதையை நான் பாக்கணுமே! தானைக்கே, கிடைக்கிற பின்புறமட்டிலும் கிளம்பி நான் அங்கே வரேன்னு ஆகாஷ் கிட்ட சொல்லு... என்ன?"

அருத்தநி நிமிஷத்திலும் அப்படியே உறைந்து போனான், "எனக்கு பயமா இருக்கு... ஆகாஷ் என்னை... மன்னிப்பாரா?" மீண்டும் அந்த துவங்கினான்.

"தீ பெரிய ஐஸ்னில்ல... சொம்ப கதையாவினனு தீயா சொன்னா! அழக்கூடாது... எந்தகால தீவும் அழுகையில் கிடையாது... இந்த விஷயத்துல யாருமே தலையிட முடியாது! நீதான் அவன் கிட்டே போனான்! நான்கல்லாம் பேசிப் பாயோனியில்லை.

"உன்காதல் பலமானது! அது அவனை நிச்சயமா மாத்தும்... சொம்ப விரக்தியான ஒரு நிலையில் இப்போ அவன் இருந்தாலும், உன்னை அவன் கட்டாயம் புரிஞ்சிப்பான்... உன்னைப் புரிஞ்சிக்கலைன்னா, வேற யாரு அவன் புரிஞ்சிக்கப் போறான்... ஆல் தி பெஸ்ட் பீர்த்தியின்! நான் தானைக்கே கிளம்பட்டேன் பண்ணேன்... னப்!"

அவன் போனான் வைத்ததும், பீர்த்தியின் உலகமே சுற்றுவது போல்!

நான் சொய்த வலு, இமாலய உயரத்துக்கு எழுந்து நின்றது அவனை வதைப்பதாய்!

கடவுளே! ஏன் எனக்கு மட்டுமே இப்படி ஒரு அநீதியைச் செய்தா! என்று கயபச்சாதையில் தவித்தது மனது.

ஆகாஷ் இப்போது எங்கிருக்கிறான்... அவனிடம் எப்படிப் பேசுவது என்று யோசித்தபடி, உறைந்து போய்

சொல்லாது அமர்ந்திருக்கும் போதே, போன் மீண்டும் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

***

ஆகாஷை இருக்குமோவென்ற பதட்டம் கலந்த எதிர்பார்ப்புடன் ஓடிச் சென்று எடுத்தால் தீயாதான் பேசினான்.

"பீர்த்தி...நானும், சிக்கத்தரும் இப்ப உடனே கிளம்பி அங்கே வரோம்... அரைமணி நேரத்துக்குள்ளே தீ ரெடியா இருக்கணும்... உன்னை ஆகாஷ் இருக்கற இடத்துல சேத்துட்டு நான்கு கிளம்பிடுவோம்... அப்பறமா உன் பாடு... அவர் பாடு!" குறும்புடன் வந்தது தீயாவின் குரல்.

"தீயா... உங்களுக்கு நான் இங்கே இருக்கிறது எப்படித் தெரியும்?" தவிப்புடன் கேட்டான்.

"ம்... பிரபுவும், அருத்தநி அக்காவும்தான் சொன்னாங்க... நீ என்ன அவிபாபா குளையிலயா ஒளிகுதிட்டிருக்கே...?"

"இல்லை... இந்த வேண்டல்லை தம்பர் தெரியாதேன்னு கேட்டேன்!"

"ஆமா! நேத்து உன்னைக் கண்டுபிடிக்க என்ன முயற்சி செஞ்சும் முடியலை... உன்னோட ஹாஸ்டல் வாட்டன் ஊரில் இல்லை, உன் ரூம் மேட் கன்னயாவும் அபிவிஷயம் இல்லை போயிருக்கறதா சொன்னாங்க... வேற யாருக்குமே தீ இப்ப இருக்கற அட்ரஸ் தெரியலை... இன்னிக்கு காலைலில் வாட்டன் வந்திடுவாங்கன்னு எதிர்பார்த்தோம்... அங்கே போகலாயினுதான் கிளம்பிட்டிருந்

தோம்... தல்ல வேணை அருத்தநி அக்கா போன் பண்ணி எல்லாம் சொன்னாங்க..."

அப்போது, அவனை இடைமறித்தது சிக்கத்தரின் குரல்!

"போதும் தீயா... எல்லாம் நேராப் பேசிக்கலாம்... கிளம்பு" என்றவுடன் இருவரும் உடனே கிளம்பி வருவதாகக் கூறி உடனே வைத்து விட்டான் அவன்.

பீர்த்திக்குத்தான், உடனும், மனமும் பலமிழந்து சோந்து போயிருந்தான்.

தன்னை யாரோ கசக்கிப் பிழிந்து போட்டாதபோல் ஓய்ந்து போயிருந்தவனுக்கு, சப்தமின்றி இதயம் எத்தக் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தது.

தெஞ்சக் கூட்டிதான், பல கேள்விகள்!

"நான் ஆகாஷின் அன்பிற்குத் தகுதியானவன் தானா? தன் காதலுக்கு எந்தேகம் என்ற அபஸ்வரம், மங்கனம் பாடி விடும் போலிருக்கிறதே? ஆகாஷ் என்னை ஏற்றுக் கொள்வாரா?"

"அவர் விரும்பி வந்தபோது நான் வெறுப்புடன் நிராகரித்தது, வருவாய் அவர் மனதில் பதிந்து அங்கிருந்த காதலை அழித்திருக்குமா? நான் என்ன சொல்லி, என்னை... என் தோததைப் புரிய வைப்பேன்?"

பல வினாக்கள் பெரும் கேள்விக்குறியாய் கண்ணின் விசுவரூப மெடுக்க, பரிதவிப்புடன் முகத்தைப் பொத்தி அடி ஆரம்பித்தான் அவன்.

வெகு நேரம் கழித்து, தன்னை அமைதிப்படுத்தி அவன் நிமிர்ந்த போது, அவன் ரூபகங்கள் ஆழ்கடலாய்

புதைத்திருந்தாலும் ஒவ்வொரு முறை மூலும் போதும், ஒரு வித சிவப்பையும், பரவரத்தையும் கொடுப்பது புதிதது.

அவரிடம் அன்பை யாசகம் செய்ய மனம் விழைந்தாலும் அதை அவன் ஏற்றுக் கொள்வானா என்ற பயம் பெரிதாய்!

ஆனால், "மூய்ந்தி செய்து நீ ஒரு அடி எடுத்து வைத்தால், வெற்றி தேவதை உங்கள் பக்கம் பந்து அடி எடுத்து வைப்பாள்." என்று யாரோ எழுதிய வரிகள் நினைவு வர கண்களைத் துடைத்து ஒரு முடிவுடன் எழுந்தான் அவன்.

35

அழைப்பு மணி, சூயிலாய் அந்த நிமிடம் ஒலியெழுப்பி அழைக்க, அப்போதுதான், இன்னும் தயாராகவில்லை என்பதே உரைத்தது.

வேகமாக ஓடிச் சென்று கதவைத் திறந்தால், தீபாவும், சிக்கந்தரும் புன்னகையுடன் தின்றிருந்தனர்.

அழுதழுது முகம் சிவந்திருக்க, நைட்டியுடன் தின்றிருந்த பீர்த்தியைக் கண்டதும், தீபா வேகமாக வந்து வாஞ்சையுடன் அணைத்துக் கொண்டாள்.

"என்ன பீர்த்தி! இன்னும் கிளம்பலையா? சந்தோஷமா இருக்க வேண்டிய நேரத்துல ஏன் அழறே? முதல்லே

இந்த அழகையை நிறுத்திட்டுக் கிண்பு!" உரிமையுடன் அடைக்கலம்.

தயக்கத்துடன் நிமிர்ந்தவன், "எனக்கு பயமாருக்கு தீபா! ஆகாஷ்... என்னை வெறுத்திடமாட்டாரே?" ஒரு சலிப்புடன் கேட்டான்.

"ம்... தெரியலையே! எனக்கு என்னமா தெரியும் உன் ஹீரோவைப் பத்தி? அவர் ரொம்ப கோபப்படலாம்.. அடிக்கக் கூட செய்யலாம்...! அவருக்கு கோபம் அதிகமா வரும்னு எல்லாருமே சொல்லுவாங்க.. இல்லை சிக்கத்த?"

குறும்புடன் கேட்டுவிட்டு, உதடுகளை கழித்தபடி கிண்டல் செய்தான் தீபா.

"ஏய்! அவங்களே யிரண்டு போயிருக்காங்க.. நீ வேற எம்மா பயமுறுத்திக்கிட்டு! அருந்தி அக்கா, ஆகாஷ் கிட்டே எல்லாம் பேசிடறேன்னாங்க பீர்த்தி... அதனால் பயப்பட வேண்டாம்! அவனே... நீங்க எப்பா வருவீங்கன்னு ஏங்கிட்டிருப்பான்.. சங்ககாலத்துல ஏதோ சொல் வாங்கனே... பசலை படர்ந்திருக்கும் அது இதுன்னு!"

"அதெல்லாம் பெண்களுக்குதான் சொல்வாங்க.. ஆனா இந்த ஒரு வாரத்துல தலைவந்தான் அப்படி இருக்காது! இப்ப நீங்க போய் அவன் ஏதிலே திண்ணு தேடிப் பக்காரணம் போடுன்னு சொன்னா, உடனே என்னிக்குன்னு சொல்லி போட ஆரம்பிச்சாலும் ஆரம்பிச்சிடுவான்... சொல்றதுக்கில்லை!" குறும்புடன் கூறினான் சிக்கத்தர்.

அவன் கிண்டல் செய்தாலும், ஆகாஷின் கோபமும், முரட்டுத்தனமும் அவளுக்குத் தெரியும் என்பதால், மனதிற்குள் பயச்சிறகுகள் படபடத்தபடியே இருந்தன.

உடனே உடனே சென்று அவசரமாகத் தயாராகி, நனக்கு பிடித்த இணைப்பை நிற கயதாரணித்து துறாளுக்கு வந்தபோது, தீபாதான் கிண்டலடித்தான்.

"என்ன... ஒரே மேட்சா இருக்கு! முகம் அழுதழுது சிவந்து பிங்க் கலர்லே இருக்கு.. ட்ரெஸ்கம் அதே கலரா? ஆகாஷ் இன்னொரு என்னாகப் போறாரோ தெரியலை.. பாவம்!"

"ப்ளீஸ்... தீபா.. நவீம்..." இரு கன்னங்களிலும் ரோஜைகள் மலர், பீர்த்தி சலுகையாகச் சிணுங்கினான்.

"சரிம்மா.. போதும்! இந்த வெட்கத்தையெல்லாம் ஸ்டாக் பண்ணி வச்சிக்கோ.. தீர்த்துடப் போகுது! அங்கே ஒருத்தர், இதையெல்லாம் பாக்க, பார்த்த விழி பூத்தபடி தவிரிக்காரு.. எங்கிட்டே ப்ளீஸ் கேட்டுப் பிரயோஜனமில்லை.. ஆகாஷை 'ப்ளீஸ்' பண்ணு... அதான் எங்களுக்கு வேணும்!"

அவன் செல்லமாய் கண்ணிமிட்டியபடி கூற, ஆகாஷை தான் எப்படி சமாதானப்படுத்தி புரியவைக்கப் போகிறோமென்ற பயமும், வேதனையும் அவளுக்குள் அதிகமாய்!

"ஒரு நிமிஷம் கம்மா இரு தீபா! அவங்க பயப்படறாங்க பாரு.. நான் ஆகாஷ்கிட்டே முதல்லே பேசிடறேன்" என்று சொல்லி அவனுடைய நம்பரை அழுத்தினான்.

மறுமுனையில் அவன் எடுத்தவுடனே, "ஆகாஷ்... நானும் தீபாவும், இப்போ பீர்த்தியை அழைச்சிட்டு அங்கே வரோம்.. இப்ப சந்தோஷம் தானே?" உற்சாகக் குரலில் கேட்டான்.

"இல்லை..." உடனே வந்தது பதில்.

"என்னடா சொல்றே...?"

"அவளை யாரும் ஃபோர்ஸ் பண்ணி என்கிட்டே கொண்டு வந்து சேர்க்க வேணாம்... அதுக்கு பதிலா நான் இப்படியே இருந்திடுவேன்! போன் வரம் வரைக்கும் என்னை நம்பாதவ, இப்ப முழுசா நம்பி வரணமா...?"

"இந்த டிராமாவெல்லாம் வேண்டாம் சிக்கத்தர்! இதென்ன நம்பச் சொல்றியா? நேசம், காதல் இதெல்லாம் கட்டாயப்படுத்தி வரக்கூடாது... ஆழ்மன்கலவிரித்து இயல்பா வரணும்!"

"காதலிக்கிற பொண்ணு, கூட இருந்தா கோழையும் வீரனாயிடுவான்... ஆனா அதே வீரன் அவ பிரிவுலே.. புறக்கணிப்பால கோழையாயிடுவான்னு எங்கேயோ படிச்சிருக்கேன்..."

"அந்த மாதிரி நான் உடைஞ்சு போயிருந்த நேரத்துல ஏதோ உளறிட்டேன்...நான் உங்ககிட்டே எதுவுமே சொல்லியிருக்கக் கூடாது... தப்பு பண்ணிட்டேன்... ப்ச்ச...பெரும் சலிப்பும் விரக்தியுமாகக் கூறினான்.

"ஆகாஷ்... நீ முதல்லே ஒரு விஷயத்தைப் புரிஞ்சுக்க... யாரும் யாரையும் ஃபோர்ஸ் பண்ணலை.. எல்லா உண்மைகளையும் தெரிஞ்சு அவங்களா விடும்பித்தான் வராங்க... ஃபீலா சொன்ன பொய்யால, அவங்களுக்குள்ளே உன்னைப் பத்தி தவறான ஒரு இம்பிரேஷன் இருந்திருக்கு.. அது இப்ப சரியாயிடுச்சி... எல்லா உண்மையையும் உணர்ந்திட்டாங்க... நாங்க கிளம்பிட்டோம்!" என்று வைத்தான்.

***

ப்ரீத்தியின் விழிகளில், மிரட்சியும் திராசையும்...
"அவர்... சொம்பக் கோபமாக இருக்காரா?" சிறு நடுக் கத்துடன் கேட்டாள்.

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. உங்களை எதுக்கும் கூட்டாப்படுத்த வேண்டாம்... கயவிறுப்பதோட வாதா இருந்தா வரட்டும்கிறான். அதுவும் சரிதானே? அவன் காயப்பட்டவன்மா... உங்களை நேரிலே பார்த்தா எல்லாம் சரியாயிடும்."

"திசையமா சரியாயிடுமா தீபா?" சஞ்சலமும், பயமு மாய் கேட்டவளை தீபா ஆதரவுடன் தோளைப் பற்றி அணைத்துக் கொண்டாள்.

"வா... முதல்லே கிளம்பலாம்! இந்த வீட்டைப் பாத்துக் கறதுக்கு கூட உடனே ஒரு செக்யூரிட்டிய ஏற்பாடு பண்ணிடுறோம்... மனசிலே வேற எந்தக் கவலையும் டென்ஷனும் இல்லாம, தீ ஆகாஷோடப் போனும்... சரியா? எல்லாம் தல்லா முடியும்" என்றபடி காரைக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

செல்கின்ற வழி முழுவதும், கண்களை இறுக மூடி சாய்ந்திருந்தவளைப் பார்த்தபோது, தீபாவுக்குத்தான் பரிதாபமாய்!

வெளிறிப் போயிருந்த முகமும், பயத்தில் இறுகிய கைகளின் இறுக்கமும், அவளுடைய அலைப்புறுதலையும் குற்றவுணர்ச்சியையும் வெகுவாய் பிரதிபலித்தன.

திடீரென்று அவளுடைய செல் ஒலித்தது... எடுத்தால் ஷோலின் குரல்!

தர்மசங்கத்தாடன் பேசியவன், "சாரிடி ப்ரீத்தி... லட்சம் சாரி! அந்த நேரத்துல என்னைத் தாழ்த்திக்க விரும்பாம..

"ஷோலா...?" என்று விசைத்தபடி தீபா அவள் கையைப் பிடித்து அழுத்தினாள்.

பிறகு, வழியில் ஒரு தோட்டலில் காலை திறுத்திய சிக்கத்தர், உடனே மூன்று செட் டிபனை பார்வல் செய்து எடுத்து வந்தாள்.

அங்கு காத்திருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடங்களும், ப்ரீத்திக்கு யுகங்களாகின. அந்த நிமிடமே, ஆகாஷைப் பார்க்க வேண்டும் போல்...!

"எனக்கு ஒன்னும் வேண்டாம் தீபா... என்னால சாப்பிட முடியாது! பளீஸ்..." என்று மறுத்தாள்.

"அதெல்லாம் முடியாது. ரெண்டு இட்லியாவது சாப் பிட்டுத் தான் ஆகணும்... இல்லன்னா, காச் இங்கேருந்து ஒரு அடி கூட நகராது.. முதல்லே சாப்பிடு!"

தீபா வற்புறுத்த, இரண்டு இட்லிகளை மட்டும் அவசர மாக சாப்பிட்டு முடித்தாள்.

பிறகு கண்ணீருடன் கண்மூடி சாய்ந்திருந்தவளை வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு சிக்கத்தரின் குரல் கலைத்தது.

"ப்ரீத்தி... கெஸ்ட் ஹவுஸ் வந்தாச்சு... இறங்குங்க...! நாங்க இப்படியே கிளம்பறோம்... ரெண்டு பேரும் மனக் கிட்டுப் பேசி கூடிய சீக்கிரமே வர்ற மாதிரி கல்யாணத் தேதியை முடிவு பண்ணுங்க... விட்டா தலைவர் இன் லிக்கே தாலி கூட்ட ரெடிதான்!

"அப்பறம் ஒரு சின்ன ரிக்வேஸ்ட்! அவன் கொஞ்சம் டென்ஷனா இருப்பான், என்ன பேசினாலும், உடனே

நான் கேவலப்பட்டிருவேனோன்ற பயத்துல... என் கய கொள்வததை காப்பாத்திக்க, ஒரு பொய்யைச் சொல் லிட்டேனடி. சாரி!

"அது ஒரு இன்... பாக்கவேண்டாதவிறதை நான் ஸெட்டாத தான் புரிச்சிக்கிட்டேன்... காலையில், அருத்தி அக்கா என்னைப் பாக்க வந்திருந்தாங்க. அவங்க கூட எங்கிட்ட சொல்லலை... அவங்க போனபறம் அம்மா யும், அப்பாவும் தான், தீ ஆகாஷை விரும்பறேன்னு சந்தோஷமா வந்து சொன்னாங்க...

"உடனே எனக்கு அடிமனசு பெரிய பயமும், கலக்கமும் வந்துச்சி... நல்லவேளை, நான் விரும்பினது யானா அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் தெரியாது. உன் மனசு என்னையறியாம ஆகாஷைப் பத்தி தப்பான ஒரு அபிராயத்தை ஏற்படுத்தினதுக்கு, என்னை மன்னிச் சிடுடி!

"இப்போ, மிடி வந்து சொன்னபறம்தான் சந்தோஷ மாயிருந்தது. தீ ஆகாஷைப் பத்தி நல்லப் புரிஞ்சிக் கிட்டேன்னு தெரிஞ்சதும், மனசில இருந்த பெயிர் பாரம் இறங்கின நிம்மதி...

"ஹி வால் சிம்ப்ளி குப்பர்ப்! தீங்க ரெண்டு பேரும் தல்லா இருக்கணும்... சீக்கிரமே கல்யாணம் முடிஞ்சி ஹனிமூனுக்கு இங்கே வாங்க... ஒகேவா? அப்பறம்... என்னை வெறுத்துட் மாட்டியே ப்ரீத்தி?" தொண்டை அடைக்கக் கேட்டாள் ஷோலா.

"ஏய... என்னால, எப்படி உன்னை வெறுக்க முடியும்? என்னோட 'கசின்'கிறதை விட, சின்ன வயசுலேருந்து உயிராப் பழகின ஒரு தோழி நீ! எனக்குப் புரியுது ஷோலா! டேக் கேர்!" என்றபடி போனை வைத்தான் அவன்.

உ.கா.ஒ.க - 18

"ஷோலா...?" என்று விசைத்தபடி தீபா அவள் கையைப் பிடித்து அழுத்தினாள்.

பிறகு, வழியில் ஒரு தோட்டலில் காலை திறுத்திய சிக்கத்தர், உடனே மூன்று செட் டிபனை பார்வல் செய்து எடுத்து வந்தாள்.

அங்கு காத்திருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடங்களும், ப்ரீத்திக்கு யுகங்களாகின. அந்த நிமிடமே, ஆகாஷைப் பார்க்க வேண்டும் போல்...!

"எனக்கு ஒன்னும் வேண்டாம் தீபா... என்னால சாப்பிட முடியாது! பளீஸ்..." என்று மறுத்தாள்.

"அதெல்லாம் முடியாது. ரெண்டு இட்லியாவது சாப் பிட்டுத் தான் ஆகணும்... இல்லன்னா, காச் இங்கேருந்து ஒரு அடி கூட நகராது.. முதல்லே சாப்பிடு!"

தீபா வற்புறுத்த, இரண்டு இட்லிகளை மட்டும் அவசர மாக சாப்பிட்டு முடித்தாள்.

பிறகு கண்ணீருடன் கண்மூடி சாய்ந்திருந்தவளை வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு சிக்கத்தரின் குரல் கலைத்தது.

"ப்ரீத்தி... கெஸ்ட் ஹவுஸ் வந்தாச்சு... இறங்குங்க...! நாங்க இப்படியே கிளம்பறோம்... ரெண்டு பேரும் மனக் கிட்டுப் பேசி கூடிய சீக்கிரமே வர்ற மாதிரி கல்யாணத் தேதியை முடிவு பண்ணுங்க... விட்டா தலைவர் இன் லிக்கே தாலி கூட்ட ரெடிதான்!

"அப்பறம் ஒரு சின்ன ரிக்வேஸ்ட்! அவன் கொஞ்சம் டென்ஷனா இருப்பான், என்ன பேசினாலும், உடனே

கோபமா ரியாக்ட் பண்ணிடாம், பொறுமைமாப் பேசுங்க... என்ன?" மெல்லிய குரலில் அறிவுறுத்தினாள்.

மெதுவாகத் தலையசைத்தபடி, காலைவிட்டு இறங்கி னான் ப்ரீத்தி.

கால்கள் பலமாய் வேர்ப்பிடித்து நிற்க, இதயம் விண்டு விடும் போல் துடித்தது... முதன் முதலாய் யந்த கதை திறகு செல்லும் வீரனைப் போல், நடந்ததது.

"பை ப்ரீத்தி... ஆல் தி பெஸ்ட்!" என்றபடி அவ னுடைய கையைப் பிடித்து அழுத்தி விடைபெற்றான் தீபா.

வாசலில் தின்றிருந்த வாட்ச்மேன், அவளை பவ்யமாக உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

அந்த பிரம்மாண்டமான கெஸ்ட் ஹவுசின் வாசல் படியில் கால் வைக்கும்போது, பூகம்ப அதிர்வாய் அவ னுடைய உடல் குலுங்கியது.

"கடவுளே! எனக்கு ஆகாஷை எதிர்கொள்ளும் தைர ியத்தை மட்டும் தத்துவிடு" என்று இறைஞ்சியது அவன் இதயம்!

ஹாலில் இருந்த கேர் டேக்கர் டொகனிடம் அவளை ஒப்படைத்து விட்டு வாட்ச்மேன் வெளியில் செல்ல, மரியாதையுடன் அவளை வணங்கியவன், "வாங்க மேடம்.. ஏதாவது சாப்பிடுறீங்களா? ஜூஸ்... இல்லை.. காபி?" பவ்யமாக வினவினான்.

"இல்லை... எனக்கு எதுவும் வேண்டாம்! நான் ஆகாஷை உடனே பார்க்கணும்! அவர் இங்கே இருக் கானானே...?" மெலித்த குரலில் கேட்டாள்.

"சா இடுக்காலும்மா... மடியில் அவரோட ருயிலே தான் டெஸ்ட் எடுத்திட்டிருக்காரு!"

"நான் வருவேன்னு..." அவள் முடிப்பதற்குள், "தெரியுமா... நீங்க வருவீங்கன்னு சா சொன்னாரு... அருத்தி அம்மாவும் போன் பண்ணியிருந்தாங்க... வாங்க!" என்றபடி அவர் முன்செல்ல, அவன் பின் தொடர்ந்தான்.

மணிதற்குள், பெரும் எதிர்பார்ப்பும் ஏக்கமும்!

தான் வருகிறேனென்று தெரிந்தும், அவன் தன்னை எதிர்கொள்ள விருப்பமின்றி அறையிலேயே இருந்தது... அவனுடைய வெறுப்பையும் கோபத்தையும் உணர்ந்துவ தாய்!

படிகளில் மெதுவாக ஏறியும், கால்கள் பின்னலிட்டன.

அந்த அறை வாசலில் சென்று நின்றதும், "இதுதான் மேடம் சாரோட ரூம்... நீங்க போய் அவரைப் பாருங்க" என்று கூறிவிட்டு, அவர் வேகமாக கீழே இறங்கிச் சென்று விட்டார்.

ஒரு கணம் தயங்கி நின்றவள், ஆழ்ந்த மூச்சுக்களை எடுத்து தன்னை சமன் செய்த பிறகு, மெதுவாக அந்த அறைக் கதவைத் தட்டினாள்.

"யெஸ்... கம்மின்..." ஆகாஷின் ஆழ்ந்த குரலில், சிறு பிசிரி தட்டுவது போல்!

இதயத்தில் சிலிரென்று ஒரு குளிச்பரவியது.

36

அறைக் கதவை மெல்லத் திறந்து உள்நேர் சென்றால், முதலில் அவளைப் பார்க்க முடியவில்லை.

அந்தப் பெரிய அறையின் கோடியிலிருந்து கம்ப்யூட்டர் டேபிளின் மூன், இரு கைகளாலும் கன்னத்தைத் தாங்கியபடி,

கண்ணாடி அமர்ந்திருந்தாள்.

ஆனால், அவள் உள்ளே வந்ததை உணர்ந்தும், அவளை நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்கவில்லை.

கால்கள் புதைமணலில் புதைவது போன்ற உணர்வுடன் மெல்ல அவளருகில் சென்றவன், சிறிது நேரம் எதுவுமே பேசவில்லை.

அடர்த்தியான உறைபனியாய்.. கடும் நிசிந்தம் மட்டுமே அங்கு நிறைந்திருந்தது.

அமைதியில் கனத்த அந்த நிமிடங்கள் அவளை பெரிதும் பலமிழக்கச் செய்ய, அதற்கு மேல் தாங்க முடியாமல், "ஆகாஷ்... ஐயம் சாரிட..." என்றபோது, அவனிடம் எந்த அசைவும் இல்லை.

விழிகள் இறுக மூடியிருக்க, முகத்தில் கடும் இறுக்கத்துடனும், காயப்பட்ட வலியுடனும் சலனமின்றி அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

இவளை எப்படி சமாதானப்படுத்தி, தன் பக்கத்து நியாயத்தைப் புரிய வைக்கப் போகிறோமென்ற தவிப்பு, அவளுக்குள் சிறு தடுக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

மெதுவாக கதரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு தொண்டையைச் செறுமியவன், "உங்களுக்கு கேக்க விருப்பமில்லைன்னாலும், என்னோட தன்னிலை விளக்கத்தை நான் சொல்லித்தான் ஆகணும்! வீலா, நற் கொலைக்கு முயற்சி பண்ணி தாஸ்பிட்டலிலே இருந்தப்ப, அவ உங்களைப் பத்தி சொன்ன ஒரு பொய்தான் என் மனசை ஆழப்பதிச்சிச்சி... நீங்க மனக்கேட்டுப்ப, தான் கோபமாப் பேசி மறுத்ததுக்கு அதுதான் காரணம்!"

"இன்னிக்கு காலையில் வரைக்கும், அதுதான் உண்மையெனும் நான் நினைச்சிட்டிருந்தேன்.. ஏன்னா, மரண வாசலைத் தொட்டு மீண்டு வந்த ஒருத்தி பொய் சொல்லியிருப்பான்னு என்னால சத்தியமா நம்ப முடியலை... பிரபுவும் அருத்தி அக்காவும் சொன்னப் புறந்தான் உண்மையே புரிஞ்சது.. இப்பதான் வீலாவும் பேசினா..."

"அவளோட உணர்வுகள் புரிஞ்சாலும், அதனாலே தான் எவ்வளவு பாதிக்கப்பட்டிருக்கேன்.. என் மனசை தேவையில்லாம மலையளவு வெறுப்பையும் கோபத்தையும் உங்க மேல் வளர்த்திருத்திருக்கேனே?"

"ஆனா, அதையும் மீறி என் மனசிலே வந்த நேசத்தை என்னால் எதுவுமே செய்ய முடியலை... என்னையே என்னால் கண்டிரோல் பண்ணிக்க முடியலையென்னு எத்தனையோ தான் என் மேலேயே தான் கோபப்பட்டிருக்கேன்... அவ சொன்ன ஒரு பொய்யால, எப்பவுமே உங்களைத் தப்பாவே, ஒரு கறுப்பு வர்ணம் பூசித்தான் தான் பாக்க ஆரம்பிச்சேன்..."

"உங்களை ஒரு நுகையோட சேர்த்து வந்த கிசுகிசும் என்னை சொல்ப பாதிக்கது! முதன் முதலா எனக்கு பேட்டி தர மாட்டேன்னு சொல்லி நீங்க என்னை இன் சல்ட பண்ணினதிலிருந்து, நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் நடுவில் ஒரு பனிப்போ தெடர ஆரம்பிக்கது..."

"தீபா உங்களை விரும்பாத திணைச்சி அவங்களைக் கூட வான் பண்ண திணைச்சேன்...! உங்களைப் பத்தி... ஒரு விமனசை தான் கணிச்சிருந்த நேரம் அது.. சாரி! உங்க விண்டுலே இருக்கற அடுத்த பொண்ணுன்னு தீபாவை திணைச்சேன்... ஆனா உங்களைப் பேட்டி எடுக்க வந்தப்ப தான், உங்கனோட மறுபக்கத்தைப் பார்த்தேன்.. தானே எதிர்பார்க்காத, என்னைப் புரட்டிப் போட்ட மறுபக்கம் அது!"

"அந்த மனிதநேயத்தையும், கடின உழைப்பையும், பிறகு உதவற குணத்தையும், அட்மினிட்ரேஷன் திறமையையும், தேர்மையையும் பார்த்து பிரிவிக் போய் தான் தான் என்னை என் மனசை இழந்தேன்... அப்பவும், ஒவ்வொரு தடவையும் நான் உங்களை அட்மையச் பண்ணும்போதெல்லாம், வீலாவோட ஞாபகம்தான் என்னை முள்ளா உறுத்தும்... உடனே எனக்குள்ளே இறுகிடுவேன்!"

"மறுபடி உங்களைப் பார்க்கும்போது, என்னையறியாம ஒடிப்போய் உங்ககிட்டே சரணடையத் துடிக்கிற இதயத்தை இழுத்து வைக்க, ரொம்பவே கஷ்டப்படுவேன்.. வலுக்கட்டாயமா வீலாவை திணைச்சி என்னையே தான் மாத்திப்பேன்... அப்பவும் என்னால உங்களை மறக்க முடியலை..."

சட்டென்று, முகத்தில் ஒரு வித மென்மையும், உடலில் நானேற்றிய வில்லின் விதைத்த தன்மையும் ஒருங்கே தெரிந்தன, ஆகாஷிடம்!

ஒருகணம், அவள் இதயம் துடிக்க மறந்து மீண்டும் இயங்க, பளையபடியே கண்முடி இறுக்கத்தைத் தீர்த்தெடுத்தாள் அவள்.

அவள் கனத்த இதயத்துடன், மீண்டும் தொடர்ந்தாள்.

"அப்பதான் நாம் எல்லாரும் அம்ரிதி ஃபரெஸ்டுக்குப் போனோம்...அங்கே, உங்க உயிரைப் பத்திக்கூடக் கவலைப்படாம, தீங்க என்னை யானைவிட்டேயிருந்து காப்பாற்றினது, என் மனசுல பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தி, என்னில் பாதியா உங்களை ஆக்கிடுச்சி! எனக்குப் பிடிச்ச ஆனிதலாஜியைப் பத்திப் பேசி, என் ரசனைகள்லேயும் ஒண்ணாக் கலத்திட்டங்க..."

"ஆனா, அங்கிருந்து திரும்பி காலில் வரப்ப, தீங்கனும் சிக்கத்தரும், பேசினது என் தம்பிக்கையை சிதறடிக்க, தீங்க விரும்பறதா சொன்ன அந்தப் பெண், மாடல் கனிதாவோன்னு சந்தேகப்பட்டேன்... அது தான்தான்னு என்னால சத்தியமா நினைச்சிக் கூடப் பாக்க முடியலை.. ஏன்னா, எனக்கு முன்னடியே தீங்க ரெண்டு பேரும் பேசிக்கிட்டங்க!

"அப்பறம், தீபா சொன்ன பொய்க்காக, ஊரிலே எல்லாரும் தப்பப் பேசுவாங்கனோன்னு ப்ராயச்சித்தம் செய்யறதா நினைச்சி, உங்கனோட முழு விருப்பமும் தேசமும் இல்லாம, வேண்டா வெறுப்பா ஒரு பந்தத்தை ஏற்படுத்திக்க நினைச்சி, என்னை மனக்கூக் கேக்கறீங்கனோன்னு தான் தான் உடனே மறுத்தேன்..."

"அப்பவும் மனக்கூக்குள்ளே ஒரு சின்ன சலனம்! என்னைப் போலவே தீங்கனும் காதல் வலையில சிக்கி விடுப்பீங்கனோன்னு! ஆனா, தீங்க அவ்வளவு கலபத்துல ஒரு பெண் விட்டே விழுகிறவராத தெரியலை...அப்படியே வீழ்த்தாலும் அதிலிருந்து விடுபட்டு சுழண்டுக்கத் தான் பாப்பேங்க, திருமண பந்தத்துல சிக்க மாட்டாங்கன்னு, வீலோவோட அனுபவத்தாலே தோணிச்சி!

"காதலை விட, என் கண்ணை மறைக்க உங்களை எத்துக்க விடாம செஞ்சது எதுன்னா, தீங்க வீலாவுக்கு துரோகம் செஞ்சிட்டதா என் அடி மனசில தான் சேமிச்சி வச்சிருந்த வெறுப்பும், வன்மமும்தான்!

"ஒரு பொண்ணுக்கு பெரிய அதீதியை செஞ்சிட்டா, எந்தக் குற்றவுணர்ச்சியில்லாம எப்படி என்கிட்டே வந்து கல்யாணம் அது இதுன்னு பேச முடியுது அப்படின்னு வெறுப்பா இருந்தது... ரொம்பக் கோபமும் வந்தது! இதுவும் பொய்த்துப் போயிட்டா, என்ன செய்யறது? தீங்க பணக்காரராச்சே... உங்களுக்குதான் எல்லாம் கலபமாச் சேற்ற பயம் வேற..."

அவனுடைய விழிகள் சட்டென்று திறக்க, அதில் காயப்பட்ட வலியும் கடும் வேதனையும் பிரதிபலிக்க, மேலே பேசமுடியாமல் உறைந்து போய் சிலையாக நின்று விட்டான் ப்ரீதி.

உதடுகளில் ஜுனித்த சிறு விரக்திப் புன்னகையுடன், மேலே சொல்லும்படி தலையசைத்து விட்டு, கண்மூடி சாய்ந்து கொண்டான் அவன்.

"ம்... ஆகாஷ்... சத்தியமா சொல்றேன்.. வெளியே உங்களை வெறுக்கற மாதிரிக் காட்டிக்கிட்டாலும், மனசு

முருக்க காதல்ப் புக்க கூட இடமில்லாம, தீங்கதான் திறகுச்சிடுக்கிங்க! என்னை தம்புலீங்கனா... இது வரைக்கும் தான் பேசினதெல்லாம் சத்தியமான உண்மைகள்! என்னை வெறுத்திட்டமாட்டங்கனோ... ப்ரீதி... என்கிட்டப் பேசுங்க ஆகாஷ்! உங்க புறக்கணிப்பும் பாராளுக்கும் என்னை உயிரோடக் கொன்னுடும் போலுக்கு..." கண்ண்களில் வழித்த கண்ணீருடன் ஏக்கமாக முடிந்தான் ப்ரீதி.

அவள் போப் பேச விழி மூடி இருந்த ஆகாஷின் முகத்தில், பல விதமான உணர்ச்சிகள் பிரதிபலித்தன.

வேதனையுடன் அவள் முடித்ததும் கண்களை மெதுவாகத் திறந்தவளது முகம், எந்தவித உணர்ச்சியுமின்றிப் பாறையாக இறுகியிருந்தது.

பார்வையோ, உயிர்ப்பிணி ஒரு வித விலகல் தன்மையுடன் அவளை ஊடுருவியது.

மெதுவாக எழுந்து சென்று ஐன்னலருகில் நின்று வெளியே தன் பார்வையை செலுத்தினான் அவன்.

இதயம் புலம் பெயர்ந்து தொண்டைக்குள் வந்து துடித்தாலும், அவன் கூறப் போகும் காதல் தீர்ப்புக்காக உயிர் உருக்க காதலிருந்தான் அவன்.

***

ஒரு கணம் பல யுகங்களாக, திடீரென்று அவன் புறம் திரும்பியவனின் விழிகள், சிவந்து இடுங்கியிருந்தன.

மறு கணமே, புலியாய் கர்ஜிக்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

"அப்போ... என் மேல இருந்த காதலை விட... யாரோ ஒருத்தி சொன்ன பொய்க்குதான், பலமும், வீசமும் அதிகமா இருந்திருக்கு! அதிலேயே தெரியுதே, உன்னோட காதல் எவ்வளவு பலவீனமா, ஆழமில்லாம இருந்திருக்குன்னு...! காதல்லே முக்கியமா இருக்க வேண்டியது ப்ரீதிலும், தம்பிக்கையும் தான்! அதுவே இல்லையே..."

"நானைக்கே வேற யாராவது வந்து சொல்லுவாங்க... தான் அவங்களுக்கும் ஏமாத்திட்டேன்னு! அப்போ, நீ அதை தம்ப மாட்டேன்... என்னைத் தான் தம்புவென்னு என்ன திச்சயம்? ம்...?"

பக்கத்திலிருந்த மேஜையில் பலமாகக் குத்தியபடி, ஆக்ரோஷமாகக் கேட்டான் அவன்.

சட்டென்று, உடைத்து போய் முகம்மூடி அழு ஆரம்பித்தான் அவன்.

சிறிது நேரம் அவனுடைய அழுகையையே மெளனமாக வெறித்திருந்தவனுக்குள், பெரும் தகிப்பு!

"போதும்... எனக்கு அழுகையே பிடிக்காது... அழுதழுது எல்லாத்தையும் சாதிச்சலாவின்னு நினைக்கிற வங்க மேலே, வெறுப்புதான் அதிகமா வரும்!" சிறு சலிப்புடன் கூறினான்.

ஒருவித இயாலமையுடன் நிமிர்ந்தவனுக்கு, தன்னை, தன் தேசத்தை அவனிடம் எப்படிப் புரியவைப்பதென்று புரியாத பரிதவிப்பு!

"நான்... எப்படி... என்ன சொல்றதுன்னு தெரியலை... இனிமே தான் யாரையும் தம்பமாட்டேன்... யாச் சொல்றதையும் கேக்கவும் மாட்டேன்! உங்களைப் பந்தி முழுசாப்

புரிஞ்சிக்கிட்டேன்! இப்போ, என்னைவிட உங்களைத் தான், நான் நம்பறேன்... ப்ளீஸ்... என்னைப் புரிஞ்சிக்க மாட்டீங்களை?" கண்களில் கெஞ்சலும் மிரட்சியுமாகக் கேட்டாள்.

ஆனால், அவள் முகத்தில் சிறிதும் இளக்கயில்லை!

ஒரு முடிவுடன் நிமிர்ந்தவன், "ஹீம்... ஜீவியஸ் சீச் வேணும்னா, தன் மனைவி சத்தேகத்துக்கு அப்பாற்பட்டவளா இருக்கணும்னு கேட்டிருக்கலாம்! ஆனா, என்னைக் கேட்டா, என்ன சொல்லுவேன் தெரியுமா? என் மனைவி, என்னை சத்தேகப்பட்டவளா இருக்கணும்னு தான்!

"சத்தேகம்விறது ஒரு கொடிய வியாதி! பரஸ்பரம் ஒருத்தரை ஒருத்தர் நம்பாத, புரிதல் இல்லாத இல்லறம் ஆழ்தரகம்னு நினைக்கிறவன் தான்! எனக்கு நிறைய பிசினஸ்... அதிலே, நினைம் பல பெண்களோட நான் பழக வேண்டியிருக்கும்!

"ஒவ்வொரு முறையும் சத்தேகப்பட்டு நீ என்னை உளவறிஞ்சு, பின்னாடி தெளிஞ்சு.. வேண்டாம்! மனக் முழுக்க சத்தேகமும், நஞ்சுமா இருக்கற ஒருத்தி, எனக்கு வேண்டாம். இப்படிப்பட்ட ஒருத்தியையா, தான் என் உயிராக் காதலிச்சேன்னு, இப்பல்லாம் என் மேலேயே எனக்கு வெறுப்பாக் கூட இருக்கு!"

ஆழ்ந்த குரலில் கூர்மையுடன் கூறியிட்டு, ஒரு நெடு முச்சுடன் திரும்பிக் கொண்டான்.

அந்த தொடி, அதைத் தாங்க முடியாமல் மெளனக் கதறலுடன் அழ ஆரம்பித்தது ப்ரீத்தியின் மனது.

ப்ரீத்திகா, அகையின்றி ஒரு சிலையைப் போல் உறைத்து நின்றிருந்தாள்.

இதற்கு மேல் என்ன சொல்லி, என்ன சொப்து.. இவனிடம் தன்னை திருப்பிப்பதென்ற கலக்கம், அவளுள் கிரீவிப் பரவியது.

மெதுவாகத் தன்னை உயிர்ப்பித்தபடி, அவனாகுகே சென்று, ஆகாஷின் கையை சிறு நடுக்கத்துடன் பற்றினாள்.

"ஆகாஷ்... எனக்கு... எப்படி என்னை திருபிக்கிற துன்னு புரியலை! இந்த நிமிஷமே செத்துடலாமான்னு இருக்கு... ப்ளீஸ்... நான் உங்களை என் உயிருக்கு மேலா விரும்பறேன்..."

"இப்பல்லாம், ஒவ்வொரு விடியலிலேயும் உங்க முகம் பார்த்துக் கண் விழிக்கணும்னு ஏக்கமா இருக்கு! உங்க லோட சோக நிமிஷங்கன்லே, ஒரு தாயா மாறி அனு சரணையா இருக்கணும்னு ஆசைப்படுறேன்..."

"மொட்டைமாடி திலவுச் சால்லே உங்க மடியில தலை சாய்ச்சுத் தூங்கணும்.. உங்களுக்குள்ளே ஊனா உயிரா உருகிக் கலக்கணும்னு தவிப்பு வருது!

"உங்களை அச்சு அசலா நினைவு படுத்தறமாதிரி நிறைய குழந்தைகளைப் பெத்துக்கணும்... வரப்போற தும்ம சந்ததிக்குள்ளே, ப்ரியம், மனிதாபிமானம், கருணை இது மாதிரி நல்லகுணங்களை ஊட்டி வளர்க்கணும்..."

"இந்த சமுதாயமே பாதது விபக்கிற அளவு அவங்களை உயர்த்தணும்! இப்படி நிறைய விருப்பங்கள் மனக்லே! ஆனா... எல்லாமே திராசையா, நிறைவேறாக் கனவாப் போய்டும் போலுக்கு..." கண்ணீருடன் முடிந்தபிட்டு இயல்மையுடன் திரும்பிக் கொண்டான் அவன்.

"இல்லை... இப்பக் கூட அதை நினைக்கலாம்... நீ முயற்சி செஞ்சா!" அவன் குரல் அழுத்தம் திருத்தமாக வந்தது.

ஆற்றில் மூழ்கித் தவிப்பவன், சிறு துரும்பையும் பற்றிக் கரையேற முயற்சி செய்வது போல், பதைப்புடன் திரும்பினான் அவன்.

விழிகள், ஏக்கமும், எதிர்பார்ப்புமாய் கேள்வியுடன் அவனையே நோக்கின.

"ம்... கேட்க கொஞ்சம் கஷ்டமாத்தான் இருக்கும்... என் மேல நீ தம்பிக்கை வெச்சிருக்கிறது உண்மைன்னா... எந்த வித திபத்தனையும் இல்லாம, இந்த நிமிஷமே உன்னை எனக்குத் தாமுடியுமா?" கண்ணோரங்கள் கூர்மையுடன் இருங்க, ஆழமான குரலில் கேட்டான்.

ஒரு தொடி, தன்னைச் சுற்றி இயங்கிக் கொண்டிருந்த உலகமே, அசைவற்று நின்ற விட்டதைப் போல் ஒரு உணர்வு, அவளுக்குள்!

மறுகணமே, சிலைக்கு உயிர் வந்தாற்போல் நிமிர்ந்தவன், "ம்... திச்சயமாத் தருவேன் ஆகாஷ்!" என்றான் ஆணித்தரமான குரலில்!

"ப்ரீயில்..." அவன் குரலில் புரியாத ஒரு செய்தி!

சட்டென்று முகம் இளகி, விழிகள் யின்னலைய் ஒளிர், உறுதியுடன் தலையசைத்தபடி, அவன் 'ப்ரீயில்' என்ற சொது, அவனுடைய முகம் மெல்ல மெல்லத் தெளிந்து இயல்பாகி, மென்மையைத் தந்தெடுத்தது.

அவனுடைய விறைத்த தன்மை அந்த தொடியே மாறிவிட்ட.. அவனுடைய கரங்கள் மெதுவாக் விசிற்து அவன் புறம் நீண்டன... என்னிடம் வருவாயா என்ற அலைப்புறத்தலும், பரிதவிப்புமாய்...!

எத்தவித உறுத்தலும், தயக்கமுயின்றி, உடனே ஓடிச் சென்று அந்தக் கரங்களுக்குள் சரண்புகுத்தான் அவன்.

***

"ப்ரீத்தி... என் கண்மணி!" மென்மையாக முணு முணுத்தபடி அவளை அணைத்துக் கொண்ட ஆகாஷின் கரங்கள், வலிமையுடன் இறுகின.

முன்பு தெருங்கிச் சென்றாலே விலகி ஓடியவன், இன்று முாட்டுத் தனமாய் இழுத்து அணைத்தபோது, நானத்தில் கண்மூடித் தன் தெஞ்சினில் சாய்ந்தது, பெரும் சிவிர்ப்பைத் தருவதாய்!

ஒரு மலர்ச் சோலையே கரிதாரணிந்து வந்து, தன் மார்பிற்குள் அடங்கியதைப் போல் ஒரு உணர்வு!

ப்ரீத்திக்குள்... அவனுடைய வேகம், அச்சம் தந்தது... மோகம், வெட்டகம் தந்தது! தெஞ்சத்தில் புதிதாய் பூத்த மலராய் மலர்ந்தன... நாணப்பூக்கள்!

அவளுடைய ஒற்றை வாந்ததை வேதமாகி விட்ட முடியுமா... தெரியவில்லை! அவன் மனதிலிருந்து கோபத்தினை தன்னையறியாமலே வழன்று கொண்டன.

தான் தேசிக்கப் பட்டிருக்கிறோம் என்ற உணர்வே அவளுக்குள்ளும் பெரும் பலம் தருவதாய்...!

முத்தம் என்று உச்சரிக்கும்போதே, முடிவில் கிளச்சியுடன் அழுத்தமாய் எப்பிரிக்கும் உதடுகளைப் போல், அவளுடன் உடனே இணைய வேண்டுமென்ற வேகம் அவனுள் வந்தது.

அதே வேகத்துடன், அவன் முகத்தை இரு கைகளிலும் ஏத்தி அழுத்தமாக முத்தமிட்டான் அவன்.

அப்போது, அவளுக்குள் காமம் தோன்றவில்லை... ஏனோ கவிதை தான் முதலில் ஜனித்தது... உயிர்க் காதலில் ஓர் கவிதை!

இதுவரை...

உன் மீசியின் உயிர்வாழ்வை...

வியாயாய் உணர்ந்தாய்

இதயத்துடிப்பாய்!

சிற்றலைகள்

சிவ்சிவக்கும் கிணற்றுக்குள்...

சிறைப்பட்டிருக்கும்

முழுநிலவாய்!

நீர்த் தூரிகையால்

பூமியின் மேல்...

காம்பேகம் வரையுள்

மறை ஒவியமாய்!

இரவு முழுவதும்...

கடல்சுள்ளியின் அனைப்பில்

கசிந்திருந்து...

வெட்கத்துடன் வெளிவரும்

சிவந்த ஆதவனாய்!

சில கணங்களே...

வானில் வரவேற்பு வளையமாய்

வந்து போதும்

வானவில்லின் வர்ண விரிப்பாய்!

முகம் காட்டாப் பாறைகளின்

ரகசிய இடுக்குகளில்

மெல்லக் கசிந்து...

பால்வண்ண நுரைவுடன்

புள்ளைகத்து சிதறும்

அருவீப் பாவையாய்!

இதயத்துடிப்பின் இன்னொரோடும்...

முழுநிலவின் குளிர்ச்சியோடும்...

சாரல் மழையின் வசுடலோடும்...

பகலவனின் ஒளிர்ந்தலோடும்...

வானவில்லின் வர்ணநூல்களோடும்...

நயாகராவின் வேகத்தோடும்...

இந்த ஒற்றை ஈரமுத்தம்

ஆழமாய் உணர்ந்துகிறது...

என் மீதான

உணர்வு நோத்தை!

***

ஆனால், அந்த நிமிடம் வேறு உலகில் சஞ்சரித்திருந்த தான் ஆகாஷ்!

அந்த முதல் முத்தம்... மோகச் சாம்ராஜ்யத்தின் முதல் யுத்தமாய்!

இதழ்கள் இணையும் வரை, நினைவுகள் அவன் வசியிருந்தன. பிறகு பிரியம்போதுதான், அதுவரை தொலைத்து போன நினைவுகள் எங்கிருந்தோ ஓடிவந்து அவனிடம் ஒட்டிக் கொண்டன.

தன்னை வசியிழக்கச் செய்த இந்த இடைப்பட்ட தருணத்தில் என்ன நடந்திருக்கும் என்று எண்ணிப் பார்த்து ஞாபக விரல்களால் தீண்ட, அவனுள்ளே ஒரு கோடி திசைகள் பொங்கிப் பிரவகித்தன.

நான்கு இதழ்கள் சந்தித்ததில், அங்கு புது மொழி ஒன்று ஜனமெடுக்க, வெட்கிச் சிவந்தது பரீத்தியின் தேகம்!

ஒரு மின்மினியின் சிணுங்கலோடு அவனிடமிருந்து அவன் விலக, சலுகையுடன் அவளை இழுத்து மீண்டும் தன் கைப்பிடியிலேயே நிறுத்தினான் அவன்.

விழிகள் மட்டும், அவளுடைய கன்னங்களும்கூட படித்து தன்னை மறத்திருந்தன.

"ஏய்... எங்கே ஓடற? பெரிசா வாக்குக் குடுத்தே... இப்போ விலகிப்போறே?" குறுப்புடன் வந்தது அவன் குரல்!

அதற்கு என்ன பதில் கூறுவதென்று புரியாமல் தவித்துப் போய் நிமிர்ந்தான் அவன்.

ஏதோ நினைவில், அவளுடைய இதழ்கள் மெல்ல மலர்ந்து விரிந்தன... குறுத்தொகையில் வருகின்ற சங்கப் பாடல் வரிகள், அந்த தொடி நிஜமாய்!

"பு இடைப்படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன
தீர்வறை மகன்றிற் புணர்ச்சி போலப்
பிரிவு அரிதாயிய தண்டாக் காமம்!"

என்ற சங்கப்பாடல் வரிகள் அவளுள் முகிழ்த்தன.

"நீசில் சேர்த்தே போகும் அன்றில் பறவைகள் இணை பிரியாது போகும்! அவை, தாமரைப் பூ குறுக்கிட்ட ஒரு விநாடி பிரிந்து மீண்டும் இணையும்! ஆனால், அந்த ஒரு தொடியே, அவற்றுக்கு ஓராண்டு பிரித்தது போல் தோன்றுமாம்! அத்தகைய காதல் எங்களுடையது!" என்கிறாள் தலைவி, தோழியிடம்!

அந்தப் பாடலின் நினைவில் பொங்கிய அவளின் குறுகுசிரிப்பு, அவளை ஈர்த்தது.

"பரீத்தி டியார்...என்ன சிரிப்பு?" என்றபடி அவளை தோக்கிக் குனிந்தவனிடம், அவன் தயங்கியபடி தான்

நயாகராவின் வேகத்தோடும்...
இந்த ஏற்றை ஈழத்தம்
ஆழமாய் உணர்த்துகிறது...
என் மீதான
உணர்வு நேரத்தை!

***

ஆனால், அந்த நிமிடம் வேறு உலகில் சஞ்சரித்திருந்தான் ஆகாஷ்!

அந்த முதல் முத்தம்... மோகச் சாமராவியத்தின் முதல் புத்தமாய்!

இதழ்கள் இணையும் வரை, திணைவுகள் அவன் வசமிருந்தன. பிறகு பிரியும்போதுதான், அதுவரை தொலைத்துப் போன திணைவுகள் எங்கிருந்தோ ஓடிவந்து அவனிடம் ஓடிக் கொண்டன.

தன்னை வசமிழக்கச் செய்த இந்த இடைப்பட்ட தருணத்தில் என்ன நடத்திக்கும் என்று எண்ணிப் பார்த்து ஞாபக விரல்களால் தீண்ட, அவனுள்ளே ஒரு கோடி திங்கள் பொங்கிப் பிரவசித்தன.

தான்ரு இதழ்கள் சந்தித்ததில், அங்கு புது மொழி ஒன்று ஐனமெடுக்க, வெட்கிச் சிவந்தது ப்ரீத்தியின் தேகம்!

ஒரு மின்மயிசியின் கிணுங்கலோடு அவனிடமிருந்து அவன் விலக, சலுகையுடன் அவளை இழுத்து மீண்டும் தன் கைப்பிடியிலேயே திறுத்தினான் அவன்.

விழிகள் மட்டும், அவனுடைய கன்னக்குழியில் படித்து தன்னை மறத்திருந்தன.

"ஏய்... எங்கே ஓடற? பெரிசா வாக்குக் குடுத்தே... இப்போ விலகிப்போறே?" குறுப்புடன் வந்தது அவன் குரல்!

அதற்கு என்ன பதில் கூறுவதென்று புரியாமல் தவித்துப் போய் நிமிர்ந்தான் அவன்.

ஏதோ திணையில், அவனுடைய இதழ்கள் மெல்ல மலர்ந்து விசிந்தன... குறுந்தொகையில் வருகின்ற சங்கப் பாடல் வரிகள், அந்த தொடி திறுமாய்!

"பூ இடைப்படினும் யாண்டு கழிந்தான்
நீர்உறை மகன்றிற் புணர்ச்சி போலப்
பிரிவு அரிதாயிய தன்டாக் காயம்!"

என்ற சங்கப்பாடல் வரிகள் அவனுள் முகிழ்ந்தன.

"தீரில் சேந்தே போகும் அன்றில் பறவைகள் இணை பிரியாது போகும்! அவை, தாமரைப் பூ குறுக்கிட்ட ஒரு விதாடி பிரித்து மீண்டும் இணையும்! ஆனால், அந்த ஒரு தொடியே, அவற்றுக்கு ஓராண்டு பிரித்தது போல் தோன்றுமாம்! அத்தகைய காதல் எங்களுடையது!" என்கிறான் தலைவி, தோழியிடம்!

அந்தப் பாடலின் திணையில் பொங்கிய அவனின் குறுஞ்சிரிப்பு, அவளை ஈர்த்தது.

"ப்ரீத்தி டியர்...என்ன சிரிப்பு?" என்றபடி அவளை நோக்கிக் குனிந்தவனிடம், அவள் தயங்கியபடி தான்

திணைத்ததைக் கூற... காற்றைப்போல, கடவுளைப் போல... அவன் உயிரினில் உணரப்பட்டது...அவனின் நேசம்!

ஆழ்ந்து அவளையே நோக்கியவன், "ஏய்... என்ன பயத்து போயிட்டியா? எனக்குத் தெரியும்... ஒரு பெண்ணுக்கு உயிரை விடக் கற்புதான் பெரிசென்று! அதையும் மீதிச் சம்மதிச்சா.. நான் ஜெயிச்சிட்டதா அத்ததம் அப்படி என்று முடிவு பண்ணினேன்..."

"ஆனா, நான் உனக்கு வெச்ச காதல் பரீட்சையிலே, நானும் ஜெயிச்சி. அதேசமயம் நீயும் ஜெயிச்சிட்டே! எப்படி ப்ரீத்தி... உடனே தயங்காம சரி என்று சொல்ல, உன்னால எப்படி முடிஞ்சது?" ஆவலுடன் கேட்டான்.

உள்ளத்தில் ஒருவித உறுதியுடன் நிமிர்ந்தவன், "உங்களுக்காக நான் எதைவேணா இழக்கத் தயாரா இருத்தேன்... என் உயிரையே கொடுத்து என்னை மெய்ப்பிக்கலாமென்று கூட ஒரு நிமிஷம் தோணுச்சி! ஆனா உயிரை விட மாணம் பெரிசென்று எனக்கும் தெரியும்..."

"ஆனா, இந்த நிமிஷம் உங்களை விட... உங்க அன்புக்கு முன்னடி... மத்ததெல்லாம் பெரிசாத் தோணலைங்க. அதான்!" சிறு கூச்சப் புன்னகையுடன் முடித்தான்.

"எல்லாம் புரிஞ்சதான் பேசறியா?" சீண்டலாக வந்தது அவன் குரல்!

"ம்... புரியாம கூடப் பேசுவாங்களா என்ன?" சிணுங்கலாகவே முடித்தான் அவன்.

"தேங்க்யூ ப்ரீத்தி! எனக்கு கொஞ்சம் பயமாவே இருந்தது... என்னை எனக்காகவே நேசிச்ச.. முழுசா

தம்பறவதான், எனக்கு மனமெவ்வா வரணும்கிறதிலே நான் உறுதியா இருத்தேன்... நீ இதிலே மறுத்து, நான் தோற்றுடுவேனென்று ஒரு தெருடல்...

"நானும் இந்த மனமெல்லே பிரத்தவந்தான் எனக்குள் னேயும் சில கோட்பாடுகள்... நம்ம கலச்சரை மதிக்கணும்கிற உணர்வுகள் எல்லாமே இருக்கு!"

"கல்யாணத்துக்கு அப்பறம் நமக்குள்ளு ஒரு பெரிய எதிர்காலம் காத்துக்கிடக்கு... நானும்...அதுவரைக்கும் உணக்காகக் காத்திட்டிருப்பேன்!" மென்மையான குரலில் கிககிப்பாகக் கூறினான் ஆகாஷ்.

38

ஆகாஷ் கூறியதைக் கேட்டதும், அவன் விழியோரங்கள் மெல்லக் கசிந்தன.

"தேங்க்யூ ஆகாஷ்!" உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் கூறியபடி, சலுகையுடன் அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டான் ப்ரீத்திகா.

"தீ ஆசையோடு அள்ளி வழங்கப் போகும் அன்பை அனுபவிக்க, இந்த ஒரு ஆடிக்காலம் எனக்குப் போதுமா" வென்று அவனிடம் கேட்கவேண்டும் போல்!

அவளையிட உயர்ந்த பரிசை, இனி இரைவன் தனக்கு அளிக்கப் போவதில்லையென்ற புரிதலுடன், அவளைத் தன்னுடன் சேர்த்து இறுக அணைத்துக் கொண்டான் அவன்.

திரென்று. தெஞ்சப் பாப்பிற்குள் குறுகுறுப்பாய் அலுண்டாய் இதழ்களின் மென்மை உச்சரிப்பு!

மறுநிமிடமே மூகம் திமிர்ந்தியவன், "நான் என் மனசிலே இருந்ததையெல்லாம் கொட்டிட்டேன்... ஆனா நீக்க எப்போ என்னை முதன்முதலா விரும்ப ஆரம்பிச்சுக்கொண்டேயேயில்லை..." சிணுங்குதுடன் கேட்டபடி அவனுடைய மார்பில் சொல்லமாகக் குத்தினான்.

"ம்... ம்... எனக்கே தெரியலையே! முதல்வே உன் மேலே கோபம் தான் அதிகமா இருந்தது! ஆகேக்கு வந்தப்ப... வீலாவோட சிசுப்பள்ளியே பேசினதுலே... சவால் விட்டுப் போனப்பல்லாம் எரிச்சல்தான்!

"அப்பறம், எனக்குத் தெரியாம, ஆட்டிவின் எழுதி, அந்தக் குழந்தைக்கு வறுக்கட்டாயமா உதவி பண்ண வெச்சப்ப... என் ஈகோ உன்னால அடிபட்டுப் போயிட்டது குழறினேன்! அதுக்காக, பழிவாங்கற மாதிரி வேலையை விட்டு உன்னை அணுப்பினதும் தான், ஒரு பெரிய திம்மதி... ரொம்ப திருப்தியா ஃபீல் பண்ணினேன்!

"அப்பக் கூட ஏதோ ஒரு விதத்துல உன் நினைவுகள் உறுத்திட்டேதான் இருந்தது... அதை வெறுப்புன்னுதான் தான் நினைச்சேன்!"

"ஆனா, பணத்துக்காக என்னையே கத்தி கத்தி வந்த பெண்களுக்கு மத்தியிலே, நீ மட்டும் வித்தியாசமானவளா என்னை ஆக்ரமிக்க ஆரம்பிச்சேன்னு அப்ப எனக்குத் தெரியலை...

"உன்னோட திறமைகளைப் பத்தி கேள்விப்பட்டப் புறம்... உன் ஆட்டிவின் சிலது படிச்சப்ப... என் மனசு

கொஞ்சம் மாறிச்சு! என்னைப் பத்தி நீ தவறாவே கணிச்சப்பல்லாம் அது எதனால்கற உண்மையான காரணம் புரியாம, உன்னையே பேட்டி எடுக்க வர வணைச்சேன்...

"வீலா சிசுப்பள்ளியே நீ பேசினதை வசக யோசிக்கிப் பார்த்தா, எனக்கு எதுவுமே புரியலை... தன்னையே கத்தி வந்த ஒரு பெண்ணை, மனக்கு பிடிச்சாதானே யாரா இருந்தாலும் ஏதுக்கு முடியும்...? நான் விரும்பாத ஒரு பெண்ணை திராகரிச்சதிலே, உனக்கு ஏன் இவ்வளவு கோபமும் தெரியலை.

"என்னைப் பத்தி தீயே எல்லாம் புரிஞ்சுக்கிட்டே, தல்லவிறை ஆட்டிவின் எழுதணும்னு தான் ஆசைப்பட்டேன்... அது நடந்தது! ஆனா அப்ப தான் எனக்குப் புரிஞ்சுது... என்னைப் பத்தி நீ தப்பா நினைக்கறதை, என்னால தாங்கிக்க முடியலைன்னு!

"அப்போதிலிருந்தே, உன் நினைவுகள் மனசுல ஆழமாப் பதிய ஆரம்பிச்சு, என்னையறியாமலே ஒரு எர்ப்பு திலை வந்தது... உன் தொடரைப் படிச்சப்பறம், எனக்கு திறையப் பேரும் புகழும் வர ஆரம்பிக்க, அதுக்குக் காரணமான உன்னை கொள்கிக்கணும்னு தோணிச்சு!

"ஆனா அதைவிட, உன் கூடப் பழகி உன்னை இன்னும் தல்லாப் புரிஞ்சிக்கணும்கிற வெறியில்தான், அம்ரிதி ஃபாரெஸ்டுகே அழைச்சிட்டுப் போனேன்."

சட்டென்று அவன் பிடியிலிருந்து விலகி திமிர்ந்து அவனுடைய மூகம் பார்த்தவனின் பார்வையில், பெரும் வியப்பு!

"ஓ... அப்பவேலா...?" விழித்தாணா விசிய, சிறு குழந்தையாய் அவன் கேட்டதோட அலுக்குள் மெல்லிய குறுகுசிரிப்பு!

"ம்..." என்றபடி அவனுடைய இதழ்களை, சொல்லமாக ஒற்றை வீரலால் வருடியவன், "பரீஸ் பரீத்தி... என் கைக்குள்ளேயே சமந்தா கொஞ்சதோம்... நான் சொல்லி முடிச்சிற வரைக்கும் இதேன்... பாப்போம்" கண்கள் குறுகுறுக்கக் கொஞ்சினான்.

அவன் வாந்தனதளும், மூகத்தில் தெரிந்த குறும்பும், அவனுக்குள் இனிமையாய் பரவி, பெரும் சிரிப்பைப் ஏற்படுத்தின.

மறுகணமே, சிறு மாதத்திற்குள் அடைக்கலமாகும் மணிப்புறாவைப் போல், அவன் கைகளுக்குள் தஞ்சம் புரத்தான் அவன்.

ஆகாவின குரல் அவனை உகப்பியது... "எங்கே திறத்தினேன்...?" ஆர்வத்துடன் கேட்டான் அவன்.

"ம்... அம்ரிதி பாரெஸ்டுலே...!" சிறு ஊடலுடன் அவன் கூறியதும், அவனுக்குள் சந்தோஷக் குமிழ்கள் வெடித்தன.

"கரெட்ட! அங்கே தான் தான் என்னையே... ஐயம் திரிபற உணர்ந்துக்கிட்டேன்! அந்த ஆபத்தித் தேரத் துலயும், என்னைக் காப்பாத்திக்கறதை விட, உன்னை எந்த சேதமும் இல்லாம பாதுகாக்கறதிலேதான் என் கவனமே இருந்தது... உனக்கு ஏதாவது ஆகிடுமோங்கிற பதட்டத்திலே என்னைப் பத்தி தான் கவலையே படலை...

"அந்த திமிஷத்துல்தான், என்னுள்ளே, உயிர் வரைக்கும் உணரப்பட்டது... காதல்! அப்பறமும், உனக்கு

என்னாச்சேன்... சலிலுத் தள்ளி விட்டுட்டு வந்துட்ட மென்னுதான் தவிச்ச திணைப்ப, அந்த மனசு கிராமக்கள் முன்னாயுயே... நீ ஓடி வந்து என்னை அணைச்சிட்டு... எனக்கு ஏதும் காயப்படலையென்னு பரத்துப் பத்தினியே... அப்பதான் என் மனக்குள்ளே ஒரு கேள்வி எழுந்தது...

"உன் மனசை... விழிகளேயுமா நீ வெச்சிருப் போன்னு! அன்னிக்குப் புரிஞ்சிக்கிட்டேன், உன்னோட ஆழமானசிலே ஒளிரிக்கிடகுத்த அந்த அன்பை... தேசத்தை!

"என் மனசுல கூடல் போல ஆப்பரிச்சிருந்த அந்தக் காதல், உனக்குள்ளேயும் அலையாப் பொங்கிப் பிரவகிச்சிட்டு இருக்குற திறத்தை, நான் உணர்ந்த தேரம் அதுதான்! ம்... அது இன்னமும் உலகா திணைவாடுக்கு, எனக்குள்ளே!

"அந்த தேசத்தை புறதயலா தான் கண்டெடுத்த திமிஷம்தான், நான் எனக்குள்ளேயே தொலைஞ்சேன்! நான் அதை உணர்ந்த மாதிரி, சிக்கத்தரும் என் மனசைப் புரிஞ்சிக்கிட்டான்... அதான், நாம அம்ரிதி பாரெஸ்டுலே இருந்து திரும்பி வரப்ப அதைப் பத்தி எங்கிட்டக் கேட்டான்.

"நானும், நீ என்னை விரும்பறதை உணர்ந்துட்டதாகவும், மெதுவாதான் பேசணும்னு சொன்னேன்... ஆனா அதையே, நீ தப்பாப் புரிஞ்சிக்கிட்டே நான் கனிதாவைத்தான் விரும்பறேன்னு நினைச்சது எனக்குத் தெரியாது...

அப்போது தீர சொன்ன பொய்யை பயன்படுத்தி, மெல்ல உன்னைப் பேசி புரிய வைக்கணும்னு முடிவு பண்ணினேன்... அப்போது அவங்க கல்யாணமும் வந்தது... கல்யாண வீட்டிலே, உன்னோட வெட்கம், தனிப்பு, என்னைக் கொன்ற அந்தக் கொஞ்சல் பார்வைகள்... இதெல்லாம் என்னை அடியோட விழுந்திடுச்சு!

திருக்குறள்தான் 'இன்பத்துப்பாடல்' பகுதியிலே 'காதல் குறிப்பு அறிவுறுத்தல்'லே ஒரு குறள் வரும்...

காப்பினால் கையெகத் தொல்லாதீன் உண்கண்
உரைக்க நுறுவதொன்று உண்டு!

"தீ என்னிடத்தில் சொல்லாது மறைத்த போதிலும், அம்மறைத்ததுக்கு உடன்படாமலே, உன்னையும் கடந்து... உன் மையுண்ட கண்கள் எனக்கு சொல்ல வருவதொரு காரியம் உண்டு... அதனை தீயே சொல்லு வாயாக!" அப்படின்ற குறள் வரிகள், உன் விழிகளில் கசிந்த காதலை எனக்கு மெய்ப்படுத்துச்சி!

"அது தந்த தைரியம்தான்... நான் மனசைத் திறந்து உன்னோட பேசினேன்...! ஆனா, உன் பதில் என்னை சிந்தம் கலங்க வச்ச, என் மேலயே வெறுப்பை வர வளஞ்சேது...

"தீ ஏன் மறுக்கறேங்கற காரணம் புரியாம நான் தவிச்சப்போ, தீ ஷீலாவைப் பத்தி சொன்னே! அந்த நிமிஷம் நான் உடைஞ்சு போயிட்டேன்... நாம உயிரா விரும்பினவ நம்மை நம்பலையேன்ற ஆதங்கத்துல...!

"என் மனசிலே ஒளிவீசிட்டிருந்த காதல் சூரியன், உன்னோட சந்தேகத்தாலே அஸ்தமிச்சிடுச்சோன்னு கூட

நான் தினைச்சேன்... என் மனசிலே இருந்த தைரியம், தியிச்ச, நான் ஒரு ஆண்கிற கவம், எகோ எல்லாதையும் ஒரு தொடியில் சிறுத்துச்சே... உன் புறக்கணிப்பு!

"உடனே மிருகமா மாறினேன்... என் மனக்குள்ளே, கோபம் தீறு பூத்த தெருப்பாத் நகிச்சது... ரொம்பக் காயப்பட்டுப் போனேன்!

"அதனால்தான், தீ வந்தவுடனே என்னாலே இயல்பாவே இருக்க முடியலை... என்னை நம்பாத ஒரத்தினைக்கு வேண்டாம்னு விம்பா தினைச்சேன்! அப்பறமும், பிறரோட வற்புறுத்தலுக்காக இல்லாம, தீயாததான் வந்தியா...? உண்மையாவே என்னை தேசிக்கிறியா...? என் மேல முழு நம்பிக்கை வைப்பியா? இப்படி திறைவக் கேள்வி மனசிலே!

"ஆனா, தீ பேசி முடிச்சதும், நான் புரிஞ்சிக்கிட்டேன்... உன் இடத்துல நான் இருத்திருந்தாலும், தெரியாத ஒருத்தரைப் பத்தி இப்படித்தான் முடிவெடுத்திருப்பேனோன்ற கேள்வி வந்தது!

"ம்... அப்புறம் ஏன் இப்பவே... எனக்கு தீ வேணும்னு பயமுறுத்தினீங்க?" செல்லமாக அவன் மார்பில் குத்திய பாடி கேட்டான்.

"எனக்கு... தீ என்னை முழுசா தேசிக்கிறியான்னு ஐயம் திரிபற தெரிஞ்சுக்க வேண்டியிருந்தது... செகண்ட் ஓபினியனே இல்லாம, எனக்காக எதுவும் செய்யினு சேறிச்சேன்..."

"பெரிய டெஸ்ட்தான்...! உதடுகளைச் சுழித்தபடி கேலி சொந்தான் பரீததி.

"ம்... ஆமாம்! அப்புறம், நாளைக்கு அக்கா கிளம்பி வரேன்னிருக்காங்க... இதுக்கெல்லாம் தீபாவளி கிடைச்சதற்குள்ள காரணம் நம்மை சேத்து வைக்க ரெண்டு டேயம் சொம்பப் பாடுபட்டாங்க... அப்பா...! இப்பத்தான் மனசு தெளிவா இருக்கு... இப்ப சந்தோஷம் தானே?

"உயிர் வாழ்கிற காலம் வரைக்கும், தன் இணையைக் காப்பதற்காகவே வாழணும்மிற உதவேகமும், பிறரு விழும்போது கூட உன்னை சேதப்படுத்தாமல் வீழ்வேன் என்கிற உன்னத உணர்வோடவும் வாழணும்மிறதுதான் என்னோட கோட்பாடு! அதுக்கு சரியான இணையா தீ மட்டுமே வரமுடியும்னு இப்ப என் மனசு உணர்ந்து சொல்லுது... என் வாழ்க்கையை வசந்தமாக்க வருவியா பரீததி?" ஆகாஷ் மெளசுரலில் கேட்டான்.

அவன் மனதில், அந்த நிமிடமே அவனுடைய கோரிக்கை ஒரு கவிதையாய் மலர்ந்தது...

பூக்கள் பேசும்
பாண்டியில்.....
பட்டாய்பூச்சிகள் உலவும்
பாதையில்.....
குயில்கள் பாடும்
பாக்களில்....
மயில்கள் ஆடும்
அழகினில்.....
அருவிப் பொழிதலின்
ரம்யந்தீர்.....
கவிதை நடைபின்

கருப்பொருளில்.....
சிந்தோடை நடந்து வரும்
சலசலப்பில்.....
தென்றல் தீண்டிய
பொழுதுகளில்....
நான்
காண்பதெல்லாம்..
என் தேவதையே..
உன் பிம்பம்தான்!
உன்
கவிதைப் பாண்டையும்
தேசம்தான்!
நீ பாட...
நான் தேராளேன்!
நீ பேச...
நான் பொழியாளேன்!
நீ பார்க்க...
நான் ஒளியாளேன்!
நீ பறக்க...
நான் சிறகாளேன்!
இன்று...
நீயின்றி
நான்.....
பூச்சுக்காற்றுக்குத்
தவிக்கிறேன்!

என்
உயிராய் இருக்க
வருவாயா
அன்பே...?
உயிர்க் காதலில்
ஓர் கவிதை...
நருவாயா?

39

மனதிற்குள், தனக்காக அவன்
தேக்கி வைத்துக் காத்திருந்த...
என்றோ நடந்து முடிந்த... ஆனால்
மறக்க முடியாத அந்த அற்புதத்
தருணங்களை எல்லாம்... தன்
மன நூலில் கோர்த்துப் பாது
காத்து... இன்று சரத்திலிருந்து உதிர்வின்ற முத்தாய்...
அவன் ஒவ்வொன்றாய் சிதறவிட்ட போது... அப்படியே
தெக்குகிப் போய் அவனைக் கட்டிக்கொண்டு, ஆனந்தக்
கண்ணீர் விட ஆரம்பித்தான் பரீதிகா!

"ஏய்... என்ன அழுகை? சத்தோஷமா... நான் கேட்ட
கேள்விக்கு இது தான் பதிலா?" குறும்புடன் கேட்டு
விட்டு, செல்லமாக அவனுடைய நாகியைப் பிடித்து
மெல்ல அசைத்தான் அவன்.

"ஹும்... போங்க! உங்களுக்குத் தெரியாதா? என்னை
விட... என்னைப் பத்தி... என் உணர்வுகளை.. நல்லாய்
புரிஞ்சி வச்சிருக்கீங்க நீங்க..." சிணுங்கலாகக் கூறிய
வளின் கண்ணிகள் நாணச்சிரிப்பில் குழிந்தன.

"ம்... இந்தக் குழிவிஸேதான்... முதல்வே விழுந்தேன்...
இப்போ நல்லா மாட்டிக்கிட்டேன்!" செல்லமாக அவ
னுடைய கன்னக்குழியை வருடினான்.

"பரீததி... நம்ம கல்யாணத்துக்குட்டும், நீ விரும்பின
மாதிசி ஆர்னிதாலஜி எடுத்துப் படிக்கலாம்... ஜூன்
வில்டாலும் தொடர்ந்து இருக்கலாம்! ஆனா, பன்ட்ளட்ம்
ஜாபா... 'பேட் வாட்சிங்' மாதிசி என்னையும் அப்பப்ப
கொஞ்சம் கவனிச்சிக்கணும். செவியா? நான் ஆய்ஸ்
போற நோம் முழுக்க உன் இஷ்டம்! ஆனா, நான் வீட்
டுக்கு வந்தவுடனே என் பக்கத்துல நீ இருந்தாகணும்...
சரியா?"

அவனுடைய சிவந்த கன்னத்தில், தன் நாகியை
செல்லமாக உரசியபடி கேட்டான்.

அவனுடைய உணர்வுகளுக்குப் பரிசாய் நேசத்திற்குப்
பிரதிபலனாய்... நான் எதைத் தரமுடியுமென்ற ஏக்கம்
பெரிதாக... அந்த நோ அற்புதம் தெஞ்சில் ஊற ஊற...
சட்டென்று முகம் திமிர்த்தி அவன் உதடுகளில் தன்
இதழ்களை ஆழப் பதித்தான் அவன்!

அந்த இனிய ஸ்பரிசும் விதைத்த விதை விருட்சமாகி...
கோடி மலர்களை ஒரே நேரத்தில் வெடித்து கமத்து நத்த
வளமாகியது... அவன் இதயம்!

"காதலாம் மட்டுமே புசித்து கொள்ள முடிகிற...
நேர்மையால் மட்டுமே தொட முடிகிற... வெளிப்படையானவனாக... அதே நேரத்தில் ரகசியமானவனாகவும்
வீண்புகிறவன் அவன்!"

கவிஞர் கவிச் ஜிப்ரான், 'செல்மா'வைக் குறித்து
எழுதிய வரிகள் பரீததிக்கும் பொருத்தமென்ற எண்ணம்,
ஊற்றாய் பெருகியது ஆகாஷுக்குள்!

புல்லாங்குழலின், ஒவ்வொரு துளிகளுக்குள்ளும்
நுழைந்து இசையை போதிக்கும் தென்றல் காற்றாய்...
உயிர் அடுக்குகளை ஒவ்வொன்றாய் தீயி இருவருக்கும்
இனிமையைப் பரிசளித்தது... காதல்!

வெளியே... சூரியனை மறையச் செய்கின்ற அற்புத
மாய்... காசுமேகங்களைத் திறக்கின்ற சாவிமாய்...
மெல்லிய நீர்த்தாளைகளை சிதறடித்து... நுயிணை ககமாய்
நனைக்க ஆரம்பித்தது... கோடை மழை!

